

ШАНЪН КЪРК

МЕТОД 15/33

Превод от английски: Надя Баева, 2017

chitanka.info

На моите любими Майкъл и Макс

Развитието на мозъка може да бъде определено като постепенно разгъване на могъща самоорганизираща се мрежа от процеси с комплексно взаимодействие между гени и заобикаляща среда.

Карнс и сътрудници,
11 юли 2012 г.,
„Джърнъл   тъв
Нюросайънс“

ГЛАВА 1

ДЕН 4/5 В ПЛЕН

Лежах там на четвъртия ден и обмислях смъртта му. Съставях наум списък от придобивки, кроежите ми носеха облекчение... *разхлабена дъска на пода, червено плетено одеяло, висок прозорец, открити греди, ключалка, моето състояние...*

Спомням си мислите си от онзи момент, все едно ги преживявам отново, все едно са настоящите ми мисли. *Той пак е пред вратата,* казвам си, макар да са минали седемнайсет години. Може би онези дни винаги ще се явяват мое настояще, защото оцелях изцяло благодарение на дребните детайли от старателно подготвяната ми във всеки час и във всяка секунда стратегия. В онова незаличимо време на тежко изпитание аз бях съвсем сама. И днес не без гордост мога да заявя, че постижението ми, моята безспорна победа, представляваше истински шедьовър.

В ден четвърти вече имах натрупан богат каталог от придобивки и бях нахвърляла в общи линии плана си за отмъщение, всичко това без помощта на химикалка или молив, чисто и просто чрез сглобяване на потенциални решения наум. Беше пъзел, да, но такъв, който бях решена да наредя успешно... *хлабава дъска на пода, червено плетено одеяло, висок прозорец, открити греди, ключалка, моето състояние... Как се сглобяват помежду си?*

Отново и отново се връщах към тази енигма и търсех допълнителни придобивки. О, да, *разбира се, кофата. И да, да, да, подложната скара на леглото е нова, не е махнал найлона. Добре, хайде пак, прехвърли ги отново, намери решение. Открити греди, кофа, подложна скара, найлон, висок прозорец, разхлабена дъска на пода, червено плетено одеяло...*

Номерирах ги, за да поставя нещата на що-годе научна основа. *Разхлабена дъска (Придобивка № 1), червено плетено одеяло (Придобивка №2), найлон...* В началото на четвъртия ден сбирката ми

изглеждаше завършена, доколкото е възможно. Стигнах до извода, че ще ми е нужно още.

Около обяд бях прекъсната от скърцането на чамовия под пред затворническата ми килия, която всъщност беше спалня. *Няма съмнение, че той е отвън. Обяд.* Резето се придвижи от ляво надясно, ключалката се завъртя и той нахълта, без от елементарно приличие да се спре дори за малко на прага.

Както беше постъпвал при всяко друго хранене досега, тръсна на леглото ми поднос с вече позната храна, бяло канче с мляко и детска чаша за вода. Никакви прибори. Резенът киш с яйца и бекон не се връзваше с домашно приготвения хляб върху чинията — кръгла, порцеланова, с бледорозов мотив, изобразяващ жена, държаща гърне, и мъж с куче, нахлупил шапка с перо. Изпитвах нелогична, но неистова ненавист към тази чиния и дори днес потрепервам, като си я спомня. На гърба ѝ пишеше „Уеджууд“ и „Салватор“. *Това ще е петото ми хранене в преживяваното изпитание. Мразя тази чиния. Ще убия и нея.* Чинията, канчето и чашата изглеждаха същите като онези, които използвах на закуска, обяд и вечеря на третия ден от пленничеството ми. Първите два прекарах във ван.

— Още вода? — попита той с резкия си плътен и монотонен глас.

— Да, моля.

Введе този модел на третия ден и именно той, струва ми се, подбуди у мен сериозните намерения да направя план. Конкретният въпрос се превърна в част от рутината — носеше ми храна и неизменно питаше дали искам още вода. Реших да отговарям с „да“, като попитах, и всеки път си налагах да произнеса думата, макар в този малък скеч да отсъстваше всякаква логика. *Защо поначало не донесе по-голяма чаша с вода? Защо е тази неорганизираност? Напуска стаята, заключва вратата, тръбите забучават в стените на коридора, изсъскване и после от намиращия се извън полезрението ми през ключалката кран бликва струя. Той се връща с пластмасова чаша с хладка вода. Защо?* Мога да ви кажа следното — много неща на този свят остават необяснени, също като обосновката зад много от непонятните действия на моя тъмничар.

— Благодаря — промълвих след завръщането му.

На втория час от първия ден взех решение да показвам престорена любезност на ученичка, да проявявам благодарност, защото бързо ми стана ясно, че бих могла да надхитря похитителя си, мъж на четиридесет и няколко години. *Трябва да е на четиридесет и нещо, изглежда на същата възраст като баща ми.* Знаех, че притежавам умствен потенциал да побежда това ужасно и противно същество, а бях само на шестнайсет.

Обядът на четвъртия ден имаше същия вкус като обяда на третия ден. Но така или иначе бе храна, която ме поддържаше, и ми даде възможност да осъзная, че разполагам с много повече придобивки: време, търпение, нестихваща омраза, и докато пиех млякото от ресторантската чаша от дебел порцелан, забелязах, че кофата има метална дръжка с остри краища. *Само трябва да отстраня дръжката. Тя може да представлява отделна придобивка от кофата.* Също така се намирах високо в сградата, а не под земята, както бях очаквала, че ще се случи в началото, през първия и втория ден. Ако се съдеше по короната на дървото пред прозореца ми и по трите стълбища, които изкачихме, за да се доберем до тук, най-вероятно се намирах на третия етаж. Приех височината за още един актив.

Странно, нали? До четвъртия ден още не бях развила отегчение. Някои биха решили, че седенето сам в заключено помещение ще накара съзнанието да се поддаде на лудост или самозаблуда. Но аз извадих късмет в това отношение. Първите ми два дни бяха прекарани в пътуване и поради някаква колосална грешка или извънредно неразумна преценка похитителят ми използва за престъплението си ван, при това със затъмнени странични прозорци. Със сигурност никой не можеше да види какво има вътре, но аз виждах навън. Изучавах и въвеждах маршрута ни в бордовия дневник в главата си, отбелязвах подробности, които така и не използвах впоследствие, но дейността по регистрирането на данните и запечатването им във вечната ми памет ангажираше мислите ми с дни.

Ако ме попитате днес, седемнайсет години по-късно, какви цветя растяха покрай отбивка 33 на магистралата, ще ви отговоря: диви маргарити, обилно примесени с магарешки бодил. Ще ви обрисувам небето: мъгливо сиво-синьо, преминаващо в мътно кално. Ще ви пресъздам внезапния екшън — бурята, развихрила се 2,4 минути след като отминахме споменатите цветя, при която от черната маса над

главите ни се изсипа пролетна градушка. Можете да видите във въображението си ледените късчета с размерите на грах, които принудиха похитителя ми да спре под един надлез, да произнесе три пъти „дявол го взел“, да изпуши една цигара, да метне фасата и да подновим пътуването си 3,1 минути, след като първите топчета от градушката деформираха предния капак на вана на престъплението. Съчетах детайлите от четиридесет и осемте часа на транспортирането ми във филм, който въртях в главата си абсолютно всеки ден от моето пленничество, анализирах всяка минута, всяка секунда, всеки кадър за насоки, придобивки и обяснения.

Страничните прозорци на вана и това, че ми позволи да следя придвижването ни, ме наведоха на бързо заключение: който и да бе замислил моето пленяване, беше безмозъчна маймуна на автопилот, нямаше повече способност за спонтанни решения от дрон. Затова пък седях удобно на кресло, което беше застопорил към пода на вана. Достатъчно е да кажа, че въпреки многобройните му оплаквания от увисналата превръзка на очите ми, беше или прекалено мързелив, или прекалено отвеян, та да я пристегне както трябва, и аз успях да установя посоката благодарение на пътните знаци: запад.

Първата нощ той спа 4,3 часа. Аз спах 2,1 часа. Влязохме в отбивка 74 от магистралата след два дни и една нощ пътуване. Дори не питайте за гигантския конфуз по време на спиранията за тоалетна по разни пусти уширения край пътя.

Когато отбихме от магистралата, ванът бавно пое по страничен път и аз реших да броя на серии от по шейсет. *Едно, две, три...* 10,2 серии по-късно паркирахме и двигателят угасна. *На 10,2 минути от магистралата.* Надникнах над горния ръб на хлабавата превръзка върху очите ми и в озарения от белите откоси на пълната луна здрач направих оглед на терена. Плетеница от клони на дърво обгръщаха вана. *Върба. Като на баба. Но това не е къщата на баба.*

Той е отстрани на вана. Идва за мен. Ще се наложи да напусна вана. Не искам да слизам от вана.

Подскочих при силното стържене на метал в метал и шума от отварянето на вратата. *Тук сме. Явно сме пристигнали вече.* Сърцето ми се разтупка в ритъма на пърхащите криле на колибри. *Тук сме.* По челото ми изби пот. *Тук сме.* Ръцете ми, отпуснати до този момент, се стегнаха, а раменете ми оформиха главно „Г“ с гръбнака ми. *Тук сме.*

Сърцето ми заблъска още по-силно, та е възможно да съм предизвикала земен трус, с ритъма му да съм накарала да се развихри цунами в морето.

Свеж ветрец лъхна вътре, все едно втурнал се покрай похитителя ми да ме утеши. За част от секундата бях окъпана от хладната му ласка, но натрапчивото присъствие на мъжа развали магията почти веднага. За мен той беше частично скрит, разбира се, като се има предвид, че превръзката на очите не ми позволяваше пълна видимост, но все пак почувствах как се вира. *Как ли ти изглеждам? Просто момиче, овързано с тиксо към кресло в задната част на мърлявия ти ван? Това нормално ли ти се струва? Проклет имбецил.*

— Не крещиш, нито плачеш, нито се молиш като останалите момичета — отбеляза и прозвуча, все едно най-сетне е получил просветление, което е напирало у него от дни.

Обърнах рязко глава по посока на гласа като някоя обезумяла, с намерение движението ми да му действа изнервящо. Не съм съвсем сигурна, но ми се стори, че се отдръпна леко назад.

— Това по-добре ли би те накарало да се чувстваш? — попитах.

— Затваряй си устата, откачена малка кучко. Пет пари не давам какви ги вършите вие, пачаврите — изстреля силно и бързо, сякаш искаше да припомни сам на себе си, че той е шефът тук. От високите децибели на възбудата му заключих, че където и да се намирахме, бяхме сами. *Това не може да е нещо добро. Тук е безопасно да крещи. Сами сме. Само двамата.*

Килването на вана ми даде да разбера, че се е хванал за рамката на вратата и се качва вътре. Изпухтя заради усилието и усетих тютюневия му дъх в лицето си. *Типичен безполезен дебел мърляч.* Успях да зърна сенки и откъслечни движения и под светлината на лампата на тавана проблесна нещо сребристо. В мига, щом се озова в моето пространство, подуших застояла пот, смрадта на тридневни телесни миризми. Дъхът му беше като зловонна супа. Потреперих, обърнах лице към затъмнения прозорец и блокирах ноздрите си, като задържах дъха си.

Срязва лепенките, придържащи ръцете ми към закрепеното към пода кресло, и нахлузи на главата ми хартиена торбичка. *Охо, лайнян дъх, значи ти е станало ясно, че превръзката не върши работа.*

Вече приела злата си участ, седнала в това пътуващо кресло, сега нямах никаква представа какво ме очаква. Въпреки това не възпрепятствах придвижването ни към място, което трябва да беше ферма. По остатъчната миризма от пасящи крави и високите стръкове, които ме шибаха през краката, заключих, че сме навлезли в поле с трева или пшеница.

Нощният въздух на ден втори охлади ръцете и гърдите ми дори през черния ми подплатен шлифер. Въпреки книжната торбичка и хлабавата превръзка на лицето ми успях да видя как луната осветява пътя ни. Вървах, с оръжието му, опряно в гръбнака ми, и пристъпвах на сляпо, бегло ориентирана единствено от луната, през високи до коленете стръкове американска пшеница за една поредица от шейсет. Вдигах високо крака, за да подчертавам броенето; той се влачеше зад мен със самоуверената стъпка на държач оръжие човек. И тъй напредваше двучленната ни колона: *едно, свистене на трева, две, свистене на трева, три, свистене на трева, четири.*

Сравних печалното си маршируване с вървенето по трапа на моряци, осъдени на смърт чрез хвърляне в морето, и отчетох първия си актив: *твърда земя*. А после теренът се промени и вече не долавах присъствието на луната. Почвата взе да поддава леко под ненужно тежките ми стъпки и по парченцата суха пръст, удрящи се в глезените ми, прецених, че вървя по черен път. От двете страни клони на дървета закачаха ръцете ми.

Няма светлина + няма трева + черен път + дървета = гора. Това не е добре.

Пулсът на шията ми и сърдечният като че започнаха да следват различен ритъм, когато си припомних репортаж от вечерните новини за тийнейджърка, открита в гората в друг щат на голямо разстояние от тук. Колко далечна ми се видя нейната трагедия тогава, колко откъсната от реалността. Ръцете ѝ бяха отрязани, невинността ѝ беше отнета, трупът ѝ беше заровен в плитък гроб. Най-ужасяващото бяха следите, че койоти и пуми са се почерпили от трупа под злобното мигане на прилепи и скръбния взор на сови. *Престани с това... Брой... Не забравяй да броиш... Продължавай да броиш... Съсредоточи се...*

Тези зловещи мисли ме разсеяха и за кратко изпуснах бройката. Изтласках ужаса си встрани, стегнах се, поех дълбоко въздух и

потуших пърхането на колиброто в гърдите си точно както ме беше учил татко в курсовете по жиу-жицу и тай-чи, които посещавахме двамата, и съобразно с наставленията в медицинските книги, които държах в лабораторията си в мазето.

Поради краткия пристъп на страх, причинен от навлизането ни в гората, добавих три единици към бройката ми. След една серия от шейсет в гъстата гора излязохме сред ниска трева и обратно под лунните лъчи. *Трябва да сме в просека. Това да не е... Да, наваж е. Защо не паркирахме тук? Твърда земя, твърда земя, твърда земя.*

Стигнахме до нов участък, покрит с ниска трева, и спряхме. Задрънчаха ключове; отвори се врата. Преди да съм забравила цифрите, пресметнах общото време, което ни беше нужно, за да стигнем от вана до тази врата: *1,1 минути ходене пеша.*

Не ми се удаде възможност да инспектирам фасадата на сградата, в която влязохме, но си представих бяла фермерска къща. Похитителят ми мигом ме поведе нагоре по стълбите. *Един двоен ред стъпала, втори двоен ред стъпала...* На площадката на третия етаж завихме наляво под 45 градуса, направихме три крачки и пак спряхме. Ключовете задрънчаха. Плъзна се резе. Превъртя се ключалка. Изскърца врата. Той махна книжната торбичка, свали превръзката и ме избута в границите на моята килия, стая с размери 3,60 на 7,30 метра и без шанс за бягство.

Помещението беше осветявано от луната през висок триъгълен прозорец на стената вдясно от вратата. В предната част имаше матрак персон и половина върху скара, поставена направо на земята, но кой знае защо, заобиколена от дървена рамка със страници, летви, напречници и всичко останало. Все едно на някого му бяха свършили силите и търпението или бе забравил да подпъхне дъските за основа на подложната скара. По тази причина леглото беше като платно, което още не е прикрепено, а само е пъхнато накриво в рамката за картина. Пригодената постеля се допълваше от бяла памучна покривка, една възглавница и червено плетено одеяло. На тавана, успоредно на вратата, от край до край минаваха три греди: една над прага, друга, разделяща правоъгълното помещение на две, и трета над леглото ми. Таванът беше сводест и при наличието на тези греди човек със сигурност би могъл да се обеси — стига да го поискаше. Нямаше нищо друго. Зловещо чисто, зловещо спартанско, тихо свистене се явяваше

единствената декорация. Дори монах би изпитал чувство на празнота в този вакуум.

Запътих се право към матрака, а той посочи кофата, в случай че през нощта се наложи „да пикая и дрискам“. Луната запулсира след излизането му, като че ли изпускаше дъха, задържан в галактическите си дробове. Изтощена, аз се отпуснах назад в осветената стая и се смъмрих наум за излезлите си от контрол емоции. *След вана премина от тревожност към омраза, към облекчение, към страх, към нищо. Овладей се или няма да победиш в това.* Както при всеки от моите експерименти, се нуждаех от константа и единствената достъпна ми в тази ситуация константа беше непоклатима резервираност, която възнамерявах да поддържам редом с обилни дози презрение и ненавист, ако тези съставки бяха необходими, за да бъде отстоявана константата. А при всичко, което чух и видях по време на своя плен, те бяха повече от необходими. И бликваха лесно и естествено.

Ако съществува един талант, който усъвършенствах, докато бях затворена в килията си, бил той посят по божии промисъл, придобит чрез осмоза при живота в стоманения свят на майка ми, събуден от инструкциите на баща ми в изкуството на самозащита или възникнал като естествен инстинкт при моето състояние, той беше сходен с умението, притежавано от великите пълководци: да поддържат стабилно, невъзмутимо, пресметливо, отмъстително и уравновесено състояние на духа.

Такова неизменно самообладание не беше нещо ново за мен. Всъщност, докато бях в началното училище, терапевт настоя да бъда анализирана поради загриженост от страна на администрацията заради съдържаните ми реакции и привидната неспособност да демонстрирам страх. Учителката ми в първи клас беше разтревожена, задето не ревах и не скачах, не пицях и не плачех — както реагирах всички други — когато въоръжен откри стрелба в класната ни стая. Както се виждаше на записа от охранителните камери, вместо това аз изучавах резките му и издаващи истерия движения, струйките пот, белязаното му от прекарана шарка лице, увеличените зеници, трескавите движения на очите, многобройните следи от убождания по ръцете и за щастие неумелото му прицелване. И до днес помня колко ясен беше отговорът в главата ми: той беше дрогиран, плашлив, натъпкан с Ел Ес Ди, или хероин, или и двете — да, симптомите ми бяха познати. На рафт зад

бюрото на учителката, точно под бутона за пожарната аларма, стоеше мегафон за спешни случаи. Приблжих. Преди да включа алармата, изкрещях в мегафона „Въздушна атака!“ с толкова пътен глас, колкото успях да произведа на моите шест години. Дрогираният се метна на пода и се сви на кълбо в локвата под себе си, защото се беше подмокрил.

Видеозаписът, който изведе на преден план необходимостта да ми бъде направена психологическа оценка, показваше как съучениците ми са се сгушили и треперят, падналата на колене учителка отправя молитви към Бог, а аз, покатирила се на стол, раздавам команди по мегафона, сякаш режисирам цялата тази лудница. Главата ми с две стърчащи плитки е леко наклонена на една страна, държа мегафона с ръка, притисната към телце, още по бебешки пухкаво, а върху другата съм опряла брадичка и с лека усмивка, канеща се едва ли не да намигна, наблюдавам одобрително как полицаите връхлитат върху злосторника.

Въпреки всичко след купища тестове детският психолог съобщи на родителите ми, че мога да изпитвам емоции съвършено пълноценно, но също така притежавам изключително умение да потискам разсейване и непродуктивни мисли.

— Скенерът на мозъка показва, че фронталният ѝ лоб, който отговаря за разсъжденията и планирането, е по-голям от нормалното — обясни той. — Тя не е социопат. Емоциите са ѝ понятни и ако реши, може да ги изпитва. Но също така е възможно да избере да не го прави. По думите на дъщеря ви тя притежава вътрешен бутон, който може да включи или да изключи във всеки отделен момент с цел да изпитва или не чувства като радост, страх, обич. — Изкашля се и каза „хм“, преди да продължи. — Вижте, преди никога не съм имал такъв пациент. Но не е нужно да поглеждаме по-далече от Айнщайн, за да схванем колко малко ни е известно за възможностите на човешкия мозък. Някои твърдят, че овладяваме минимална част от потенциала си. Дъщеря ви определено е впрегнала далеч повече. Дали това е благословия или проклятие, не мога да кажа.

Не знаеха, че подслушвам през откренатата врата на кабинета му. Записах всяка негова дума на харддиска в главата си.

Онази част с бутона беше почти истина. Възможно е малко да съм опростила нещата. По-скоро е избор, но тъй като душевният избор

е нещо трудно за обяснение, употребих думата „бутон“. Най-малкото, извадих късмет да попадна на толкова добър лекар. Слушаше, без да съди. Вярваше, без да проявява скептицизъм. Притежаваше истинска вяра в медицинските загадки. В деня, когато приключихме взаимоотношенията си, включих бутона и го прегърнах.

Анализирах ме няколко седмици, водиха записки и после родителите ми ме запариха в така наречения нормален свят: завърнах се в първи клас и си устроих лаборатория в мазето.

* * *

В ден трети от пленничеството — ден първи извън вана — положихме началото на процес по установяване на модел. Три хранения на ден, сервирани от него в противната порцеланова чиния, мляко в бяло канче, малка чаша вода, последвана от по-голяма чаша хладка вода. След всяко хранене отнасяше подноса с празната чиния, канчето и чашите, като ми напомняше да почуквам единствено ако се нуждая да посетя тоалетната. Ако не реагира навреме, „да ползвам кофата“. Никога не използвах кофата, имам предвид, за да се облекча.

Оттам нататък напредъкът на процеса на установяване беше прекъсван от няколко посетители. Да, очите ми бяха надлежно завързвани за тези визити, така че тогава не успях да определя изцяло самоличността им. Но след случилото се в ден седемнайсети се залових да каталогизирам всички подробности, за да мога по-късно да отмъстя не само на похитителя ми, но и на посетителите в затворническата ми килия. Нямах представа обаче какво да правя с хората в кухнята под мен. Но нека не избързвам с това още.

Първият ми посетител се появи в ден трети. Безспорно беше медицинско лице и имаше студени пръсти. Кръстих го „Доктора“. Вторият ми посетител цъфна на четвъртия ден, придружаван от Доктора, който обяви:

— Тя е в добро състояние за дадените обстоятелства.

Вторият избъбри с приглушен глас:

— Значи това е тя?

Кръстих го „господин Очевиден“.

Когато Доктора и господин Очевиден си тръгнаха, Доктора посъветва тъмничаря ми да ме поддържа кротка и да ми предостави покой. Но нищо не се промени, че да получа мир и покой, до края на ден четвърти, когато поисках Придобивки №14, 15 и 16.

И така, когато на ден четвърти от пленничеството ми навън взе да се смрачава, дъските отново заскърцаха. Посредством Придобивка № 8, ключалката, установих кое време е, *време за вечеря*. Отвори вратата и ми подаде подноса, върху който се мъдреха чинията с безумен десен, канчето с мляко и чаша вода. *Пак киш и хляб*.

— Ето.

— Благодаря.

— Още вода?

— Да, моля.

Заклучва вратата, тръбите шумят, потича вода, той се връща: още вода. *Защо, защо, защо прави това?*

Обърна се да излезе.

Със сведена глава и с най-хрисимия и покорен тон, който можех да понеса, заговорих:

— Извинете. Наистина не мога да спя и се чудех дали ще е някакъв проблем... Ами, може би ако гледам телевизия, или слушам радио, или чета, или дори да порисувам с молив на хартия, това ще... помогне.

Подготвих се за брутална вербална тирада и дори за физическа агресия заради наглостта ми.

Изглежда ме от глава до пети, изсумтя и напусна стаята, без да реагира на молбата ми.

Около четиридесет и пет минути по-късно чух вече познатото скърцане на дъските. Реших, че съобразно установената рутина се връща да прибере чинията, канчето и чашите ми. Само че като отвори вратата, носеше опрян в широките си гърди стар деветнайсетинчов телевизор, около трийсетсантиметрово радио, купено от дворна разпродажба, бележник, стиснат под лявата мишница, и доста дълъг пластмасов ученически несесер. Несесерът, розов и с две кончета отстрани, беше от онези, които се купуват за първия учебен ден и след седмица вече са изгубени. Зачудих се дали не се намирах в училищна сграда. *Ако е така, трябва да е изоставена*.

— Не искам нищо повече — процеди, грабна подноса от леглото заедно с чинията и чашите се раздрънчаха.

Като си тръгна, хлопна вратата. Шумове. Беше придружен от смущаващи шумове.

Сложила юзда на очакванията си, дръпнах ципа на розовия несесер, подготвена да открия блед и изтъпен молив.

Невъзможно. Не само два нови молива, но освен това трийсетсантиметрова линия, а също и острилка. Отстрани на черната острилка беше изписана цифрата „15“. Мигом отчетох появата на тази стойностна придобивка и я заведох като Придобивка №15, или по-специално резеца вътре. *Придобивка № 15 се явява със своя собствена маркировка.* Усмихнах се на вятърничавата мисъл, че острилката се е присъединила целенасочено към моя сценарий като предан войник, готов да изпълни дълга си, и отсъдих, че „15“ ще представлява поне част от названието на плана ми за избавление.

За да баламосам похитителя си и да го накарам да почувства, че усилията му са оценени, включих в контакта Придобивка № 14, телевизора, и се престорих, че гледам. Със сигурност не давах пет пари за безценното му емо, но такива са уловките, които прилагаме, за да заблудим враговете, да ги успим и да ги тласнем плавно в безхарактерната им несигурност, докато дойде времето да отворим капана, да дръпнем въженцето и да действваме с бърза и смъртоносна ръка. Е, може би не чак *толкова* бърза, може би с привкус на протяжност. *Той трябва да страда, поне малко.* Откачих дръжката на кофата и използвах остриите ѝ краища като отвертка.

Нито едно същество в къщата или из полето отвън не можеше да се мери по концентрация с мен. Дори луната се смали до отрязък светлина, докато през нощ четвърта се трудох върху дупката.

На ден пети, когато донесе закуската ми — за пореден път в ненавистната порцеланова чиния — той не забеляза едва доловимата разлика в затворническата ми килия. На обед едва се удържах да не се изкискам, като ме попита дали искам още вода.

— Да, моля.

Нямаше и най-бегла представа какво му се пише, не му беше ясно докъде бях готова да стигна, за да упражня своята форма на правосъдие.

Без значение какво се твърдеше в новините по онова време, не съм бягала от къщи. Очевидно. Защо ще бягам? То се знае, те бяха много ядосани. Направо разярени, но пак щяха да ме подкрепят. Бяха мои родители, а аз — единственото им дете.

— Но ти си първенец на класа. Какво ще стане с учението ти? — беше попитал баща ми.

Бяха още по-стъписани при посещението в клиниката, когато узнаха, че съм крила състоянието си в продължение на седем месеца.

— Как е възможно да е бременна в седмия месец? — обърна се мама към акушер-гинеколога, макар че тонът ѝ изобщо не съответстваше на начина, по който очите ѝ възприеха безспорната промяна във вида ми.

В действителност не просто бях „качила малко килограми“, а по-скоро се бях сдобила със съвършено кръгла сфера под вече набъбналите ми гърди. Засрамена от собственото си самозалъгване, мама сведе глава и заплака. Баща ми опря плахо ръка в гърба ѝ, несигурен как да подходи с жената, която рядко отронваше и една сълза. Лекарят ме изгледа и стисна устни, не укорно обаче, а после насочи разговора към близкото бъдеще.

— Ще трябва да я видя отново следващата седмица. Искam да направя някои изследвания. Моля, отбийте се на рецепцията и запишете час.

Само да знаех тогава онова, което знам сега, щях да бъда по-прозорлива и да доловя белезите в реално време. Вместо това бях прекалено потопена в разочарованието на родителите си, за да разпозная двуличието зад острия взор на рецепционистката или хлорофиловата мъгла, обгръщаща неуместното ѝ присъствие. Но сега си спомням; в онзи момент подсъзнателно регистрирах тази информация. Като я приближихме, беловласата жена с коса, прибрана в стегнат кок, със зелени очи и фалшиво розови бузи се обръщаше единствено към майка ми.

— Кога каза лекарят, че иска да я види? — попита рецепционистката.

— Следващата седмица — отговори майка ми.

По време на тази сценка баща ми се рееше наоколо, тикаше главата си в личното пространство на майка ми, краката му следваха плътно нейните; двамата имаха вид на двуглав дракон.

Майка ми подръпваше чантата си с една ръка, а с другата стискаше и отпускаше невидима топка против стрес до бедрото си. Рецепционистката прегледа дневника със записани часове.

— Какво ще кажете за следващия вторник в два часа? О, не, тя сигурно ще е на училище. „Проспект Хай“, нали?

Майка ненавижда ненужните диалози. Обикновено би пренебрегнала чутото и дори би изсумтяла в отговор на такъв маловажен въпрос, засягащ къде уча. В нормална ситуация би отвърнала със свое собствено хапливо запитване от сорта „Наистина ли има значение къде учи?“. Критичен човек е и не проявява търпение към глупостта или хора, пилеещи времето ѝ. Избухлива, крайно ефективна, придирчива, методична и преливаща от надменност, това са нейните качества: пледиращ адвокат е по професия. Но на този ден беше просто притеснена майка, така че отговори припряно на въпроса, докато прехвърляше бележника с ангажиментите си.

— Да, да, „Проспект Хай“. Възможно ли е в три и половина?

— Разбира се. Да я запишем за три и половина следващия вторник.

— Благодаря. — На този етап майка ми вече почти не слушаше и подкара мен и баща ми навън от клиниката. Рецепционистката обаче не отдели поглед от нас, нито пък аз от нея. Тогава реших, че просто се зарежда с клюки за „злочестата“ бременност на тийнейджърка от „проспериращо семейство“.

Разполагаше с адреса ни от моя картон, разбира се, и току-що се осведоми, че не съм възпитаничка на някое от близките частни училища, следователно беше наясно, че живея на една пресечка от държавното училище. Това на свой ред я отвеждаше до правилното заключение, че ходя пеша на училище и се придвижвам по черния селски път, обграден от гъста растителност. Досущ като опакован подарък аз се явих идеалната мишена за тази съгледвачка. С тия нейни присвити очи, издаващи студена пресметливост, и извития ѝ клонест нос трябва да е задействала нещата в мига, щом напуснахме клиниката. Може би паметта ми изневерява и ме кара да си въобразявам всичко това, но в съзнанието си я виждам как вдига

телефона и прикрива оклепаните си в розово устни, за да говори. В тази картина зелените ѝ очи не се откъсват от ответния ми втренчен поглед.

Най-вероятно майка би забелязала прогресиращото ми състояние далеч по-рано, ако не беше фактът, че отсъстваше през по-голяма част от предхождащите три месеца заради дело в южен район на Ню Йорк. Един уикенд се прибра у дома и аз се погрижих да бъда „на ски с приятелка във Вермонт“. Веднъж баща ми се качи на влака, за да отиде да я посети. Аз останах у дома да напиша домашните си и да завърша лабораторния си експеримент в мазето без надзор, но радваща се на доверие.

Не схващайте нещата погрешно, майка ми ни обича. Все пак двамата с баща ми бяхме наясно, че за нас ще е по-добре да я оставим на мира, когато се намираше в „съдебен режим“, състояние на водене на война, при което тя ставаше подвластна на ограничено зрително поле в рамките на собствената си мисия, тоест да издейства присъда, което се случваше в 99,8 процента от случаите. Завидна успеваемост. Корпорациите я обожаваха. Ищците я ненавиждаха. Разследващите екипи на разните правителствени агенции и на службата на главния прокурор на САЩ я определяха като „въплъщение на дявола“. Либералната преса неизменно я хулеше, което само допринасяше за увеличаване на ангажиментите ѝ и затвърждаваше статута ѝ на чудотворец. „Проклета“, „неумолима“, „неуморна“, „безскрупулен интригант“, това бяха епитетите, с които я определяха и които тя увеличи, сложи в рамки и окачи вместо украса по стените на офиса си. Дали е проклета ли? Лично аз я намирам за доста мекушава.

Баща ми не би задавал въпроси на тема моето покачващо се тегло, защото той забелязва подробностите единствено в миниатюрни и невидими с просто око неща като кварки и протони. Той е бивш военноморски тюлен, трансформирал се във физик, и неговата специалност е радиология. В този момент от живота ни се трудеше усилено върху книга на тема употребата на радиоактивни балон-катетри при третирането на рак на гърдата, за която беше поел ангажимента да напише. Доколкото помня, той също беше затворен в ограниченото си зрително поле. Майка ми в съдебен режим, баща ми с надвиснал краен срок за публикация. В тази съвършена вихрушка от родителско отсъствие моето състояние остана незабележимо в

препускащото ежедневие и на двамата. Но тук не опира до хвърляне на вина. Опира до реалността. Аз сама се поставих в тази ситуация. Аз и още един човек, разбира се, причинихме моето положение. И никога не съм съжалявала за онова, което някои може да определят като „грешка“. Никога няма да се разкайвам, но при други може и да е така.

Докато пътувахме в колата на връщане от клиниката, седях мълчаливо на задната седалка толкова дълго, колкото можах. На предните седалки родителите ми се държаха за ръце и се утешаваха взаимно, без да се сочат с пръст един друг. Допуснах, че мама се укорява заради майчината си вина, и се помъчих да ѝ изясня, че нейната кариера няма нищо общо с моето затруднено положение.

— Мамо, не съм го планирала, но повярвай ми, щеше да се случи, дори да си седеше у дома и всеки ден да печеше курабии. В средно 0,02 процента от случаите латексовите кондоми се късат и... ами... — Направих пауза, защото баща ми потрепна доловимо, но въпреки всичко продължих; все пак науката е нещо обективно. — Биологията намира своите пътища дори при най-малки шансове. Все така получавам отлични оценки. Не вземам наркотици. Ще завърша училище. Просто ми е нужна помощта ви.

Както очаквах, бях удостоена с поредица от напълно предвидими лекции на тема разочарование, колко неподготвена съм за подобна отговорност и как сама си усложнявам живота в момент, когато би трябвало да се наслаждавам на детството си и да се съсредоточа върху избора на колеж.

— Просто не разбирам защо не се обърна към мен и защо избра да се разкриеш по този начин. Не разбирам — промълви мама с помръкнали и потъмнели очи, потисната, каквато не бях я виждала никога преди. Беше самата истина, стилът, в който ѝ представих бременността си, беше малко... ами, рязък. Но нека не избързвам.

Не ѝ отворях в никой от случаите, когато питаше защо не съм споделила по-рано, тъй като, честно казано, няхах представа как да отговоря по начин, който би я удовлетворил. Когато често се случва да пренебрегваш емоционалната страна на нещата, действаш на базата единствено на факти, от гледна точка на практичност. И неподправената истина беше, че аз бях фактически бременна и не намирах за практично да смущавам делото на мама. Ясно ми е, че може да е трудно за разбиране. Може би историята ми ще допринесе

мислите ми да се изяснят дори пред самата мен. Относно действията ми и липсата на такива.

— Въпреки всичко ние много те обичаме. Ще се справим с това. Ще преминем заедно през него — отсече тя. Не спираше да реди тази мантра. — Ще преминем през това — мърмореше, все едно инструктираше сама себе си как да действа през остатъка от седмицата. И като се поуспокои, се насочи към своето сигурно пристанище: щателното начертаване на стратегия. На някакъв етап позвъни в офиса си и съобщи, че няма да ходи до следващия понеделник. Набави съответните пренатални витамини и преустрои библиотеката в детска стая. Изпълнявах каквото ми поръчаше, облекчена и благодарна за нейната подкрепа, и когато решавах да изпробвам бутона за страха, се оказвах изплашена до побъркване.

В понеделника след посещението ни в клиниката, деня преди планираната втора визита при акушер-гинеколога, аз навлякох черния си подплатен шлифер и взех чадър, преди да тръгна за училище. Раницата ми беше натъпкана с учебници, ластичен клин, спортен сутиен, чорапи и чисто бельо — всичко това необходимо за курса по йога след училище, в който не се бях записала официално. Беше дребна подробност, останала от месеците ми на непреднамерена измама, такава, която бях пропуснала да споделя с родителите си, защото посещавах йога по съвет от книга за бременност, открадната от библиотеката. Така за всеки незапознат изглеждаше, че нося със себе си резервни дрехи.

Метнах раницата на гърба си и изхвърчах през входната врата, където се заковах на място. *Дявол го взел, забравих кабарчетата и боята за коса за часа по рисуване. Също и обяд. По-добре да взема двойно количество, че да не припадна от спортуване.* Без да затварям входната врата, се върнах до облицования ни с дърво кухненски плот, взех кабарчетата — голяма кутия от килера с канцеларски материали за юридическата фирма на майка ми — и боята и ги натиках в раницата, която бях захвърлила на плота. После направих четири сандвича с фъстъчено масло и желе, пяхнах и тях вътре и понеже няхах време за анализи, добавих цяла кутийка фъстъци, няколко банана и двулитрова бутилка вода. Хубаво де, пробвайте какво е да сте на шестнайсет и бременна. Огладнявате, ясно ли е?

С натъпкан до пръсване товар на гърба и корем, стърчащ напред, имах вид на зле очертана окръжност с клечки за крака. Продължих по пътя си, като едва пазех равновесие заради допълнителната тежест, и поех по застланата ни с камъчета алея. Като стигнах до пощенската кутия, по някаква неизвестна причина нещо ме накара да спра и да погледна назад към дома си, къща с кафяв двускатен покрив, скътана наскрив боровата гора. Червена входна врата. Струва ми се, исках да се уверя, че и двете коли на родителите ми ги няма, и да потвърдя пред себе си, че са се върнали на работа — към обичайния си живот. Може би откривах сигурност в увереността, че са продължили с ежедневието си въпреки семейния катаклизъм.

В края на алеята разполагах с равностоеен избор да завия наляво или надясно: задният вход на училището се падаше вляво от мен, а предният — вдясно. Веднъж засякох разстоянието: при завой вляво стигах за 3,5 минути, а при десен ми отнемаше 3,8 минути от врата до врата. В действителност посоката зависеше от прищявката ми в съответния ден. Прищявката ми се оказа погрешна в онзи понеделник.

Завих надясно и под заслона на чадъра си закрачих по посока на трафика. Едри дъждовни капки обсипваха прикритието ми и земята около мен, все едно бе започнало въздушно нападение или стрелецът се бе завърнал. Когато и да чуя такова барабанене, наподобяващо стрелба, се сецам за първи клас също толкова естествено, както ми хрумна да задействам алармата, припомням си и благословената гледка на полицаите, връхлитащи върху стрелеца. Отнесена по такъв начин и изгубена в този страховит спомен, пропуснах да забележа, че влажната и сива утрин е само прелюдия, вестител за лош късмет.

Ако бях завила наляво, нямаше да е в състояние да спре вана си редом с мен и да ме изненада така. Би предизвикал сцена, предвид че щеше да разполага с едва пет секунди, за да ме натика вътре незабелязано. Планирали са го. Убедена съм, че дори са го репетирали. Предполагам, в началото са решили, че си заслужавам времето им. Здрав, млад и рус екземпляр със здраво бебе в корема. Американско момиче, отличничка, от заможно семейство и с перспективи за зашеметяваща кариера в областта на науката. Получавала съм награди за напредничавите ми експерименти, презентации, модели и доклади. Всяко лято, откакто навърших шест, посещавам научни лагери и целогодишно се включвам в частни конкурси. С помощта на

родителите ми устройх лаборатория в мазето, оборудвана със супермодерна апаратура. Купен от магазина микроскоп нямаше място в моя свят. Всичко идваше от каталог, използван от университети и международни фармацевтични корпорации. Изучавах, отмервах, броях, пресмятах. Без значение физика, химия, медицина или микробиология, обожавах всички занимания, изискващи ред и сравнение, пресмятания и доказуеми теории. Чувствах се уютно с това свое хоби и напълно задоволена от заети родители с излишества от пари. Без съмнение ми предстоеше следване в Масачузетския технологичен институт. *С бебето ми сме скъпа стока*, казах си, когато се случи отвличането. За мое огромно изумление обаче скоро научих суров урок: не ни искаха заради интелект или откуп.

След около двацет крачки от началото на сутрешния ми маршрут до мен под прикритието на залп от гръмотевици неочаквано се появи червеникавокафяв ван. Страничната врата се плъзна и шкембест тип ме дръпна отляво. Толкова просто. Толкова бързо. Запрати ме на кресло, което беше застопорено върху релефния метален под на вана. Тикна пистолет толкова близо до лицето ми, че стоманата с металически вкус, както когато по невнимание захапеш вилицата, от онзи, който се задържа в устата известно време, се блъсна в зъбите ми. Профуча кола и изплиска вода от локвата на тротоара, а водачът ѝ остана в пълно неведение за моята беда. Инстинктивно притиснах ръце към корема си. Очите му проследиха жеста и той насочи дулото към пъпа ми.

— Едно шибано движение и ще тегля куршума на това бебе.

Стресната до ледена вцепененост, аз изпъшках и останах напълно лишена от дъх. Дори сърцето ми застина въпреки иначе необузданите ми издихания. Обикновено не могат да ме извадят от равновесие така лесно — само в моменти на истински шок е възможно да се разтърся издъно и сърцето ми да запрепуска. През по-голямата част от затворничеството си овладявах тази своя лична слабост. Ала във вана се поддадох на немощта, причинена от този прилив на емоции, и стоях напълно неподвижно, а той ме изтика напред, смъкна раницата от раменете ми и я запрати на пода до отворения ми чадър. Остави пистолета върху печка с маслинен цвят, прикрепена към противоположната стена на вана с помощта на няколко въжета за бърнджи скокове. След това дръпна грубо ръцете ми от корема и залепи

с тиксо китките ми към подлакътниците на креслото. По някаква непонятна причина, която все още не съм разгадала, използва мазен зелен парцал като хлабава превръзка за очите ми. *Но аз вече видях лицето ти. Имаш черни очички като мъниста, подпухнало лице с петнисти участъци, набола брада и лош тен.*

Ето колко бързо бях отвлечена. И успяха, защото завих надясно. Бях нападната от лявата ми страна.

Той затвори чадъра, метна го в задната част на вана, взе пистолета си и се заклатушка към мястото на шофьора. Не че видях всички тези действия, а ги почувствах или чух в микроелементите на въздуха и микродецибелите, разпрострени по протежение от миниатюрни отрязъци време. Именно тези субатомни частици сега циклично нахлуват в паметта ми.

— Къде ще ме водиш? — изкрещях му.

Не каза нищо.

— Колко искаш? Родителите ми ще платят. Моля те, пусни ме.

— Не ти искаме парите, кучко. Ще ни родиш това бебе и после ще те изхвърля в кариерата при останалите безполезни момичета като теб. Сега млъквай или, кълна се, ще ти видя сметката на мига. Няма да търпя тъпотии. Чуваш ли ме?!

Не отговорих.

— Чуваш ли ме, мамка ти?!

— Да.

Ето какви бяха фактите. Притиснах раницата си със стъпало, за да ѝ попреча да се плъзне към другия край.

ГЛАВА 2

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

По времето, когато беше заведен случай номер 332578, случаят на Дороти М. Салучи, работех във ФБР от петнайсет години. В моята сфера са отвлечения на деца, а това предопределя нещастен живот. Колкото до Дороти М. Салучи, нейният случай си остава най-тежкият за преодоляване в кариерата ми. В крайна сметка именно заради нея напускам ФБР. Стигат ми петнайсет години ад.

Най-добре ще е да започна от самото начало.

На 1 март 1993 година получих обаждане за бременна тийнейджърка, отвлечена пред училището ѝ. Инцидентът отговаряше на модела, който разследвах през последната година: тийнейджърка, бременна между шестия и осмия месец, неразведени родители от бялата раса. Трудността при този тип разследвания идваше от първоначалното погрешно схващане, че детето е избягало. От гледна точка на статистиката налице е гигантската цифра от милион и триста хиляди тийнейджъри, бягащи от дома си всяка година, и висок процент от тях го правят поради нежелана бременност. При наличието на подобна статистика в рамките на дни и дори часове, даже на минути и секунди, се опропастяват крайно важни доказателства и се пренебрегват евентуални източници на данни.

В случая с Дороти М. Салучи налице бяха приятел и неразведени, привидно подкрепящи родители, които настояваха, че Дороти не е избягала. Огледах внимателно снимката на русокосото момиче, обърнах внимание на високите ѝ оценки в училище, разпитах семейството и приятеля и реших, че случаят се нуждае от пълното ми внимание.

На първия ден от разследването се появих около десет сутринта, за да се заловя с разпитите и огледа на мястото. За съжаление това не се случи до деня след отвлечането. Сценарият: родители се прибират у дома след работа—> детето го няма—> обаждат се в полицията—> издирват я цяла нощ—> звънят на всичките ѝ приятели—> тя не се

прибира до сутринта—> уведомено е ФБР—> случаят стига до моето бюро. Редом с местната полиция, аз и партньорката ми препитахме цялото училище в издирване на някой, който може да е забелязал нещо в сутринта на изчезването ѝ. Било е сутринта, това го знаехме, защото баща ѝ заяви, че е събудил Дороти, преди да тръгне за работа. Директорката потвърди, че Дороти не се е явила на училище и поради някакво сериозно недоразумение никой не е уведомил родителите. Раздаваха се упреци. Налице бяха доказателства, че Дороти е закусвала, а колата ѝ беше в гаража. Успоредно с това колегите на бащата потвърдиха, че е пристигнал на работа в 7:32 сутринта. Бил напълно спокоен и нормален на вид. Не подозирах бащата.

Фирмата на майката потвърди, че нейното пристигане било също така навременно; според охранителя, който документира всяко влизане и излизане, появила се в 6:59. Видеозапис на майката от „Макдоналдс“, където се бе отбила за кафе, не показваше нищо повече от нормална покупка на път за работното място. С партньорката ми изгледахме внимателно записа, в който замечтана и несмущавана от нищо, тя си тананика песен и оправя червилото си пред огледалото за обратно виждане. Не подозирах майката.

Приятелят на Дороти през сълзи бе уверявал служителите от полицейския участък в безграничната си любов към нея и нероденото им дете. Майка му беше категорична, че го е оставила в училище малко преди осем и половина, а класната му ясно си спомняше навременната му поява, защото тя затворила вратата при прозвучаването на звънеца. Не подозирах приятеля, нито допусках, че майката лъже. Но така или иначе, ги поставих под наблюдение.

В процеса на оглеждане на терена открихме две улики. От полицията се натъкнаха на една ниска черна маратонка „Ол Стар Конвърс“ на около двайсет метра от къщата на Дороти, изтъркаляла се в храстите покрай пътя. Родителите ѝ потвърдиха, че е нейна, и зарадаха при вида на неразвързаните връзки. Втората улика дойде от майка, която в сутринта на отвличането беше оставила дъщеря си пред училище. Никога няма да забравя точните ѝ думи.

— Помня, че видях да спира червеникавокафяв ван, определено червеникавокафяв... Интересно. В началото не ми се стори странно, но забелязах регистрационния номер от Индиана. Обърнах внимание само защото предишната вечер с мъжа ми бяхме обсъждали филма

„Най-добрият изстрел“, а там действието се развива в Индиана. Това е единствената причина да го запомня. Божие съвпадение, предполагам. — Жената се прекръсти.

Божие съвпадение проехтя в главата ми, така че изписах думите със засукан курсив в полето на бележника си.

Ден след като бяхме компилирали дузини образни варианти, въпросната свидетелка идентифицира превозното средство като ван „Шевролет Трансвиста G20“, модел 1989 година със затъмнени странични стъкла. Цялата тази дейност, закъснялото ми включване, разпознаването на маратонката, разпитът на родителите и приятеля, проверката на алибитата им, разговорите в училище, разпитът на свидетелката с историята за Индиана, набавянето на снимки за евентуални ванове ни отнеха три дни след отвлечането или с други думи, оставиха ни с три дни назад.

Родителите на Дороти се обърнаха към всички новинарски станции в района, обхващащ три щата, и отправиха призив за съдействие чрез националните медии. Но на третия ден историята престана да бъде водеща. На петия ден бяха съкратени ресурсите ми за разследване, а партньорката ми, която продължи да работи редом с мен, беше притискана да завърши камара писмена работа, свързана със закрити случаи. Шансовете не бяха на страната на Дороти М. Салучи.

ГЛАВА 3

ДЕН 16/17 В ПЛЕН

На ден шестнайсети Кухненските хора се появиха отново. Представях си кухнята като провинциална, с парчета плат в жълто-зелен десен, прикрепени към дървените плотове, за да скриват тенджерите и тиганите по ръчно скованите рафтове под тях. Във въображението си виждах стара бяла селска печка и старовремски миксер в ябълковозелено, а две жени от различни поколения приготвят храната ми и бършат полепналото по ръцете им брашно в червените си престилки, обточени с розов ширит. Вкарах много детайлна информация за живота на всяка от тях. Едната беше майката, а другата — голямата ѝ дъщеря. Представях си как изпълняват същата готварска рутина за други хора в района като част от скромния им собствен бизнес. Мислех си как им допада да ми готвят в това помещение с висок таван. Повечето кухни обаче се намират на първия етаж, а ние изкачихме три етажа, за да достигнем до моя затвор, и изглеждаше, сякаш се намирам директно над кухнята. Всичко това беше плод на въображението ми и впоследствие бях шокирана колко права се оказах за някои неща и на колко погрешен път за други. Сега предпочитам да си спомням кухнята и призрачните готвачки по начина, по който си ги представях тогава, като излезли от жизнерадостно детско стихче — котка се изтяга на слънце върху парцалената черга, пълнички жени с широки усмивки на лицата стискат дървени лъжици и подхвърлят огризки на котката. Във въздуха се носи фолклорна песен, изпълнявана на акустична китара, и стимулира труда им. Може би дори птиче чикчирика, кацнало върху отворената врата.

Да припомня, че както вече споменах, тъмничарят ми не отчете незабележимата промяна в стаята ми, когато се появи да тръсне закуската ми на ден пети. Бях се трудила цяла нощ и не бях спала. След това продължих да работя върху плана си до завършека му.

Също както беше постъпил на ден девети, на ден шестнайсети той се появи по-рано, отколкото в останалите сутрини, приближи се до

леглото ми и ме разтресе, докато не се „събудих“. Разбира се, само се преструвах на заспала, тъй като отново бях работила цяла нощ. Тръсна кошмарната порцеланова чиния под носа ми и изджафка, че ако трябвало да отида „да използвам кенефа“, се налагало да го сторя „незабавно“. Също така ме увери, че ще дойде да ме удуши, ако мръдна и на сантиметър или шукна преди обед.

— Такива момичета струват по петак дузината. Няма да поемам рискове с теб, кучко.

Добро утро и на теб, мръсно.

Прегърнах шанса да отида до тоалетната, защото бях твърдо решена да се възползвам от всичко, което предлага. Нямах желание да пропусна нито една паднала ми възможност да трупам придобивки и информация. Освен това бях приела предложението му в ден девети и нямах желание да променя установената между нас рутина. Най-беглото отклонение би могло да се превърне в сериозна заплаха срещу списъка ми от стройно подредени активи и да накърни вече формирания се План за бягство/отмъщение, който, както ви е известно, на този етап наричах „15“. Всяко отклоняване от курса, който бях начертала, можеше да се окаже фатално. Но макар фаталният изход, така или иначе, да беше безспорна опция, нямаше аз да бъда трофеят.

След като набързо ме отведе и върна от сутрешното ми облекчаване, ме постави обратно под арест и също като в ден девети разположи кофата в близост.

Тикна пръст в лицето ми и нареди:

— Използвай я, но ако се наложи да пикаеш, качи я на леглото. Да не си мръднала от него.

За щастие бях върнала дръжката на кофата на мястото ѝ само десет минути преди появата му.

Горещината се усили и Кухненските хора включиха електрически миксер, точно както постъпиха и в ден девети. Звукът ме тласна в състояние почти на хипноза за цял един час. Потърках растящия си корем с длани, опиянена от петичката, която посрещна ръката ми. *Бebче, бebче, обичам те, бebче.* После подът започна да вибрира, а движението беше придружавано от тихо жужене. Заклучих, че сигурно се дължи на вентилатора на тавана на кухнята. Със задействането на вентилатора се понесоха на талази миризма на

печено пиле, бекон, какаови курабии, розмарин и най-хубавото — ароматът на пресен хляб.

Дами, известно ли ви е, че вашата храна е за мен? Знаете ли, че аз съм отвлечено момиче? Не вярвах да знаят. Защо иначе похитителят ми щеше да устройва този сутрешен маскарад? Да не пропускам и давените му в храчки хрипове, съпътстващи непрестанното му крачене като на напрегната пантера пред вратата ми; нервният ми надзирател беше там отвън. Но това важеше само за дните, когато идваха Кухненските хора. Нямах представа къде прекарваше времето между тръсването на храната върху леглото ми и прибирането на съдовете в дните, когато готвачите ги нямаше. Все пак конкретни фактори породиха у мен съмнения към Кухненските хора.

Приглушеното звучене на разговорите им си проправяше път до наострените ми уши. Долавях някои думи като „ръка“ и „тиган“. Женските гласове, единият дрезгав и остарял, а другият ведър и свеж, издаваха мини йерархия; очевидно едната командваше другата.

Дотук според модела готвачките се появяваха на седмия ден, в което имаше логика. Като анализирах миризмите и поредицата на ястията, безпроблемно можех да изградя хипотеза, че идват във вторник, за да приготвят храната ми за предстоящата седмица.

На сутринта на ден шестнайсети за малко да се разкрещя за помощ. Но ми бяха нужни повече доказателства, потвърждаващи невинността им, така че с помощта на придобивка №11 — търпение — си наложих да изчакам и да ги преценя. Имах съмнения за това доколко са замесени, защото не разбирах защо той не връзва очите ми и не запушва устата ми в дните на посещенията им. Възможно ли беше също както във вана да проявява леност или глупост, или и двете? Също така имаш съмнения, защото в ден девети ги поздрави и каза:

— Много харесваме храната.

Харесваме? Значи им е известно, че има още някой? Тук? Като чух това, осъзнах, че те бяха сготвили храната ми за първата ми седмица в плен. Извиках графика в съзнанието си и изчислих дните на базата на възловите данни:

Ден втори = Кухненските хора готвят храната за първата седмица, докато аз съм била във вана

+ 7 дни

Ден девети = Кухненските хора

+ 7 дни

Ден шестнайсети = Кухненските хора

При наличието на тези данни беше лесно да определя интервала на посещенията им като едноседмичен и следователно да имам възможност да планирам съобразно този предсказуем цикъл.

Когато ги поздрави на ден шестнайсети, той каза:

— Много ви благодаря, пригответе за нас толкова вкусна храна.

Този път придружи думите си с фалшив насилан смях. *Лицемер.* Помислих си за майка ми. Презрението ѝ към лицемерието беше по-голямо дори от презрението ѝ към мързела. Когато на базарите за печива пътят ѝ се пресичаше с този на майките от родителско-учителския комитет с дебелия им пласт грим и фризираните боядисани коси, които чаткаха по пода на физкултурния салон с тънките си токчета и си шушукаха за сексапилния учител по физическо с други от тяхната порода, мама се навеждаше към мен и казваше:

— Никога недей да бъдеш като тези празноглави идиотки. Използвай мозъка си продуктивно. Не пилей времето си за клюки.

А когато припяваха хорово „Здравеееей“, но мигом след това разменяха погледи, издаващи възмутено неодобрение, майка ми никога не реагираше, с изключение на това да изправи вече и бездруго правия си като на кобра гръб, облечен в ушитото по поръчка сако „Прада“. Все едно че двете с нея имахме свой собствен свят, в който не можеха да проникнат недостойни хора. Не е ли редно всички малки момичета да живеят така? Отглеждани с конски дози самоуважение.

Готвачките захихикаха и, както изглеждаше, бяха поласкани от проявата на фалшив чар и неискрените комплименти за затворническата им храна. *Ще ми се правиш на симпатяга, а, лъжлив мръсноко? Ще те убия.* Макар че, честно казано, трябваше да се съглася; кишът беше приказан, а вкусният мек хляб съдържаеше съвършеното съотношение между розмарин и сол.

Но аз се отплесвам.

И така, имах своите съмнения и нямаше да подхожда припряно и да пропиля шансовете си с Кухненските хора. Никакви метрични

данни, никаква информация или изчисления и определено никакви налични репери не бяха в подкрепа на подобен опит.

Към съмненията ми се добавяше и тревогата на тема акустика. Макар гласовете им да долитаха до мен, моят можеше да не достигне до тях, особено като се вземеше предвид шумът от миксера и вентилатора на тавана. Ако гласът ми не достигнеше местопредназначението си, тъмничарят със сигурност щеше да влети и да ме накара да млъкна. Нужно ми е не само да ги преценя, също така трябва да изпробвам доколко звукоизолирано е това помещение. Да тропам с крака по пода би могло да помогне, но е възможно да решат, че е бил той, и да не се задействат достатъчно бързо. Бих могла да тропам и да крещя и да направя невъзможно да пренебрегнат съществуването ми в плен. Но дори да ме чуеха, според мен се намирахме в отдалечен район. Така че можеше да ме чуят и да хукнат навън за помощ, но не изключвах възможността той да ги застреля и да ги хвърли „в кариерата“. Подготвих се да си набавя още факти. *Прецени ги, изпробвай акустиката и се увери, че той няма намерение/ възможност да ги убие, преди да е пристигнала помощта.*

Всички тези съмнения ме накараха да съставя „15“ без участието на готвачките. Според мен повечето хора в моята ситуация биха изгърмели този куршум, биха викали и пищели, биха блъскали по пода за помощ, и по всяка вероятност биха били спасени по-бързо. Но аз не се канех да допускам рискове в плана си. „15“ *ще е застрахован от глупост и ще притежава няколко пласта осигуровка. Няма да разчитам на един илюзорен „смъртоносен изстрел“ или на евентуалната възможност някой друг да помогне, същият онзи някой друг, който неизменно бива убит. Това няма да бъде филм по клише.*

* * *

На ден седемнайсети посетителите се върнаха — Доктора, господин Очевиден и този път още един човек. Изникнаха пред вратата ми точно в 13:03 часа според моята придобивка № 16, радиочасовника ми, който сверих, благодарение на часа на вечерните новини, гледани на придобивка № 14, телевизора. Осем минути преди появата им тъмничарят нахлузи калъфка за възглавница на главата ми,

притисна краищата около шията ми и завърза дълъг шал, за да задържи на място приспособлението. Ресните стигаха до пръстите ми и аз се заех да ги навивам, за да успокоя нервите си. Отпори парче от калъфката с помощта на ножици и мърлявите си пръсти, предполагам, като дупка за дишане. И после, все едно свързваше щипките на омар, събра ръцете ми над главата плътно една до друга, после и краката ми и също ги завърза здраво.

— Стой мирно, без да помръдваш. Не говори.

Излезе.

Когато се върна само три серии от по шейсет по-късно, доведе със себе си Доктора и господин Очевиден. Този път ги придружаваше жена. Тя заговори първа.

— Това ли е тя? — осведоми се.

Да, „това е тя“. Дали огромният тумбак и налетите гърди са тези, които издадоха пола ми, умнице? Нея кръстих „госпожа Очевидна“, макар да беше прибързано от моя страна да заключавам, че е омъжена за господин Очевиден. Независимо от всичко, дори тези изверги да не ме бяха отвлекли и да не възнамерявах да откраднат бебето ми, мама пак би мразила тях и нелепите им, безсмислени въпроси. Аз ги мразех по свои собствени причини.

— Да видим — подкани тя.

Сърцето ми подскочи, колибрито се завърна, но се стабилизирах, като приложих дишането от тай-чи. И после до ушите ми достигна най-влудяващият възможен звук. Подът от другата страна на вратата заскърца, все едно пропадеше, и търкалянето на метални колела върху широките чамови дъски обяви появата на нещо тежко. Никой не говореше. Обектът се блъсна в касата на вратата и след разтрисане и още търкаляне спря до леглото ми. Усетих плъзването на кабел или въже, свлякло се на пода.

Песента, звучаща по радиото, спря рязко. Последва пълна тишина. След това се раздаде стържещ звук в близост с контакта в краката ми. *Явно им е нужен контакт.* Каквото и да беше онова, което бяха докарали, то започна да жужи със силно свистене. *Трябва да е някакъв апарат.*

— Да го оставим да загрее за няколко минути — предложи Доктора.

Излязоха от моя затвор/болница и зашепнаха в коридора. Беше ужасно трудно да чуя нещо заради калъфката и монотонното бучене на мистериозния апарат, така че улових само фрагменти от казаното.

— ... около седем месеца и половина... твърде скоро... сини... да, сини...

Изсипаха се обратно вътре в килията. Стъпки приближиха отстрани и към долната част на леглото. Мъжки ръце заопипваха глезените ми и ги развързаха, а после пред тази група от непознати, които не можех да видя, панталоните ми бяха свалени, бельото отстранено и краката ми раздалечени. Борех се с всички сили, ритях мекото тяло на който и да беше онзи в краката ми. Само мога да се надявам, че съм го уцелила в слабините.

— Отпусни тези крака, млада госпожице, или ще се наложи да те упоая. Роналд, ела тук, дръж ѝ краката — нареди Доктора.

Не може да ме упоая. Нужни са ми доказателства. Отпуснах хватката си, само малко. В мига, щом го направих, без церемонене, предупреждение или извинение в мен беше вкарана твърда пластмасова палка, намазана с топъл гел. Раздвижи се вътре.

Доктора държеше върху корема ми ледените си пръсти, наподобяващи краката на паяк, притискаше да долови движение или да напипа различни части, точно както правех аз по цял ден в килията си, но по съвсем различни причини. Черна злонамереност, противопоставена на неподправена обич.

— Ето тук, тази мъничка дъга е пенисът. Безспорно момче — обяви Доктора.

Ултразвук. Така отчаяно исках да видя бебето си, че очите ми се напълниха със сълзи и намокриха калъфката върху лицето ми.

— Ето го сърцето. Много е силно. Много, много силно. Момченцето е здраво. Сега е около килограм и половина — заключи Доктора.

Но, както изглеждаше, господин и госпожа Очевидни не ги беше грижа за тези подробности.

— И си сигурен, че майка ѝ и баща ѝ също са със сини очи и руси коси? — попита господин Очевиден.

— Напълно.

— И бащата на това бебе също?

— Не сме напълно категорични кой е бащата, но вярваме, че е приятелят й. Ако той е онзи, с когото я видяхме да върви няколко дни преди да я приберем, тогава той също е рус и със сини очи.

— Ще го взема единствено ако се пръкне русо и синеоко. Не искам в дома си някакво бебе с етническа външност — отсече госпожа Очевидна и се изсмя, макар със сигурност да не се шегуваше.

— Изборът е ваш. Имаме списък с чакащи клиенти, но разполагате с правото да отхвърлите бебето, особено предвид случилото се с предишното момиче.

— Искам от теб русо бебе със сини очи, и толкова — изсъска наистина госпожа Очевидна.

Тъй като бутонът ми за обич към бебето, естествено, беше включен, сърцето ми се късаше. *Той е здрав. Той е силен. Тежи килограм и половина. Искат да ми го вземат. Ако те не го вземат, ще го вземе някой друг. Сърцето му е силно. Тежи килограм и половина. Тя не иска етническо бебе. Сърцето му е силно.*

Този разговор ми вдъхна още повече решителност, не че имах нужда от допълнителна решителност. Яростта ми беше разпалена, укрепена и бетонирана. Сам Господ би вдигнал божествените си ръце в знак, че се предава, ако би се изправил пред неземната ми и безпределна омраза. Непоколебимостта ми да избягам и да осъществя смъртоносно отмъщение се превърна в необуздана мощ. Разгневена прогоних сълзите от очите си и начертах курса за тези нищо неподозиращи кретени, на които единствено дяволът би притежавал дързостта да се опита да съперничи, но не би успял. Аз се превърнах в дявола. Ако Сатаната беше майка, щеше да е досущ като мен.

Групата посетители се оттегли един по един. Доктора каза:

— Роналд, остави това чудо тук. Няма смисъл да го тързим напред и назад. Повече няма да те посещавам за тази пациентка, докато не й изтекат водите. Обаждай се само ако има проблеми.

Стаята се опразни, с изключение на моя тъмничар, *Роналд*.

Последва секунда тишина, миг на мъртвешки покой, а после той се наведе към мен и махна калъфката от главата ми.

Роналд, когото ще се постарая да не споменавам по име в разказа си заради липсата ми на уважение, ме развърза и свали покривалото от главата ми. За част от секундата бях подведена в усещането си за връщане на позната скука — както когато баба си тръгне и аз оставам

само с родителите си. Същия стар живот. Познатото. Но не се тревожете, тази част от секундата отмина бързо и необхватната омраза се завърна точно както възнамерявах — емоцията, нужна ми да планирам, да градя сценарий, да избягам, да търся отмъщение. Сграбчих бельото и панталоните си и ги нахлузих.

Той събра кабела на апарата за ултразвук, а аз седях на ръба на леглото със скръстени ръце и се вирах в него. Като срещна погледа ми, не мигнах. *Ти ще страдаш, Роналд. Точно така, сега разполагам с името ти, мерзавцо.* Ирисите ми не бяха сини, а червени — бяха оцветени в кървави гневни багри.

— Не смей да ме гледаш така, шибана кучко.

— Да, господине. — Снизих брадичка, но не смених цвета на очите си.

Той си тръгна.

Аз се върнах към работата си. *Апарат за ултразвук (Придобивка №21), кабел към апарата за ултразвук (Придобивка №22), шал с ресни (Придобивка №23)...*

ГЛАВА 4

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Докато учех в университета „Сейнт Джордж“ в Куинс, Ню Йорк, посещавах клуба по актьорско майсторство и играех за дребни пари на затынтени сцени ента категория спрямо Бродуей и Сохо в среднощни пиеси, писани и режисирани от дипломанти от Нюйоркския университет, които се бяхтеха в зле осветените театри заради възможността да представят работата си и с надеждата, че някой, който и да е, например окъснял критик, току-виж, се натъкнал на шедьовъра им.

Аматьорите продуценти често ме избираха, защото съм петдесет на петдесет: баща ми е виетнамец; майка ми е чистокръвна нюйоркчанка от Рочестър. Представявам съвършената физическа смесица от азиатец и американка, макар вътрешно да съм 99 процента американец — единият процент е посветен на изискването на баща ми веднъж месечно да ядем супа „Фъ“.

Именно така се запознах с жена ми Сандра. Тя също беше част от клуба по актьорско майсторство на „Сейнт Джордж“, а освен това имаше солови изпълнения на комик в Манхатън, и те след полунощ. След часовете в клуба си поделяхме сандвич с риба тон и после отпрашвахме към центъра с таратайката. В общи линии бяхме щастливи и наистина влюбени. Основната ми дисциплина беше криминално право, която избрах, за да угодя на родителите си. Или може би подсъзнателно станах по-отстъпчив по отношение на пътя, отдавна предначертан за мен.

На майтап, или в отговор на предизвикателството от страна на Сандра, или може би поради осъзнаването, че ми е нужна работа, с която да издържам себе си и гаджето си от колежа, повишено в ранг годеница, подадох молба във ФБР. Ама, разбира се, защо да не се пробвам. Нека посочим това като причина и да не се ровим повече.

Де да не бях постигнал толкова потресаващо високи резултати на финалните тестове или да не носех бремето на „изключителна памет“

— най-малкото съм лек случай на хипертимезия, в общи линии невероятно силна памет, която старшите агенти надушваха от километри. Де да не беше зрението ми по-добро от това на пилотите на изстребители. Де да бях гледал на ученето през пръсти, както правеха останалите среднощни шоумени и драматурзи, може би Федералните щяха да забравят за мен. Може би нямаше да съм така нещастен. Може би със Сандра щяхме да сме по-доволни да живеем в комично-драматична мизерия.

И ето ме във ФБР, петнайсет изцеждащи години по-късно, все едно още беше денят на приемането ми и бях попаднал в изкривяваща времето камера. Смехът беше нещо напълно забравено.

Когато обективът, през който наблюдавате света, си послужи със сюрреалистична перспектива, възможно е да виждате живота като безспорно изключителен. Сандра още ползва своя сюрреалистичен обектив и, господ да я поживи, не окайва и не проклина загубата на хумористичната ми страна. Вместо това напразно се мъчи да ме изтръгва от мрачните ми настроения, като пребоядисва онова, което вече не ми е възможно да видя.

— Всъщност, скъпи, погледни по-внимателно, не го ли виждаш...

Както и да е, след петнайсет години наред гъсталака за пореден път се бях озовал в прикритието на далечен импровизиран офис, заровен в маловажни улики във връзка с отвлечането на бременна тийнейджърка. И Сандра не беше единствената жена в живота ми. Имах партньорка, която ще наричам Лола, за да запазя самоличността ѝ в тайна по причини, които ще изясня по-късно.

При някои случаи няма никакви насочващи следи, а при други те изобилстват, някои случаи предлагат две-три добри насоки, на базата на които можете да набавите още, в други няма и една качествена следа, което изисква гигантски усилия, за да се преобърнат нещата. Случаят на Дороти М. Салучи предлагаше една добра насока — вана — която налагаше да бъдат положени изключителни усилия, за да се достигне до нещо повече. Ниската черна маратонка „Конвърс“ не представляваше никаква следа. Как бих могъл да открия изчезнало момиче, като разполагам с липсващата ѝ маратонка? По нея нямаше отпечатащи или петна кръв от нападателя ѝ. Обувката беше без всякаква стойност за мен. Посветих всичките си усилия да издира

макар и най-бегло изображение на вана, напълно потопен и обсебен претърсвах всеки кадър във всеки наличен запис от всяка камера в нейния и околните градове и от всички платени мостове, извеждащи навън от епицентъра на събитието.

На осмия ден от началото на въпросната задача най-накрая зърнах червеникавокафявия шевролет трансвиста модел 1989 година с регистрация от щата Индиана, който се влачеше бавно през пункт за плащане на пътна такса. Свидетелката потвърди находката ми.

— Безспорно. Определено е същият — заяви.

Изнамерих в управлението екип от двама служители да проследи маршрута на вана на базата на всеки запис от магистралите, до който успееш да се доберат. Междувременно след проверка на регистрациите на моторни превозни средства партньорката ми, която беше две степени под мен и следователно докладваше на мен, откри четиринайсет регистрации на „Шевролет Трансвиста“ от края на осемдесетте и началото на деветдесетте години, отговарящи на търсеното от нас.

Отворих дума за старшинството ми спрямо партньорката ми от комични съображения, тъй като тя намираще ранга ми за маловажен; кълна се, сама се беше повишила над мен и над Бог. Както вече споменах, ще ѝ казвам Лола.

Независимо дали регистрацията беше отменена или актуална, анулирана или изтекла, ние се заехме да посетим всеки адрес, свързан с всяка отделна регистрация. Тази задача ни разходи из целия щат Индиана, в части от Илинойс и Милуоки и дори се отбихме в Охайо, места, на които са ходили на почивка, където са се преместили или са продали превозното средство. Всеки от тези бивши или настоящи собственици трябваше да бъде проверен, а това означаваше да ги разпитаме, да ги анализираме, да огледаме имота им, да разчетем езика на тялото им и да потвърдим алибитата им.

Един регистриран беше умрял.

Друг беше смазал вана си месец по-рано, когато се забил челно в натоварена с поршета 911 платформа за превозване на коли. Показа ни с подхилкване изрезките от вестника, отразяващи случката.

— Проклети поршета. Мразя ги тези дребни буболечки. Как би могъл да откараш нещо на бунището или да си купиш чакъл за алеята, ако притежаваш някой от тези ситнежи?

Един от регистрираните не допусна доброволно да бъде направен оглед на ранчото му, но след увещаване и съвет от адвокат прие. Докато се движехме през дома му, се засуети да премести няколко саксии с растения. *Пет пари не давам за марихуаната ти. Тук съм да издира отвлечено момиче, малоумнико.*

Осем от регистрираните бяха относително нормални, обикновени собственици на ван „Шевролет Трансвиста“ и като казвам това, имам предвид, че бяха изцяло извън подозрение и всъщност представляваха почти клонинги един на друг. Предполагам, всеки притежаваше свои собствени значими отлики, но в съзнанието ми на следовател аз ги обединих в една група: невинни семейни пенсионери. Също така почти всяка от съпругите се разстрои, като им разяснихме целта на мисията си, и блъскаха или ритаха вана си, все едно го наказваха, че е побратим на някой, спомогнал за отвлечане. По време на тези разпити неизменно стоящата зад мен Лола получаваше плахи, хвърляни крадешком погледи, които тълкувах като питащи: „Наистина ли трябва да ни гледа така злобно?“.

Както се случва обикновено, не успяхме да открием един от регистрираните. Явно нямаше постоянна работа и никой от съседите му не знаеше накъде е отпратил. Предполагаше се, че се намира в малко градче в близост с Нотрдам. Живееше в доста обширна бяла селска къща в края на дълъг около шейсет метра черен път, ограден от борове. На равното затревено поле зад дома му, участък недостъпен за инспекция от пътя, се издигаше висок червен хамбар. Естествено, този тип привлече интереса ми. Съседите потвърдиха, че в някакъв момент са го виждали с червеникавокафяв ван, но не успяха да си спомнят кога.

— Много пътува. Не знаем къде ходи.

Дадох визитката си на съседите и помолих да ми се обадят, ако се появи. Лола издири местния съдия. Задумкала по вратата му, докато ядял бърканите си яйца. Макар да не я придружавах, мога да си представя сценката. Стояла е надвесена застрашително над Негова Светлост, докато е подписвал заповедта за обиск, а после е задигнала една от печените му филийки с масло, задето ѝ се е наложило да си създава главоболието да търси разрешение от човек, стоящ според нея по-ниско от нейния закон.

— Би трябвало да можем да нахълтаме където ни скимне, за да открием тези бебчета — заяви и това беше нещо, с което бях съгласен.

Право на личен живот и дължими законови процедури друг път. Само ни бавеха. Но чак пък да конфискува печената филийка на горкия съдия е било в повече.

И ти да видиш, в мига щом получихме разрешителното за обиск, позвъни съсед.

— Той се върна. Но е с черен пикап. Доколкото виждам, наоколо няма ван.

Подкарахме с бясна скорост по еднопосочни пътища с плитки канавки и обширни поля от двете страни, за да стигнем при нашия заподозрян. По пътя с Лола бяхме свалили стъклата си до долу и вдъхвахме прочистващия аромат на росна трева и бълбукаща изворна вода. *Индиана. Индиана, Индиана, как искам да лежа в житното поле под лунните лъчи, които ще рисуват нейното лице. Индиана, Индиана.* Няколко празни люлки се поклащаха и в скърцането им се долавяше звученето на тази натрапчива песен в ритъма на свежия ветреца.

Поздравих мистериозния си заподозрян на алеята пред дома му, където той вече ни очакваше. *Предупреден. Сплотена общност.* По външност наподобяваше Пол Бъниан, беше облечен в избелял дънков гащеризон и носеше ботуши с метални носове, а от кривата му уста висеше лула.

— Името ми е Бойд — поправи ме, като попитах дали се казва Робърт Макгуайър. — Кръстен съм Робърт, но мама винаги ми е казвала Бойд.

Бойд отглеждаше пилета.

След като се представихме и показахме значките си, Бойд ни покани вътре. Докато влизахме, угаси лулата си и я остави върху брезовата сгъваема маса на верандата.

— Само на гостите е разрешено да пушат в къщата, така че ако искате, запалете, господин Лиу. Мама все това казва, че в дома ти могат да пушат единствено гостите.

И на мен, както и на сътрудничката ми с квадратна челюст, ми направи впечатление, че досега Бойд нито веднъж не се беше обърнал директно към нея, нито пък спомена, че тя също може да пуши. Но Бойд не проявяваше сексизъм или поне аз не мислех така. Според мен

просто беше леко стъписан от втренчените ѝ немигащи очи и плюенето на тютюн за дъвчане на равномерни интервали в лехата му с японски рози. Не ѝ наредих да престане и дори не ѝ отправих неодобрителен поглед; вече бях пробвал толкова много пъти да я накарам да откаже тютюна и не бях постигнал нищо. Отговорът ѝ неизменно беше същият:

— Лиу, след всичко, което ми се налага да виждам по разни мазета и бордеи, спести ми мрънкането си за тютюна ми. Сега замълчи и ме черпи един „Гинес“, шефе.

Предполагам, в думите ѝ имаше някакъв резон, но все пак нека добавя твърдата ѝ решимост да се разболеє от рак на устата и пристрастеността ѝ към черна бира към дългия списък от причини петнайсетте ми години във ФБР да бъдат истински ад. И само още една пикантерия: Лола се поливаше с тонове „Олд Спайс“ и излъчваше вонята му във всеки час на деня и нощта.

Домът на Бойд не беше особено претрупан с вещи, но затова пък беше ужасно прашен. В мивката имаше тенджери и чинии и, ако се съдеше по миризмата на вкиснало мляко и по тлъстите мухи, кръжащи наоколо, допуснах, че не са мръсни от вчера. В откритата алуминиева кофа за боклук беше изсипана неотворена поща, преливаща по пода. Върху покрития с линолеум плот лежаха най-малко дузина мокри вестници, навити на руло. На парцалена черга пред синия хладилник се изтягаше огромна староанглийска овчарка, която извъртя лениво очи при влизането ни.

— Не обръщайте внимание на дъртата Ники. Истинска смръдла, но е добро куче — информира ни Бойд и предложи кафе, като изпълни пантомима, в която пиеше от невидима чаша, а после посочи към кафеварката. Отказах. Също и Лола.

Двамата с Бойд се настанихме от двете страни на кухненската маса с пластмасов плот с цвят на глухарчета и тънки метални крака. Лола остана права зад мен, с ръце, скръстени пред сплесканите си кой знае с какво гърди — сигурно с лепенка, но никога не бях питал — и се взираше вторачено в Бойд.

Той повдигна рошавите си вежди и стисна уста, все едно да каже: *Моля, започнете, господин Лиу, разполагате с пълното ми внимание.* И така беше поставено началото на разпита на господин Бойд Л. Макгуайър. Запаметих всяка дума, та по-късно да запиша проведения

разговор, което щях да свърша в мотелската стая, докато Лола се скита из провинциалните градчета също като някой вампир в издирване на местни пияници, които нямат задръжки да плямпат и които „може да са видели или чули нещо“ или може би „подозират присъствието на перверзник в града“; слуховете и шушукането из тъмните улички се бяха превърнали в нейна среднощна кауза.

Всъщност аз се възхищавам от Лола. Съществуват безброй причини, по които тя беше и още е добър детектив и именно заради това се налага да скрия самоличността ѝ. Не едно и две деца са спасявани от гибел благодарение на съмнителните ѝ тактики. Никога не бихте ме чули да ѝ търся обяснения. Също като гладен пес поглъщах всякаква информация, с която съумееше да напълни купата ми за закуска. Налагаше се да запълня празнина у себе си, щета, с която живеех от десетилетия.

— Бойд, ще възразиш ли партньорката ми да хвърли поглед в хамбара ти, докато ние говорим?

— Ни най-малко. Какво издирвате все пак?

— Не знаем, Бойд. Ти имаш ли нещо за криене?

— Нищо не крия. Търсете където щете. Аз съм отворена книга.

— Благодаря, Бойд. Оценяваме съдействието ти.

Лола, вече насочила се към входната врата, на мига изхвърча навън.

— Научих, че притежаваш червеникавокафяв ван шевролет?

— Притежавах. Продадох го преди около три месеца.

— Така ли? На кого го продаде?

— Нямам представа, господин Лиу.

— Нима?

— Паркирах го до пътя с надпис „Продава се“. Пуснах обява и във вестника. Появи се някакъв тип. Обясни, че дошъл на стоп от гарата. Плати ми в брой, две и двеста. Толкоз.

— Ами регистрацията? Говорихте ли да я смени на негово име?

— Разбира се. Обеща да се погрижи. Не ме бива много с документите, откакто се спомина моята Луси. Другия месец стават три години, мир на душата ѝ. Тя се справяше с всички подобни щуротии. Явно съм оплескал нещата пред властите, господин Лиу. Затова ли сте тук? Мислех, че от ФБР са заети с по-едри риби за ловене, но не съм

имал лоши намерения, господин Лиу. Каквото и да търсите, както казах, аз съм отворена книга.

— Не, не, нищо подобно, Бойд. Как изглеждаше купувачът?

— Трудно е да се каже. Доста безличен според мен. Доколкото помня, имаше шкембе. Определено не беше красавец. Струва ми се, имаше кестенява коса, да, кестенява. Хм. Цялата сделка трая десет минути. Показах му, че пали без проблем, посочих му книгата с инструкции в жабката. Предложих да добавя и печката. В задната част на вана имаше стара печка. Това беше всичко.

— В рамката на регистрационния номер пишеше ли „щат Индиана“?

— Няма спор. Момчето на братовчед ми Боби някога играеше в университетския баскетболен отбор на Индиана. Наистина се гордея с него. Гордея се с целия отбор. Гордея се с щата си, господин Лиу.

— Не се съмнявам. Много ни е полезно, че потвърждаваш всичко това.

— Онзи тип, дето купи вана ми, е свършил някоя поразия, нали?

— Може и така да се каже, Бойд. Изчезнало е момиче. Мъчим се да го издирим възможно най-скоро, за да го разпитаме за нея. Да помниш нещо друго за него или сделката?

Анализирах реакциите на Бойд и езика на тялото му, точно както бях обучен да действам. След като току-що бях потвърдил, че превозното му средство е изиграло роля в изключително тежко престъпление, включващо дете, и не ставаше дума за шега, а ние от ФБР бяхме надушили следа, ако Бойд имаше да крие нещо, най-вероятно щеше да скръсти ръце, да присвие очи и да избягва погледа ми, а като заговореше наново, би гледал горе и вляво, все издайнически реакции на лъжец, *измислящ* отговори. Бойд не направи нищо от изброеното. Положи внимателно длани върху масата, прегърби натъжено рамене и устреми взор към мен също като уморена стара мечка.

— Не ми хрумва абсолютно нищо, господин Лиу. Наистина съжалявам. Искам да помогна на това момиче. Няма ли нещо, с което да ме насочите какво бих могъл да съм забелязал? Може нещо да пробуди спомен.

Анализирах регистъра от стари случаи, съхраняван в главата ми, като обмислях улики от миналото, довели до следи. И преди се бях

озовавал в тази ситуация.

— Колко гориво имаше във вана? Помниш ли?

— Разбира се, че помня. Проклетият резервоар беше почти празен. В бараката имах само колкото да го запаля.

— Коя е най-близката бензиностанция?

— „Ар & Кейс“. В края на пътя. Всъщност той ме попита същото и аз му дадох същия отговор. „Ар & Кейс“. В края на пътя.

Бинго.

— Той подписа ли нещо? Да е докосвал нещо в дома ти? Само навън ли стоя, или влезе и вътре?

Бойд се обърна да погледне зад гърба си, завъртя глава към мен и я поклати усмихнато, като гордо вирна пръст към мен, сякаш лично той от дете ме бе отгледал да стана детектив.

— О, бива ви, господин Лиу, наистина ви бива. Никога не би ми хрумнало, но знаете ли какво? Той използва тоалетната ми.

И още веднъж бинго.

— Не искам да звуча грубо, Бойд, но се налага да попитам. Чистил ли си тоалетната оттогава?

Бойд се изсмя.

— Господин Лиу, вижте ме само. Аз съм вдовец. Никакви тоалетни не съм чистил. Тази дори не я използвам. Ползвам горната. А освен това ме нямаше, бях на гости при брат ми и мама в Луизиана, където съм роден. Всъщност отпътувах вечерта, след като продадох вана. Върнах се днес.

— Някой да е използвал тоалетната след него?

— Абсолютно никой.

Бинго, бинго, бинго. Купувачът е използвал тоалетната, която не е чистена и оттогава не е била използвана от друг.

— Две молби, Бойд. Първо, искам разрешението ти да запечатам банята и да я проверим цялата за отпечатьци. Второ, искам имената и адреса на брат ти и майка ти в Луизиана. Става ли?

— Разбира се, че става. Обаче загазили ли съм по някакъв начин?

— Бойд, стига историята ти да бъде потвърдена и партньорката ми да не открие нищо подозрително в плевнята ти, изобщо не си в беда. Всъщност, наистина оценяваме сътрудничеството ти. Между другото, притежавал ли си друга недвижима собственост освен тази къща?

— Не, господине. Имам само това тук.

— Да си бил известен под друго име?

— Мама ме е нарекла Бойд Л. Макгуайър и нямам право да го сменям, нали така? Мама и без това е достатъчно бясна, задето преди толкова години дойдох да живея тук, в Индиана, откъдето е семейството на татко. Няма как да тръгна да сменям името си, нали, господин Лиу?

— Предполагам, няма как, Бойд, имаш право.

Изправих се, отидох до банята и я измерих. С помощта на Бойд калкулирах грубо площта ѝ за екипа по криминалистика, който по-късно същия следобед щеше да снесе отпечатъци. Запечатах вратата с жълтата лента, която имахме в служебния си автомобил.

С цел да съставя задълбочен доклад, инспектирах всеки милиметър от дома на Бойд с извадено оръжие, през което време Бойд сговорчиво остана отвън, подпрян на дърво, където можех да го виждам от всеки прозорец без перде в къщата му. Този човек не криеше абсолютно нищо, може би с изключение на камари дрехи за пране, за които допуснах, че стоят изоставени още от смъртта на жена му. *Този развъждащ пилета самотник е чист като сълза.*

Партньорката ми се върна, като прекоси страничния двор на Бойд с предпочитаната от нея походка: тази на каубой. Уведоми ме — без това да достига до ушите на Бойд — как е обходила целия имот, надникнала е навсякъде, на ниско и високо, и дори е оказала натиск върху стените в червения хамбар, за да се увери, че никоя от тях не е фалшива.

— Нищо — докладва. Нищо, което да сочи към престъпление. — Обаче в хамбара му вони на бардак като в онези евтини курвенски свърталища в предградията на Питсбърг — възнегодува тя напълно в стила на жената-мъж, каквато си беше, все едно задължително трябва да ми е ясно какво има предвид.

Пет пари не давах за смрадта в хамбара на Бойд, стига да не беше тази на смърт, за която бях убеден, че отсъства, защото носът на Лола беше трениран да долови мириса на труп дори при най-беглия повей от разлагаща се плът. Въпреки неохотата ми да проявя интерес обаче, през следващите два дни тя не спря да опява за пилета, затънали до средата на краката в собствените си курешки.

— Не успявам да прогоня вонята на тези охранени мърляви пилета — заяви най-малко за стотен път. Дори си послужи с амоняка ни за спешни случаи, за да потуши зловонния спомен. — Дано не увреди нюха ми на ловец — рече заплашително.

Макар да не подозирах Бойд в нищо, не спря да ме гложди едно недоумение, свързано с него: кой се е грижил за пилците му, докато е бил в Луизиана? Беше без значение, разбира се, но така и не спрях да се питам. По времето, когато Лола се върна от огледа си, аз вече бях приел Бойд за невинен и щеше да е грубо да разпитвам кой се е грижил или не се е грижил за пилетата. Така че не се поинтересувах. И ако това ви разстройва, лошо. Аз преследвам изгубени деца, не занемарени пернати. Обърнете се към „Хора за етично отношение към животните“.

Бойд Л. Макгуайър наистина не притежаваше друга недвижима собственост. При брат му и майка му в Луизиана също всичко беше наред. Невинността на Бойд беше наистина най-добрият възможен изход, защото елиминирането на заподозрени е също толкова важно, колкото издирването им. Освен това имах две отлични следи благодарение на посещениято ни при Бойд. Първо, криминалистите снеха три съвпадащи отпечатъка от палец от бравата и черния бутон за промиване на тоалетната — точно от него сред всички неща — които не бяха на Бойд. Второ, с шок установих, че собственикът на бензиностанцията „Ар & Кейс“ „в края на пътя“ сменяше касетите в охранителните камери всяка вечер и пазеше старите до една. Повечето собственици припокриват старите записи. Не и този изключителен човек.

— Насам, ще ви покажа къде са — покани ни.

Не само че разполагаше с касетите, а и бяха заведени по хронологичен ред и надписани с точност до секундата. Прииска ми се да го разцелувам. И онова, което зърнахме на една конкретна касета... ами, именно заради моменти като този хората стават детективи.

Вечерта след крайно продуктивния ни ден с Бойд и изумителния собственик на бензиностанцията след бърза празнична вечеря позвъних на жена си Сандра. Бях поръчал добре сготвено филе с гарнитура от печен лук в намиращия се не особено близо ресторант за скара „Аутбек“, на който държеше Лола. Лола поръча два почти сурови

стека, три бири „Гинес“, два гарнирани печени картофа с размера на футболна топка и допълнителен хляб.

— Задръжете си проклетите зеленчуци — заяви на сервитьорката — и ми донесете две парчета пай с фъстъчено масло, моля.

— Знаеш ли какво, някой ден тази твоя диета ще си каже своето — отбелязах, както често постъпвах.

— След всичко, което ми се налага да виждам по разни мазета и бордеи, спести ми мрънкането си за храната ми. Сега замълчи и ме черпи един „Гинес“, шефе — отвърна тя с готовата си фраза. А после се оригна.

Каква чаровница само е тази Лола.

Сандра беше на турне из комедийните клубове и баровете на Източното крайбрежие. Свързах се с нея след последното ѝ изпълнение в някакъв бар в Хаянис Порт.

— Здравей, мила, тази вечер разсмя ли ги? — поинтересувах се.

— О, нали знаеш, все същите овехтели тъпотии, които дрънкам. Изтъркан материал. Започвам да остарявам дори за самата себе си.

— За мен не остаряваш. Липсваш ми.

— Кога се връщаш? Къде си изобщо?

— На същото място като всеки друг път, чукам на вратата на дявола, мила. В някой от тези дни той ще вземе да отвори.

— Не бъди така убеден, че задължително е той. Може да е тя.

— Нищо чудно да е тя.

ГЛАВА 5

ДЕН 20 В ПЛЕННИЧЕСТВО

Отнема дълго време да изплетеш одеяло в пълен размер. Червеното плетено одеяло, придобивка № 5. Не забравяйте, че разполагах с много придобивки. Някои от тях дори не употребих. С други си послужих само отчасти. Имаше такива, които бяха готови за използване в деня на бягството, но във финалните моменти се оказаха излишни или незначителни. Като например импровизираната ми прашка. Червеното плетено одеяло обаче беше истинско съкровище. Използвах усуканата му нишка до последното влакно. Ако някога съм имала подобие от кръв по ръцете си, то е било червеният мъх от красиво, поетично плетено произведение на изкуството. *Белисимо, браво на теб, червено плетено одеяло, дължа ти живота си. Обичам те.*

На ден двайсети се събудих за обичайната ни рутина с оставащи три дни до появата на готвачките и без видима опасност Доктора или господин и госпожа Очевидни да удостоят стаята ми с присъствието си. На този етап се чувствах доста сигурна, че познавам добре рутината, така че не очаквах гости. Грешах.

Така или иначе, в ден двайсети похитителят ми се появи със закуската ми съвсем по график, точно в 8:00 часа. Кухненските хора бяха приготвили нов киш и, както очаквах, точно това беше и закуската ми, сервирана, както ви е известно, в долнопробна порцеланова чиния. Както сте добре запознати, бях развила непоносима омраза към въпросната нелепа чиния.

Неспособна да понеса допира на чинията по време на още едно хранене, на ден двайсети аз хванах киша, все едно пръстите ми бяха щипки за храна, нежелаеща дори да допра кожата си до порцелана. Оставих резена върху телевизора като ново място за сервиране и като си послужих с ръкавите вместо ръкавици, прехвърлих чинията на пода, където ѝ беше мястото, при прахоляка и мишите изпражнения, в очакване на ръцете на злодея като единствено внимание, което ѝ се

полагаше. Присмях се сама на себе си, разбира се, защото погледнато рационално, порцелановата чиния нямаше никаква вина. Така или иначе, нуждаех се от нещо за отвлечение на вниманието, та затова така неистово мразех гадната чиния.

Седнала на пода с киша върху телевизора, бях променила перспективата, в която виждах стаята. Гледната точка беше съвсем малко по-различна и все пак промяната в рутината ми за хранене и позицията ми доведоха до пренастройка. Може би вертикалното циркулиране на кръв в мозъка пробуди идеята или може би това, че погледнах към леглото под различен ъгъл, изтика на преден план решение, което трябва да се е спотайвало в главата ми от мига, когато влязох и зърнах тези открити греди. *Одеялото може да бъде превърнато във въже.* Най-накрая в ден двайсети всичко изглеждаше така ясно, че чак започнах да се разочаровам от себе си, задето съм пропуснала да отбележа очебийни неща.

Струва ми се, че понякога се въздържахме да отчетем неизбежни заключения, защото още не сме готови за предстоящата задача. Зрението ни остава блокирано за достъпното познание. Например майка ми, жена, самата тя родила дете, пропусна да признае пред себе си, че собствената ѝ дъщеря е бременна в седмия месец, докато очевидното не я принуди да приеме истината. Може би съзнанието ни възпира да свържем точките, за да не предприемем съзнателна стъпка към трудна промяна, докато не сме готови. В ден двайсети трябва да съм била готова, защото най-накрая планът ми се избистри до кристална яснота. До този момент бяха поставяла по местата им само парченца от пъзела. Преди това мислех, че решимостта ми се затвърждава, но докато не погледнах на одеялото като на оръжие, не ми беше хрумвало колко далече бях готова да стигна, за да освободя себе си и бебето си и да потърся отмъщение.

Ти си отвличена. Ще откраднат бебето ти и ще го продадат на чудовища. Теб ще хвърлят в кариера. Никой няма представа къде се намиращ. Налага се да се спасиш. Това е истината, приеми я. Единствените ти инструменти са намиращите се в тази стая вещи. Разбери го. Приложи плана.

Доядох киша с усмивка на лицето. Върху телевизора не падна нито троха.

Отнема дълго време да оплетеш одеяло в пълен размер. Да го разплетеш отнема дори повече. Някак си разбирах това инстинктивно и по тази причина имах желание да се заловя незабавно. Изчаках тъмничарят ми да дойде за подноса от закуската и минах през целия ритуал с банята. След като това изпитание приключи, той си тръгна и аз мислех, че разполагам с три часа и половина до обяда, през които да разплитам. Отстраних дръжката на кофата и започнах да връщам одеялото към прежда.

Онази сутрин въздухът имаше жълтеникав оттенък, онова меланхолично сияние, което едновременно те потиска и опиянява. Слънцето беше скрито от висока облачност, което подведе съзнанието ми да приеме, че денят не крие изненади, че ще е от баналните и депресиращи дни, които не обещават нищо. За това също грешах.

Борех се с упорита крайна бримка, като ръчках с дръжката от кофата през средата ѝ и постепенно раздалечавах нишките една от друга, първо използвах нокътя на кутрето си, а после цялото кутре и накрая успях да изтръгна дълга две педи нишка. Това отне един час, пет минути и три секунди. При такова темпо планираният ми график вече се отместваше във времето. Но преди да преработвам проекта, реших, че бих могла да анализирам времето за разплитане на бримките в рамките на деня и да пресметна средната продължителност. Записах първия показател в изработената от мен диаграма с един от моливите в розовия несесер.

С вече готова за попълване диаграма захванах първия ред на деконструкция. От придобивка №16, радиото от дворна разпродажба, се носеше музиката от „Бохеми“. Естествено, избрах класическа станция: нуждаех се като мотивация от пламенен катаклизъм, вечен и несподелен копнеж — вида емоция, която не бихте успели да потушите за нищо на света. Сладникавите поп песнички можеха да ми костват допълнителната проникателност, от която се нуждаех. Разбира се, якият рап на Доктор Дре и „Сънс ъв Калал“, който предпочитам днес, седемнайсет години по-късно, би свършил също толкова добра работа като всяка опера за несподелена любов. В момента като зрял човек въртя гангстерски ритми по време на ежедневните ми тренировки, неотстъпващи на тези на морските пехотинци, особено когато пенсионираният сержант, когото наех, излае насреща ми, че съм „разкашкана“. Но стържещите мелодии вършат работа, защото след

двайсет и пет километров спринт и на деветстотин деветдесет и деветата коремна преса на сержанта му се налага да прикрива от мен усмивката си на гордост. Вече никой няма да ме отвлече.

Понякога ми допада да изхрача малко кръв в краката на стария сержант. Изпълнявам го с пределно чувство на респект, също както котката пуска умъртвената мишка на верандата пред стопанина си. Мяу.

Но стига за настоящето. Обратно в миналото.

С настъпването на час втори от ден двайсети към високия триъгълен прозорец се долепи разперила криле черна пеперуда. Предупреждаваше ли ме? *Предупреждаваш ли ме за нещо?* Вселената таи много неразрешени загадки и невидими връзки. Така че може би наистина ме предупреждаваше.

Огледах я внимателно, оставих съсипаното червено одеяло на леглото и приближих на пръсти към прозореца за по-близка инспекция. Но понеже той беше толкова високо, имах най-добрата гледна точка някъде в средата на стаята. *Дошла си да ме посетиш ли? Мили ангеле, отлети при тях, съобщи им къде съм.*

Пристъпих по-близо, като поглаждах корема си, бебето си, застанах пред самия прозорец и протегнах шия, докато бузата ми се долепи плътно до стената. Поради голямата ми обиколка се наложи да се приведа. Със затворени очи се помъчих да доловя евентуални вибрации, изпращани ми от сърцето на пеперудата над мен. *Това самота ли е? Аз самотна ли съм? Моля те, разтърси тази стена с крилете си, кажи ми, че ме чуваш, черна красавице, черна приятелко. Моля те, стори нещо, каквото и да е. Кажи ми каквото щеш. Спаси ме. Помогни ми. Разклати тази стена.*

Понеже допуснах да се намесят емоции, започнах да ридая. Замислих се за майка ми. Замислих се за баща ми. Замислих се за приятеля ми, бащата на бебето. Какво не бих дала да усетя докосване от ръката на който и да е от тях върху рамото ми или допир на устни до бузата ми.

Но това потъване в дълбока тъга не трая дълго. Сякаш бях достигнала вярната точка от пътя в апогея на сълзите си и тогава денят, планът ми и цялостната ми перспектива претърпяха рязък обрат. Докато стоях с прегърбени рамене и хълцаща заради бремето на депресията и самотата, стъпалата пред стаята ми заскърцаха под тежки

стъпки. Бързо приближаване: чух го. Изтичах до леглото, изоставила пеперудата, сгънах одеялото, напъхах тетрадката с диаграмата в матрака — от страната на стената, където бях направила процеп с дължина петнайсет сантиметра — и само в рамките на една останала ми секунда положих дръжката върху кофата, все едно си беше на място. Той влетя вътре.

— Изключи радиото. Последвай ме незабавно. И си дръж шибаната уста затворена.

Разпознавам страх в тона ти, надушвам опасност в потта ти, драги ми тъмничарю. Обърсах сълзите си с ръкав в преувеличен жест на конфронтация, все едно размазвах кръв в ожесточена улична битка и с този си жест подканвах мачът да продължи. Хайде, действай.

Отидох бавно до радиото и с летаргичността на упорито вманиачено дете завъртях копчето до изключено положение, отказвайки движенията ми да отговорят на неговата възбуда.

— Размърдай си шибания задник. Ще те запратят надолу по стълбите, ако не прекратиш тези щуротии.

Забавлявам се с теб, малоумнико. Правиш го да е така лесно.

Върнах се в ролята на вяла и отстъпчива пленничка, която се очакваше да изпълнявам. Изрекох дежурната си фраза с наведена глава и треперещ глас:

— Да, господине.

— Мърдай.

Толкова си предсказуем, тъпо чудовище. Ще ме запратиш? Да бе. Като че би изгубил сладката си службица.

Стисна ме за рамото и ме дръпна така рязко, че за малко да се блъсна в кофата. За беда стъпалото ми я закачи леко и в продължение на три мъчителни секунди наблюдавах как дръжката се поклаща, едва крепяща се на ръба ѝ. *Ако падне, ще се наведе да огледа отблизо. Ще ме разкрие или ще ми даде друга кофа, която може да няма метална дръжка. Не падай. Нуждая се от теб. Не падай. Недей, недей да падаш. Не падай. Недей, недей да падаш.* Продължи да се поклаща. С глава, извърната назад, докато бях извличана през прага, видях, че по благословия на пеперудата, пратената ми от Бог, дръжката се противопостави на гравитацията, за да се подчини на волята ми, и остана на мястото си. *Не падна. Не падна. Не падна.*

Навън в коридора, чиито стени бяха облепени в кафяви тапети на мръсно-розови цветя, той се закова на място. Хладният застоен въздух и слабата осветеност на това пространство ми посочиха още веднъж, че се намираме в стара провинциална къща или подобен вид сграда.

Изви китката ми почти до счупване и надзърна през перилата към стъпалата, водещи надолу, и после към тясното стълбище нагоре. Движеше поглед между двете възможни посоки, видимо неспособен да реши. Почукване разчупи неподвижния въздух. Заклучих, че пред вратата на кухнята долу стои неочакван посетител. Той замръзна на място. *Заек, спипан натясно от ловец.*

В позата на гушер, на който е ясно, че камуфлажът му го е издънил, той изсъска тихо:

— Ако издадеш и звук, ще издира родителите ти и ще им изтръгна сърцата с тъп нож.

— Да, господине.

Все едно че бяхме някакъв изоставен войнишки отряд, пълзящ по корем сред високата трева, той ме побутна напред със свит лакът.

— Движи се тихо. Веднага се качи горе. Живо, живо, живо.

Да, капитане.

Изпълних каквото ми каза, а той ме следваше по петите, с глава така близо до задните ми части, че чак ми се прииска да кажа: *Измъкни си главата от задника ми*, обаче не го направих. Ръчна ме в средата на гръбнака да се движа по-бързо.

— Живо, казах — просъска.

Като стигнах най-горе, се озовах в дълъг таван със стръмни скатове. Именно зърването на това отворено пространство с дължина приблизително три четвърти от футболно игрище ме накара да осъзная, че сградата е наистина огромна. Издаваше се странично на четири места — четири крила и едно от тях беше моето.

— Върви право към центъра до дрешника в дъното. Веднага!

Препънах се, защото той ме блъскаше прекалено силно.

— По-бързо — повтори с налудничав шепот. За съжаление по път нямаше какво да се види — каквото и да е било съхранявано тук, беше преместено и подовите бяха пометени. Не беше останал дори капан за мишки.

Когато стигнахме до свободно стоящия двукрил гардероб с вентилационни отвори в горната част, той ме напъха вътре, хлопна

вратата и заключи отвън. В една от цепките на вратата се показаха жълтеникавите му очи с провиснали клепачи.

— Ако чуя и най-малък шум, ще убия родителите ти. Ясно ли е?

— Да, господине.

Тръгна си.

Единственият звук идваше от препускането му надолу по стълбите на всичките четири етажа. Може и да дочух съвсем тих разговор, като отвори вратата, за да посрещне онзи, който чукаше, но бях затворена на толкова отдалечено място, че вероятно само съм си го въобразила. *Студена тишина също като в нашата къща, когато почина сестрата на баща ми. Пълна неподвижност, чийто звук блика от ушите ти. Къде отиде перерудата ми?*

Нямах и най-бегла представа кой се беше появил долу. С пресилена надежда си представих скептичен детектив, който отказва да повярва, че малоумникът на вратата не е виновен все за нещо. Размишлявах върху това да си съдера гласните струни от смразяващи кръвта крясъци, да тъпча по пода и да треса новата си клетка. Както се оказа, добре че не рискувах със звуци.

Когато съзнанието ми най-сетне възприе реалността, се обърнах по дължина на гардероба и се плъзнах надолу до седнало положение. От двете страни ми оставаше по един пръст свободно пространство, та да се поклащам за утеха. На зениците ми им отне трийсет до четиридесет секунди да се настроят към полумрака, но после вече всичко беше видимо, при това все едно че носех очила за нощно виждане, и именно тогава го зърнах. Също като диамантен пръстен на клон в гората, от кука в противоположния ъгъл висеше неописуемо съкровище: широко два сантиметра и половина и около метър дълго парче бял ластик, същият като онзи, който баба пришиваше на талиите на домашно шитите си полиестерни панталони. Баба. Сграбчих ластика и го натиках дълбоко в гащичките си на сигурно място. *Придобивка №28, ластик.*

Преобладаващата миризма в гардероба беше тази на котешка урина и това предизвикваше у мен позиви на гадене, но също така ме накара да се замисля за майка ми.

Мама никога не греши, като направи категорично изявление.

— В тази къща има котка — обяви веднъж.

— Ние нямаме котка — отвърна баща ми през смях.

Но мама запротестира срещу уверенията от страна на баща ми, че носят ѝ я лъже и срещу предположението му, че въздухът в стаите просто е застоял, защото са били затворени цяла зима.

— В тази къща има котка и това е вярно, колкото че аз съм майка на това дете — посочи към мен по време на тирадата си, като че бях експонат „А“ в съдебната зала; другата ѝ ръка беше на кръста, гърбът ѝ беше изопнат, шията изпъната, а брадичката леко вирната. — В тази къща има котка и аз ще го докажа — гласеше встъпителното ѝ заявление пред съдебните заседатели: баща ми и аз.

Сграбчи фенерчето на баща ми, което той криеше от нея в сандък с инструменти по причини като разиграващата се в момента сцена. Претърсва до три сутринта, прерови всеки дрешник, проход, тавана, всяко затъмнено пространство и всеки процеп в мазето; ръчка навред из пукнатините в гаража и кухите дървени трупи в двора.

Не изнамери дори един котешки мустак и въпреки това на всеки кръгъл час обявяваше пред изнурения съдебен състав — който в полунощ вече включваше само мен — „В тази къща има котка и аз ще го докажа“. На следващата сутрин баща ми, единствената жива душа, на която беше разрешено да я порицава, информира мама, че не може да продължава „с усилията си да лети по-бързо от скоростта на светлината и да доказва съществуването на несъществуваща котка“.

Аз специално нито веднъж не оспорих твърдението на мама. Може дори да съм ѝ давала насоки в издирването.

Докато татко се мъчеше да убеди мама да прекрати акцията, аз се измъкнах през мрежестата врата и изтичах до незалесено място наскоро брезова горичка зад къщата ни. Овалното открито пространство беше застлано с килим от жълтурчета, така че скривалището ми имаше жълт под, бели стени и небесносин таван.

Не знаеха къде съм.

Върнах се бързо.

Не казах нищо.

Мама продължи с неумолимото си настояване за присъствие на котка в къщата.

В рамките на седмицата вонята се разнесе.

Аз все така не казвах нищо.

С чезнещата миризма интересът на мама също замря. До следващата неделя вече нямаше и най-бегъл полъх на котка. Мама

седеше в кабинета си на коженото кресло, наподобяващо трона на Дракула, и редактираше заявка за процедура по прекратяване на дело със сребърната си писалка „Крос“.

— Мамо — обадих се от прага.

Вдигна очи над очилата с рогови рамки, кацнали на носа ѝ, а адвокатското досие в ръцете ѝ не помръдваше. Това беше най-близкото до покана да говоря, което щях да получа. Гушках в ръце стара неугледна котка.

— Това е котката ми — обявих. — Прогоних гадната воня със смес от оцет, сода за хляб, препарат за миене на чинии, кислородна вода и слой въглищен прах. Откакто се изпусна в къщата, я държа в клетка в брезовата горичка, но отсега нататък ще се наложи да бъде на закрито.

Мама тръсна папката върху масичката за кафе с преувеличен драматизъм. Бях станала свидетел на същия този жест от нейна страна веднъж, когато достигна апогея в заключителната си пледоария по време на федерално дело, на което бях поканена да присъствам.

— Ах, по дяволите... Казах на баща ти, че подушвам котка.

— Да — съгласих се стоически, все едно потвърждавах кралски указ относно закон за данъчно облагане.

— Защо не ми каза?

— Искях да реша проблема, преди да я представя.

В нейната стая не изпитвах емоции. Не чувствах необходимост да ги допускам.

— Ами...

Избегна взора ми. Възможно беше да съм единственият човек, способен да я обезоръжи, което, боя се, я караше да изпитва дискомфорт. Представлявах непрестанно растящ трънлив храст, който от нея се искаше да подкастрира от три метра разстояние. Но аз няхах желание да я безпокоя; само исках да изложа фактите.

— Котката е женска. Тествам ултразвуков нашийник с цел прогонването на бълхи и кърлежи. Ровеше се в кофите за боклук в училище. Няма маркировка. Не е дива обаче, определено е домашна и изоставена или изгубена. Харесва ѝ да общува с хора. Изпишка се на стълбите към мазето само защото не осигурих сандъче цял ден, след като я намерих. Скрих сандъчето зад станцията ми за стерилизиране до водородната камера.

Не попитах дали може да задържа котката, както, струва ми се, биха постъпили повечето деца. В моите представи тя не беше просто домашен любимец, а също така беше част от лабораторен проект. При това положение не се нуждаех от разрешение.

— Име?

— Джаксън Браун.

— За момиче?

— Реших, че ще ти допадне реверансът към твоя любим музикант.

— Как бих могла да кажа „не“ на Джаксън Браун?

Не потърсих разрешение, а само одобрение, което беше различно.

Впоследствие психологът излезе с теорията, че одобрението от страна на майка ми на решението ми да ѝ съобща за котката, след като съм се справила с проблема с урината, ме е подтикнало да прикрия бременността си — докато стигна до решение, както допускам, че е заключил лекарят. Но единственото, което реших през първите седем месеца от тайното ми състояние, беше намерението ми да кръстя бебето Дилън, на другия любим музикант на мама. Това решение обаче така и не се осъществи, защото името на бебето ми се промени по време на пленничеството ми.

Всъщност, именно на ден двайсети, лишена от свеж въздух в този наподобяващ ковчег гардероб на тавана, аз се заех да преосмислям името на бебето си, тъй като исках да вложа повече значение в него.

Гардеробът кафез беше изпълван от наситената задушлива миризма на котешка урина и при недостатъчната вентилация в горещия таван скоро започнах да се потя и да се боря за глътка въздух. Ако смятах, че стаята ми долу представлява строг тъмничен затвор, да се намирам в гардероба беше като да съм изстреляна в капсула от космически кораб и оставена да падам в свободното пространство. *Ето я моята капсула. Ето я моята планета. Гравитацията престава да действа, издигам се отвъд звездите.*

Цял ден ли ще ме остави тук? По-дълго?

Според мен мина час.

Припаднах заради горещината.

Върнах се в съзнание, когато отключи гардероба, а аз се изсипах на пода и главата ми се блъсна в обувките му.

— Дявол го взел! — изруга.

Измъкна стъпалата си изпод черепа ми досущ като щурац се плъх.

Останах без въздух, борецка се за живота си, аз лежах като риба, пляскаща с опашка по кея.

— О, мамка му — изстена той, докато тъпчеше наоколо. — Мамка му, мамка му, мамка му.

Беше прекалено усилие за него да се наведе и да ми помогне да дишам, така че ме подритна леко в опит да провери пулса ми. С на практика колабирали дробове аз хриптях, кашлях, давех се, докато накрая не достигнах нормален ритъм. По време на страданията ми не отворих очи нито веднъж, нито пък той понечи да помогне.

Когато бях в състояние да регулирам притока на въздух през носа си, останах да лежа в позиция на полумесец и отворих леко дясното си око, отново по-близо до тавана. За съжаление срещнах изгарящия взор в двете му очи и вследствие на това за един застинал момент взаимната омраза ни постави в опасно патово положение.

Той пръв предприе нещо.

С рязък замах надолу спусна дясната си ръка и сграбчи пълна шепа от разстланата ми коса. Дръпна рязко нагоре шията и торса ми до седнало положение, след което ме повлече заднешком по пода и здраво натъртих опашката си по твърдите дъски.

Нека опиша болката. Представете си да изпразните десет тубички супер силно лепило в шапка и да поставите тази шапка на главата си, като оставите ръба и тъканта ѝ да се свържат с всеки фоликул в разстилащите се метастази на втвърдяващото се лепило. Сега окачете върха ѝ на клона на дърво, само една идея по-висок от вашия ръст. Стойте прави. Има достатъчно място колкото шапката да дърпа всеки косъм почти до изтръгване и кожата на скалпа се опъва почти до разкъсване. Разцепване, разцепване, режеща топлина, разцепване.

В главата ми пламтеше огън. Тялото ми се усукваше наляво и надясно.

Естествено, след толкова много резки движения безценната нова придобивка — ластикът — скрита в гащите ми, се изплъзна навън и се

придвижи до кръста ми. Местонахождението ѝ стана така несигурно, че ако продължах да вършея с крака, ъгълът и блъскането със сигурност щяха да допринесат за допълнително изместване на контрабандния обект отвъд заобления ми корем и на пода. Имах избор: да се боря срещу болката или да запазя ластика. *Ластика*. Отпуснах краката си до изпъната позиция и допуснах да тегли косата ми без съпротива. Също като изпечена джебчийка вмъкнах ръка в панталоните си, забих пръсти в ластика и стиснах с всички сили.

Той не забеляза нищо, прекалено съсредоточен в усилията си да ме нарани максимално. Като стигна до началото на стълбището и ме пусна на пода, гърбът ми беше изпободен от трески, имах натъртена, вероятно счупена опашна кост, но решимостта ми бе напомпана отвъд хиляди планински върхове, отвъд милиарди и милиарди галактики, отвъд Бог, ангелите му, враговете му и милиони майки на изчезнали деца. Сега вече той наистина щеше да умре в мъки.

— Изправи се, кучко.

Сторих го бавно, като щадях раните си, но ръцете ми бяха стиснати в юмруци зад гърба.

Отново се озовахме в спорно положение. Исках да тръгне надолу пръв, за да не успее да види, като пхна ластика на сигурно място.

— Върви, малоумнице — нареди.

Ти правиш коментари на тема интелигентността ми. Сериозно ли?

Изтече една секунда, две секунди. Тик. Так. Той проскърца със зъби и вдигна ръце.

И в следващия момент на етажа под нас звънна телефон, за който дори не знаех, че съществува.

— О, дявол го взел — измърмори и забърза надолу на път към телефона. — Ако не си слязла до три секунди, лично ще те довлека.

— Да, господине. — *Малоумни господине*.

Тикнах трофея си обратно на мястото му и се усмихнах.

Закуцуках надолу, като се напругах да дочуя разговора.

— Казах ти, че това място е прекалено достъпно. Две момичета скаути се появиха на вратата заедно с майка си. Едва изритах майката навън. Твърдиш, че не трябва да предизвиквам никакви подозрения. Бъди кротък и изпълни своята част, казваш. Нали уж съм дошъл тук да се погрижа за възрастните си родители? Сигурно е много добър човек,

щом преустройва старата сграда в просторна къща за майка си и баща си. Не каза ли, че ще решат именно това? Дявол го взел! Това е най-тъпата ти идея, Брад. Наложих ми се да почерпя момичетата с чай, Брад. Това е скапана идея за прикритие. Мамка му... Мамка му. Млъквай, Брад. Вече ти казах... Разбира се, че щях да ги застрелям всичките, ако тази кучка се беше разкрещяла.

Намигна ми, като изрече това, а изражението му казваше: *Да, бих ви застрелял всичките. Определено не съм на твоя страна.* В отговор аз си помислих: *Изобщо не ми намигай. Падне ли ми възможност, ще ти избода очите заради това изпълнение. Ще поставя зениците ти в смола и ще си ги нося на ключодържателя.*

Когато се озовах обратно в стаята, си дадох малко време да си почина, полегнала на една страна заради синините и драскотините по гърба си. Лежах върху бялото покривало за легло — пеперудата вече беше далечен фантом на този етап — и прехвърлях наум придобивките си... *Придобивка №28, ластик за прашка. Благодаря ти, черни ангеле, благодаря за предупреждението и подаръка.*

ГЛАВА 6

МНОГОБРОЙНИ ДНИ, МОНОТОННОСТ

Общоприето е Талес да се смята за първия древногръцки учен. Създал е така нареченото „изчисление според сянката“ — индиректен начин за измерване височината и ширината на обект, при който е трудно да го изпълните по друг начин. Талес е използвал този метод при пирамиди. В прилагания от мен вариант не само изчислих височината и ширината на похитителя си, но на базата на това и теглото му.

След деня на тавана вече имах достатъчно придобивки да убия похитителя си пет пъти. Следователно онова, от което се нуждаех, беше да потвърдя няколко неща за него и освен това, също както когато стоиш отстрани на въртящи се въжета за скачане, да определя точния момент да вляза в плетеницата от въжета и да действам. *Още не, скоро, скоро, скоро, приближава, изчакай, изчакай...*

Също така имах нужда да подготвя оръжията си, да направя изчисления, да тествам теориите си за теглото и походката му и да се упражня. Така че, ако се чудите по каква причина пиша само за дните, когато някой идва, или за дните, когато съм се сдобила с нещо значимо, това е така, защото в противен случай ще ви описвам часове и часове на повторяемост. Точно както те са документирани в миниатюрен ръкопис от няколко страници — импровизирания ми „лабораторен дневник“ — който зарових в пълнежа от перушина на матрака си. По-надолу съм представила извадка, в която обозначавам него, субекта похитител, с този знак: ☉ злото око. В много култури злото око универсално е приемано като поличба за лош късмет на човека, към когото е устремено. О, при всяка паднала ми възможност гледам със зло око на тромавия си пазач; изразих дори в писмена форма силното си желание да го сполети нещастие.

Може би се чудите защо включвам злото око в научни лабораторни книжа; не е ли подобен символ само плод на митове и

суеверия? Може би. Но нека илюстрирам мотивацията си с кратка странична история.

Като бях на осем, бавачката ми еквадорка дойде да ме вземе от репетицията на училищна пиеса. Стоеше до вратата на физкултурния салон с останалите майки. Естествено, подслушваше разговорите им. Пиесата, която репетирахме, беше „Нашият град“ и аз играех ролята на преждевременно развито дете, което крещеше много. В някакъв момент режисьорът ме накара да тичам по сцената и да изкрещя репликите си. Нямах представа защо. Изпълних каквото ми беше поръчано, понеже участието ми в пиесата беше предписано от детския психолог.

— Може би малко театър ще допринесе да преодолее жестоката реалност на стрелбата в училище — беше казал на майка ми, след като аз направих грешката да споделя с нея за няколкото си среднощни кошмара от последните месеци, включващи автоматична стрелба. Само дето мама не си даде сметка, че това не е пристъп. Сънувах тези сънища постоянно, защото аз ги създадох. Тъй като във възрастта си между шест и осем години изчетох доста литература по неврология, научих, че по време на сън мозъкът работи да се самолекува. Укрепва се. Така че си наложих повторение на пукотевицата, стрелбата се случваше почти всяка нощ, за да доведе до възникването на магия и изграждането на по-здрави неврони в гънките на моята амигдала. Лежах в леглото и прехвърлях каталог за оръжия и списание за лов на сърни, които бях открила в зъболекарския кабинет и скрих в чекмеджето си за бельо, като скоростно запечатвах изображенията в хипокампуса си също както тийнейджър — брой на „Пентхаус“.

Та за театъра. Участвах в „Нашият град“ само за да успокоя майка ми.

Ето ме, тичам по сцената и крещя репликите си, точно както ми поръча режисьорът, а както се оказа, ято майки зажужали като същински оси.

— Кажете й да млъкне — зашептяла едната. — Това е тя. Сбърканата, която задействала алармата, когато се появил онзи стрелец.

Пълничката ми бавачка се обърнала да ги изгледа, а претенциозна жена с каска от руса коса на главата устремила към мен присвити като за урочасване очи.

— Няма да позволявам на Сара да играе с нея. Би трябвало да я пратят в специално училище за откачалки — заявила кралицата с каската.

Бавачката ми ахнала, което накарало жените от групичката бързо да си затворят устите. Преди да започнат да редят жалките си извинения, платената ми защитничка замарширува също като генерал на път да съобщи за акт на война пред президента, хвана ме за ръка и ме извлече навън от физкултурния салон.

Шофираше, без да говори, само мънкаше под нос някаква молитва.

„Диос мио, ад те домине“, не спираше да повтаря. Вече у дома ме остави до хладилника, докато извади яйце, с което натърка ръцете, краката, тялото и лицето ми. Мама влетя в кухнята и стана свидетел на това озадачаващо изпълнение, при което тръсна на пода куфарчето си от алигаторска кожа.

— Гилма, какво правиш, по дяволите? — кресна.

Гилма не спря.

— Гилма, какво правиш, за бога?

— Лейди-мадам, не прекъсвайте. Русата госпожа погледна малката със зли очи. Яйцето е единственият цяр.

В нормална ситуация мама не би толерирала проява на суеверие, но тонът на Гилма беше категоричен и ако съществува една истина за моята майка, сблъска ли се с искрена убеденост, особено такава на пълничка, корава чужденка със златисти очи, би се вслушала.

— Не се тревожете. Аз ще се погрижа. Ще отвърна на русия дявол със зли очи, а тя не знае за яйцето. — Намигна, напълно убедена в древния си ритуал.

Не възразявах Гилма да търкаля яйцето си по мен. Просто не го намирах за много ефективно. Защо да залагаш на несигурността на някаква си клетва? Защо да не поемеш контрол и да не осигуриш осезаем резултат?

Една седмица по-късно беше премиерата на „Нашият град“. Преди да заемем местата си, излязох сред публиката да проверя къде са родителите ми. Гилма също имаше билет на един ред по-назад, но не бях допускала, че ще си направи труда да дойде. Усмихнах се, радостна от присъствието ѝ. Гилма отметна брадичка и ни направи знак да погледнем през пътеката. Сторихме го. Мама вдигна рязко ръце

към устата си и прикри звучното си ахване. Гилма намигна и изрече с устни:

— Зли очи. Тя няма яйце.

Обектът на нашето внимание беше онази руса жена, но този път наред идеалната ѝ коса минаваше неравна обръсната пътека, простираща се от основата на черепа ѝ до края на някога плътния ѝ подвит бретон. Останалото от наподобяващата ѝ каска фризура беше непокътнато, като се изключеше тази назъбена пътека през скалпа ѝ. Демонстрираше катастрофата с косата си дръзко, сякаш бе почетна значка, но треперещите ѝ, стиснати в юмруци ръце издаваха колко е разстроена. Нямах представа защо не беше покрила главата си с шал, както би постъпила всяка нормална самоуважаваща се жена.

Дама в син консервативен комплект от блузка и жилетка се наведе към майка ми и прошепна:

— Петгодишното ѝ дете свършило тази работа с електрическата самобръсначка на баща си. Говори се, че тя лежала мъртвопияна на шезлонга.

Мама дари жената с жилетката със сърдечна злорада усмивка и едновременно с това намигна на Гилма, моята вярна гувернантка, моя платен рицар, моята охранителка срещу уроки, която търкаляше яйца.

Та така, ето ви извадка от затворническия ми лабораторен дневник:

Ден осми: 8:00 часа, пристига със закуска. ☉ поставя нещо на пода пред вратата. Звук от дрънчене на ключове. ☉ използва 2,2 секунди да дръпне резето и да превърти ключалката от ляво на дясно. ☉ отваря вратата с дясната си ръка, поставя десния крак на прага, вдига подноса от пода. Когато ☉ е изправен, достига на височина от 185 сантиметра според маркировката на вратата (която бях нанесла предварително с 25-сантиметровата си линейка). И двете ръце на ☉ са заети. ☉ отваря още по-широко вратата с помощта на дясното си рамо и влиза с левия крак напред. Времето между езичето на бравата и левия крак се равнява на 4,1 секунди. ☉ не прави пауза да провери местоположението ми; първата

крачка е върху третата дъска на пода; изминава двата метра и половина от касата на вратата до ръба на леглото за три секунди и с четири крачки; ляво стъпало, дясно стъпало, ляво стъпало, дясно стъпало среща ляво стъпало. Днес слънчевата светлина хвърля сянка отвъд ☉ на 99 сантиметра над горния край на таблата и на 94 сантиметра отстрани на леглото по посока на вратата — белязах точките с очи благодарение на предварително издълбаните жлебове в дъските, пак с помощта на 25-сантиметровата ми линейка. ☉ предлага още вода. ☉ излиза да донесе водата от банята през коридора. Този отрязък продължава 38 секунди от предложението до завръщането на ☉.

8:01 ч. ☉ си тръгва.

8:02 — 8:15 ч. Ям закуската си: канелена кифличка, банан, резен шунка, мляко.

8:15 ч. Измервам контура на сенките, записвам височината и екстраполирам, че ширината е 101 сантиметра в талията; сравнявам моя ръст и ширина със следите от неговата сянка и моето тегло — от последното посещение в клиниката плюс два до три килограма и половина, 61–65 килограма с бебето — теглото на ☉ е 82,5 килограма. Установеното съответства на първоначалната ми теория и по-ранни измервания.

8:20 — 8:30 ч. Чакам ☉ да се върне да прибере подноса.

8:30 ч. ☉ се връща. Дрънчене на ключове. 2,1 секунди да дръпне резето и да превърти ключалката от ляво на дясно. ☉ отваря вратата с дясната си ръка, поставя десния крак на прага, отваря още по-широко вратата с помощта на дясното си рамо и влиза с левия крак напред. Времето между езичето на бравата и левия крак се равнява на 4,1 секунди — забелязва се последователност в действията на ☉, независимо дали носи храна, или не. ☉ не прави пауза да провери местоположението ми; първата крачка е върху третата дъска на пода; изминава двата метра и половина от касата на вратата до ръба на леглото за три

секунди и с четири крачки; ляво стъпало, дясно стъпало, ляво стъпало, дясно стъпало среща ляво стъпало — отново се забелязва последователност. Слънчевата светлина хвърля сянка отвъд ☉ 96,5 сантиметра над горния край на таблата и на 94,5 сантиметра отстрани на леглото по посока на вратата.

8:30 — 8:35 ч. ☉ предлага да отида до банята. Използвам тоалетната, мия си зъбите, после лицето и тялото с кесия, оставена на мивката на ден трети, пия от крана.

8:35 ч. ☉ си тръгва.

8:36 ч. Маркирам и измервам сянката, която в ума си съм белязала с тебешир и съм запаметила. Векторите продължават да сочат ръст от 185 сантиметра, талия 101 сантиметра и тегло от 82,5 килограма. Ще продължа с измерванията с цел абсолютна сигурност и за да регистрирам евентуални отклонения във физиката на ☉.

8:40 — 12:00 ч. Медитиране, тай-чи, проверка на местоположението на придобивките, оценка на инвентара.

12:00 ч. ☉ се връща. Същите наблюдения от записаното сутринта — всичко е последователно. Следобедната слънчева светлина хвърля сянка отвъд него в окръжност около тялото му на около петнайсет сантиметра от стъпалата му. Обувките му са с гумени подметки, но не мисля, че това ще го спаси.

12:01 ч. ☉ ми подава пластмасова чашка да си наляя още вода, докато използвам банята. Пия от крана. Сипвам си 200 милилитра вода и се връщам. ☉ си тръгва и заключва вратата.

12:02 — 12:20 ч. Ям обяда си: киш с яйца и бекон, домашно приготвен хляб, мляко.

12:20 ч. Измервам сенките, отбелязвам вектори: 185 сантиметра, талия 101 сантиметра и тегло от 82,5 килограма. Резултатите са постоянни. Ще продължа да меря.

12:20 — 12:45 ч. Чакам ☉ да се върне и да вземе подноса.

12:45 ч. ☉ се връща. Дрънчене на ключове.

И така нататък. Моделът му беше педантичен, навременен, предвидим. Векторите бяха постоянни. Клонирани кавалерист. Хипнотизиран войник. Всъщност, като се позовавах на маниерите на баща ми в стил „Морски тюлени“, се питах дали похитителят ми не е бивш военен. На ден двама и пет почти го потвърдих. Все пак обаче намирах за странно несъответствието между неизменната му пунктуалност и неспретнатия външен вид.

Както можете да прецените от горната извадка, направих многократни измервания. Искях безпогрешно изпълнение. Но скоро установих, че да записвам всичко така подробно би било неефективно, така че преминах на диаграми за дължини, изчисления и векторно документиране и оставих за подробен опис единствено новата информация и придобивки. Така че въпросният ми лабораторен дневник беше трансформиран предимно в схеми и диаграми.

ГЛАВА 7

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Безкрайни седмици бяха минали след началото на разследването ни. С Лола седяхме в ъглово сепаре на прочутата закусвалня „Лу Мичълс“ в западната част на Чикаго. Беше сряда и късна пролет, съответно тълпата представляваше гъста смесица от туристи в спортно облекло и делови хора в костюми с двуредни сака. Храната ми пристигна сервирана в гореща порцеланова чиния: две яйца с почти твърд жълтък, лыщящи от маслото, в което бяха пържени, бяла филийка хляб, домашни пържени картофи и допълнителен бекон. Лола си беше поръчала същото плюс палачинки и шунка. Разбира се, помежду ни стоеше голяма кана с кафе. Вписах се в атмосферата, създавана от вкиснатите келнерки и ангажираните посетители, всички до един с типични за Средния запад поведение и изговор. Все едно че тази сутрин бяха в нощен клуб и работният ден или обиколката с автобус не бяха неотменно задължение, а само мимолетно отбиване по път към обяда от пържено пиле, а после към бирата и пилешките крилца след края на работния ден. Запулсирах в такт с ритъма, позволих си вътрешна усмивка и копнеж за коктейл на открито на Ръш Стрийт. Но тогава мобилният ми телефон звънна.

— Ало — отговорих.

Лола вдигна носа си, забит в димящата купчина палачинки.

— Хм — обади се с вид, все едно и тя се отзоваваше на повикването на моя телефон.

Гласът на другия край на линията ме накара да стана от масата и да приема обаждането на тротоара. Лола продължи да се храни невъзмутимо. Когато се върнах, я спипах да задига филийка от моята чиния.

— Обади се Бойд — обявих. Обожавах да пускам подобни бомби пред нея.

Метна филийката в чинията ми и грабна салфетката, която вече беше изцапала с допълнителния си кленов сироп и капки жълтък от

яйце. Докато бършеше устата си и заедно с това изтикваше с език парчета шунка измежду зъбите си, размаха юмрук към мен.

— Дявол го взел, Лиу. Знаех си, че този вонящ на лайна фермер знае още нещо. Не ти ли го казах? Не ти ли го казах?

Не ми беше казвала такова нещо. Единствено протестираше срещу смрадта в хамбара на Бойд. Макар че, ако трябва да сме честни, аз също подозирах, че Бойд знае нещо повече. Ще ми се да можех да ви кажа, че обаждането му ме е изненадало. Но съм минавал през това много пъти преди. Хората се изнервят, като седят в кухнята си със служител на ФБР. Тревожат се как изглеждат, как звучат, дали самите те не са обект на разследване. Обмислят минали неразумни постъпки и се чудят дали въпросите ми не прикриват друг интерес, свързан по-пряко с тях. Чак като минат няколко дни — а понякога и месеци — изплува дълбоко заровен спомен или подсъзнателно наблюдение. И в този момент тези доброжелателни свидетели изравят моята визитка или тази на Лола и звънят. Обикновено разкритията им са незначителни, без смисъл и стойност, или такива, до които вече сме се добрали.

— Колата й определено беше зелена, помня го, като че беше сега, господин Лиу — съобщавах ми, а аз си казвах: *Да, зелен форд с две врати, модел 1979 година. Открихме го миналата седмица на дъното на езерото Уинипесоки с две тела в багажника. Благодаря за обаждането.*

Така че като чух гласа на Бойд, не очаквах кой знае какво. Ех, Бойд, колко грешах само.

Но преди да вляза в подробности на тема „диаманта в разследването“, предоставен ни от Бойд, би трябвало да обясня защо с Лола се намирахме в ресторант в Чикаго. Както помните, имахме огромния късмет да попаднем на изключително полезни видеозаписи от бензиностанция близо до Сайт Бенд, Индиана. Знаехме кой ден да прегледаме и най-общо в кой часови период: следобед на деня, когато Бойд беше продал вана, който по съвпадение беше рожденият ден на брат му, и на същия ден Бойд беше заминал за Луизиана за продължително гостуване.

Налице бяха три касети от този ден: една записана при помпите, една от камерата над касовия апарат и една от зоната пред тоалетните и външната врата. Открихме нашия заподозрян анфас и намръщен —

но с широка усмивка на един от кадрите — и на трите записа. *Джакпот*. Нацелихме го в мига, щом зърнахме вана до една от помпите, където остана две минути и половина, и го проследихме до касата, след като го бяхме изгубили за три минути, през които се беше сдобил с шоколадово мляко и кутия шоколадови сладкиши „Динг-Донг“. На касата поиска пакет „Марлборо“, което беше лесно за разгадаване заради бавния му маниер на говорене и обучените ни очи за разчитане по устните. После помоли за „ключа от тоалетната“ и нашият прекрасен собственик на бензиностанция изпълни молбата му. Изтекоха още четири минути, той върна ключа и го засякохме за един последен път обратно при помпите, където провери капачката на резервоара, качи се зад волана и подкара.

Всички тези изображения бяха пратени във Вирджиния за сериозна дисекция заедно с отпечатъците, свалени от банята на Бойд. Ето с какво се сдобихме в края на анализа: мъж в началото на четиридесетте, късо подстригана в стил Цезар кестенява коса; малки кръгли очи като на плъх с толкова тъмнокафяви ириса, че бяха почти черни; тънки, почти несъществуващи устни и широк нос с огромни ноздри. Долните му клепачи бяха провиснали и разкриваха вътрешната повърхност на очните кухини. Медицинските експерти изтъкнаха, че е възможно това да е симптом на лупус. Профайлърите и антрополозите го определиха като сицилианец, но израснал в Америка. Очевидно пушач, с наднормено тегло, което личеше само по изпъкналото шкембе и никъде другаде. Нямаше предишни присъди, нито военно досие, така че отпечатъците му не разкриваха нищо. Измерихме го като 1,75 метра висок и с тегло от 82 до 84 килограма.

Нашият човек носеше тениска на заведението „Лу Мичълс“. По цвета и дизайна анализаторите установиха, че може да е била изработена през последната година или две. Може би нямаше да съм свръхентузиасиран от тениската, ако тя бе единственото, с което разполагахме; вероятно бих приел, че е поредният турист. Но когато извади портфейла си, допусна грешката да го остави отворен на щанда и видеоспецовете с орлови погледи в управлението нацелиха един кадър, който казваше всичко: 126:05:001 излагаше на показ най-горната част на оръфан чек с видими няколко букви: „Л ЧЪЛС“. Въпреки че увеличихме толкова много, та успяхме да различим отделните молекули от кожата на портфейла, не успяхме да разчетем

името на мъжа, а това, заедно с очевидната липса на шофьорска книжка и кредитни карти, ни накара да кръстим нашия заподозрян с очи на плъх Динг-Донг.

Вкопчихме се във видимите букви от чека на Динг-Донг. Експертите по човешко поведение теоретизираха, че фигурата му, стойката, белезите от изгаряния по пръстите и навикът му да бърше ръце в панталоните си означават, че е готвач на аламинути. Дружно бе изразена догадка въз основа на тениската и разчетените букви върху чека в портфейла му, че е работил в „Лу Мичълс“. Също така, съдейки единствено от записа, медицинските експерти му поставиха диагноза лека форма на емфизем.

С Лола се завтекохме към Чикаго в издирване на някой, който да идентифицира нашия готвач на аламинути, страдащ от задух.

Седяхме в „Лу Мичълс“ в очакване на мъж на име Стан, главния готвач, докато приключи сутрешният наплив. Обещахме на новия управител да не разпитваме сервитьорките по време на смените им и докато се намират в салона. Така че просто седнахме и поръчахме гореспоменатата закуска. След като му показахме снимката на Динг-Донг, управителят обясни:

— Започнах тук миналата година и не помня този човек. Най-добре да говорите със Стан. Ако някой е работил тук, Стан ще го познава.

Нашата сервитьорка, стара бойна кобила, приближаваща шейсетте, се приближи да прибере празните чинии. Застанала странично, с килната глава и тон на нескрито отегчение произнесе:

— Главният готвач ви очаква. Минете зад плота. Вляво от хладилното помещение. Няма как да го пропуснете.

С Лола последвахме указанията. В мига, щом завихме вляво при хладилното помещение, го зърнахме: пред дълъг два метра и половина грил стоеше в буквалния смисъл мъж като планина. Беше толкова обемист, че се беше наложило да свържат две престилки, за да опашат кръста му.

— Стан? — произнесох.

Нищо.

— Стан? — повторих.

— Чух те още първия път, служителю на реда. Седни на тези бидони с олио.

Седнах, където ми беше посочено. Лола на свой ред зае обичайната си позиция зад гърба ми, подобно на верен страж.

Погледната от страни, главата на Стан имаше размерите и формата на медицинска топка за упражнения: голяма и кръгла. Имаше добре поддържана овална брада и буйна къдрава коса, зализана до темето. Назад, необременявани от гел, кичурите стърчаха подобно на клоунска перука. Стан се обърна с лице към мен. Никога в живота си не бях виждал толкова голям нос. Ако някога планетата ни е била обитавана от гиганти, Стан със сигурност беше техен потомък.

— Какво искаш да ме питаш, служителю на реда?

От шпатулата му се стече малко тесто и се плъосна на пода; аз го проследих с поглед, Стан — не.

— Чудя се дали познаваш този човек.

Подадох снимка на нашия заподозрян.

Стан се втренчи в нея с кафявите си кравешки очи, изсумтя, завъртя се към грила си, в бърза последователност обърна три палачинки и изръмжа.

— Предполагам, това означава, че го познаваш — отбелязах.

— Чиста проба идиот е. Не се е вясвал тук от две години. Изритах го още на третия ден. Появи се и ми заяви, че бил работил пет години в закувалня на спирка за камиони близо до Детройт. Увери ме, че е бил готвач на аламинути, помощник главен готвач, майстор на тестени изделия — каквото ти хрумне. Изгубил всичко заради някаква разправия със собственика, така каза. Бил закъсал, искал да започне на чисто, примоли се за работа. Поверих му беконата. Още на първия ден ми беше ясно, че този човек не е припарвал до кухня. Изгори всеки резен, който се очакваше да изпържи. На следващия ден му възложих съдовете. И в това се издъни. По уж измитите чинии още имаше петна от яйца и полепнали остатъци. Реших, че ще е най-добре да му дръпна лекцията за съвършенство на стария Стан и да му отпусна още един ден. Така и направих. Но никаквецът и на третия ден оплеска работата. Ами, толкова, служителю на реда, ние сме „Лу Мичълс“. Нередности не търпим. Предлагаме най-добрата закуска в града. Майор Дейли я обожава. Според Загат омлетите ни са приготвяни от самия Господ Бог. Твърдят, че сме от „световна класа“. — Стан насочи вниманието си към Лола. — На теб ти е ясно — отсече и насочи шпатулата си към

Лола. — Да, ясно ти е, служителко на реда. Видях те как омете палачинките ми.

За Лола най-силната проява на емоция беше да кимне, което всъщност представляваше знак за уважение. Той схвана и ѝ намигна, но отново се залови да ми изнася персонална проповед.

— Та така, служителю на реда, ние в „Лу Мичълс“ и аз лично не допускаме подобни издънки. Ясно ли е? — добави, все едно аз поставях под въпрос този очевидно обективен факт.

Кимнах в уверение, че е прав.

Стан продължи:

— Както и да е, на четвъртия ден причаках идиота на задната врата. Държах чек в ръка и му казах да не се връща. Проклетникът ми заяви, че трябвало да му платя в брой. Не можел да осребри чек. Трябвало да се досетя, че има причини да се покрива. Е, ние не сме място за такива, служителю на реда.

Стан се зае да обърне още палачинки, а със свободната си ръка махна, сякаш да добави „както и да е“.

— Сигурно ви трябва името му и каквото друго ми е известно. Проблемът е, че заобиколих обичайната процедура и го наех на момента. Нямам молба, нищо от този род. Линда, тя работи в салона, го накара да попълни официалния формуляр за заплата, та да му поръча чекове. Накарайте я да се разрови за отрепката, която се представи като Рон Смит и работи тук три дни през март 1991 година. Но чуй ме, служителю на реда, името на отрепката не беше Рон Смит, това ни е известно на всички, нали така?

— Убеден съм, че си напълно прав, Стан. Има ли нещо друго, което да можеш да ни кажеш за него? Татуировки? Спомена ли откъде е родом, къде е ходил на училище, каквото и да е, което да ни насочи?

— Като за начало, беше абсолютен нехранимайко. Второ, беше тъп като бидона за олио, на който седиш. Трето, безочлив лъжец. Не говореше с мен, не говореше с никого. Необщителен и противен тип. Не съм в състояние да ви снеса дори един факт. С изключение може би на това, че е педантичен психопат. Появяваше се буквално на секундата в пет и си тръгваше точно в три следобед. Припомних си го, като изчислявах часовете му за Линда. И в трите дни закова по часовник началото и края на смените. Каза едно нещо, което се е набило в главата ми. Като дойде първия ден, рече: „Имам слабост към

точния час. Ще съм тук винаги навреме. Но трябва да си тръгвам на мига, щом свърши смяната ми. Наречи го вманиаченост. Наречи го както ти харесва. Аз винаги съм пунктуален. Налага се“. Това бяха думите на проклетата откачалка.

— Стан, това наистина е от полза. Според теб възможно ли е да е бивш военен или ветеран?

— Няма начин такъв идиот да е бил в армията, във военновъздушните или военноморските сили. Няма начин. Самият аз съм отслужил времето си, много други момчета са постъпвали на работа тук след уволнението им и никой от тях не е като него. Плюс това пет пари не даваше за фигурата си. И макар аз да нямам право да критикувам, повечето бивши военни, които познавам, се грижат за това поне малко. Ръцете му не са видели и ден вдигане на тежести. Това му личи на един мъж. Той просто е един смахнат никаквец, който трябва да е точен, защото в противен случай ще изперка или кой знае какво.

— Стан... — подхванах, но Стан извъртя туловището си към мен и тикна шпатулата в лицето ми.

Аз се отдръпнах назад; Лола обаче се наведе напред. Стан я пренебрегна, защото, както ставаше ясно, тя представляваше просто муха в кухнята му. Вероятно от тях би излязла сполучлива двойка; Стан навярно би бил съответствието на Лола, стига тя да си падаше по тези неща.

— Дявол го взел, служителю на реда, той беше луд кучи син. Помня нещо. Имаше нервен тик. Мигаше много с очи, ако се изправиш срещу него. Наистина вбесяващо. Това плюс манията му винаги да е точен наистина ми говорят за obsесивно-компулсивно разстройство. — Стан направи пауза и замига учестено срещу мен за демонстрация. — Да, това е всичко, което помня.

Лола се отдръпна при получаването на тези нови данни. Запрехвърлях в ума си как да се възползваме от тях. Убеден съм, че и Лола се питаше какво бихме могли да направим с новата информация. Май се съмняваше, че изобщо ще ни е от помощ. Аз самият проявих известен скептицизъм, защото Лола обикновено беше права.

След като заедно с Линда преровихме десет кашона в мазето, открихме нужния ни формуляр за „Рон Смит“. Пратихме го по факса в главното ни седалище и, както очаквах, експертите по досиетата скоро

потвърдиха, че името и номерът за социално осигуряване са фалшиви. Толкова фалшиви, че дори не ги прекараха през базата данни.

— Лиу, вече трябваше да си научил, че номерата за социално осигуряване не започват с 99, освен ако този човек не е от измислен град в Айдахо с име Таламазу — заявиха ми и се върнаха към своите си специализирани налудничави занимания в тъмен ъгъл на помещение, осветено от флуоресцентни лампи и изпълнено със смехове на колеги.

Щом напуснахме „Лу Мичълс“, двамата с Лола се насочихме право към централния бизнес район на Чикаго. Прекосихме река Чикаго, като използвахме пътеката за пешеходци на извит в дъга атрактивен оранжев железен мост. Водата под нас искреше в карибско синьо, а фериботите и водните таксите се плъзгаха по нея в хармоничен хаос. Наоколо гъмжеше от туристи, адвокати, деца, окъснели посетители на джаз клубове, тътрещи се към къщи, и излезли за джогинг търговци на фондовата борса в отровни жълти екипи, сблъскваха се помежду си по пътя си за някъде също като сребърни топки в пинбол машина. Двамата с Лола поддържахме равномерно бавно темпо сред тази суматоха. Изминахме разстоянието и се изправихме пред Уилис Тауър, и двамата дълбоко замислени и умълчани, анализиращи всеки за себе си настъпилото развитие.

На този етап бяхме заедно от пет години и спокойно можехме да бъдем определени като равнопоставени, въпреки че възнаграждението ни беше различно. Бях наясно, че ѝ е нужна тишина, и тя го знаеше за мен. Макар да ми е крайно неловко да го призная, с Лола работехме в синхронизиран тандем, по-фино настроен дори от този между мен и жена ми. Тази сутрин и походката ни беше в синхрон, еднакъв разкрач и стойка, съответстващо дишане, паузи и поклащане на главите, бяхме част от хореография също като дългогодишен дует от танцьори на степ от Бродуей. Може би това беше разходката, по време на която заявих пред себе си, че съм ужасен съпруг. Никога не си бях у дома. Но дали Сандра не би била разочарована, ако напуснех? Щях ли да съм в състояние да обърна гръб на този персонален ад, на този морален ангажимент, който сам си бях натрапил отчасти като наказание и отчасти за да поправа минала и жестока грешка?

Вече бяхме в самото сърце на града. Високи сгради от двете страни на Мадисън стрийт скриваха слънцето и на места вървахме

сред отслабнала като по здрач светлина. Когато стигнахме до квартала с бижутерски магазини, наземната железница прогърмя над главите ни. Тук гълъбите превишаваха по брой служителите в офиси, чието максимално струпване бе на две пресечки назад. Продължихме и пресякохме Мичиган авеню, за да влезем в парка „Грант“. Именно тук с Лола седнахме на зелена пейка. Кръстосах крака, потънал в размисъл. Тя протегна своите, опря лакти на бедрата си и сведе глава между коленете си.

Телефонът ми иззвъня. Отново беше Бойд. Очаквах го. Бях се изправил, разхождах се в кръг и го слушах надалеч от наострените уши на Лола.

Върнах се на пейката и имитирах позата на Лола. Седяхме с глави, сведени между прегърбените ни рамене. След една цяла минута издишах шумно, за да привлека вниманието на екипа ни от двама. Имах нещо да докладвам.

В професията си съм чувал за много налудничави и безумни стечения на обстоятелства, за комбинации от реалности, които, макар и естествени в отделните си части, изглеждаха неубедителни събрани заедно. Да вземем например случая с румънския пътуващ цирк, изоставил старата си танцуваща мечка в гъста гора в Пенсилвания, на същото място, за което мислехме, че похитител е отвел десетгодишно момиченце предишния месец.

Преследвайки човешката миризма, понеже с това мечката, лишена от нокти, асоциира храната, тя описвала концентрични окръжности по протежение от пет километра, при което буквално се стоварила върху нашия похитител и го задушила с прегръдката на мама мецана през шията. Десетгодишното момиченце, ужасено до крайност, твърде грохнало и пребито, че да реагира адекватно, просто се изтъркаляло с ридания в краката на мечката. По-късно сподели с нас, че в състоянието ѝ на делириум мечката ѝ се видяла като Божията майка Мария, със слънце, огряло лицето и розовата ѝ премяна. Мечката навела глава и побутнала с муцуна детето да се покатери върху нея. Случаен шофьор открил момичето почти в безсъзнание на гърба на мечката, докато тя със скимтене и ръмжене се движела по старо трасе за извозване на трупи. Момиченцето било облечено в розово трико; танцуващата мечка носела розова балетна поличка.

Та седях си аз на пейка в Чикаго, замислен над новата история, която ми сервира Бойд, и изпуснах смаяна въздишка, все едно ако филтрирах целия въздух на града през дробовете си, щях да компресирам думите му до истина, на която бих бил способен да повярвам.

Както си седяхме отпуснати, Лола се извъртя рязко към мен и аз изпълних същото движение към нея.

— Готов ли си да ми кажеш какво ти съобщи Бойд? — попита.

— Докарай колата. Връщаме се в Индиана. Надбягваме се с времето.

— По дяволите, Лиу, знаех си, че този вонящ на лайна фермер знае нещо повече.

— Нямаш дори представа. Това никога няма да го повярваш. Докарай колата.

— Розова мечка?

— Розова мечка.

ГЛАВА 8

ДЕН 25 В ПЛЕН

Има дни в живота ви, които са ужасно зловещи, но като ги обмислите впоследствие, изглеждат изключително комични. Като в черна комедия, но все пак комични. Има хора в живота ви, които ви изглеждат безумно странни, и те също после се оказват мрачно комични — също така ви напомнят за вашите предимства, защото са свалили летвата толкова ниско, вдишват вашата атмосфера, все едно това им се полага.

На ден дваисет и пети имах посетител, при спомена за който се кикотях дори докато пиша тези думи. Може би Бог и неговата черна пеперуда бяха решили, че се нуждая от почивка в моето нещастие, и са ми пратили хубав смях в ретроспекция. В ретроспекция. По време на премеждието изхабих цялата си енергия да се боря със страха, непрестанно изключвах онзи упорит бутон в съзнанието си.

Беше късен следобед и над къщата започваше да се спуска здрач. Всеки момент щеше да бъде доставена вечерята ми. Както постъпвах всеки ден, събрах работните си инструменти, дори онези, които призовавах от нищото, и поставих материалните и невидимите пособия на точните им места. Седнах на леглото с длани върху двете си колене и изправен гръб, а коремът ми стърчеше напред като на закръглено плюшено мече.

Проскърцване.

По-близо проскърцване.

Сега вече е силно.

В ключалката е вкарано нещо метално, завъртане, отключване, вратата е отворена.

Няма храна.

— Стани.

Изправих се.

— Ела тук.

Приблжих до моя тъмничар. Той нахлупи върху главата ми книжна кесия.

— Опри една ръка на рамото ми, а другата на перилата. Не завързах торбата, за да можеш да си гледаш в краката, докато слизаш по стълбите. Хайде. И не задавай шибани тъпи въпроси.

Какво става, по дяволите? Караш ме да сляза по стълбите с почти изцяло закрити очи? Какво бих видяла на този етап, което да има значение? Ще перифразирам, какво си мислиш, че бих видяла на този етап, което да има значение? Знам, че ще открия несметен брой придобивки, може би път за избавление, но ти не си наясно с всичко това. Шимпанзе.

— Да, господине.

В тази си позиция не натрупах информация за света под площадката пред затворническата ми килия, освен че стълбите бяха дървени, с по-бледа ивица по средата заради липсваща пътека. Подовете на най-долния етаж бяха покрити с издраскани тънки дъбови дъски, чийто лак беше изтърган от дълги години сериозна употреба. Завихме няколко пъти и влязохме в по-ярко осветено помещение. Светлината нахлу през хартиената торба. Той отстрани предмета от главата ми.

— Ето я — обяви моят похитител пред моя похитител.

Какво става? Какво, по дяволите? Полудявам ли? Двама са? Какво е това?

— Ами, братко, на мен ми изглежда в съвсем добро здраве. Ще ни донесе добри пари — заяви дубликатът на похитителя на моя похитител.

Еднояйчни близнаци. Това е семеен бизнес. Ами топнете ме в разтопен метал и ме бронзирайте така, със зяпнала уста.

— Ела, седни тук, симпатична пантеро — подкани ме близнакът на похитителя ми и с женствен жест посочи стол до пищно подредена маса за хранене. Ноктите му бяха по-дълги, отколкото е редно за мъж. Забелязах шалчето му с десен от ситни цветчета на лилав фон.

Добави се странен звук, когато до ушите ми достигна изпълнявано на пиано произведение на Чайковски, носещо се от касетофон върху покритата с дантелена покривчица количка за сервиране в края на масата. Тапетите на цветя в бледомораво и зелено придаваха викторианска атмосфера на стаята, която се подсилваше от

мебелировката от тъмно лакирано дърво. Масата беше заобиколена от дванайсет стола с високи облегалки и тапицерия на розови цветя. По средата ѝ имаше огнеупорни съдове с храна, от която се вдигаше пара.

— Красива пантеро, красива, красива пантеро, ела тук, седни до мен. Казвам се Брад — заговори вече споменатият близък Брад. В напевния му глас се долавяше носова пискливост. Дългият му шал с ресни прърхаше при пресилените му движения.

Значи това е Брад. Защо ме нарича „пантера“? Брад трябва да е източникът на шала, с който се сдобих, като ми правиха преглед с ултразвук.

Брад и похитителят ми бяха копие един на друг: еднакви лица, еднакви коса, нос, очи и уста, един и същ ръст и дори същото шкембе. Единствената разлика: Брад беше чист и свеж, а похитителят ми отпуснат и неспретнат.

Седнах на стола до Брад. Той положи леката си като перо длан на рамото ми; усещах я лепкава дори през тъканта. Убедена съм, че ръкостискането на Брад би било хлабаво при такава отпусната китка. Мама би го намразила на секундата. „Никога не се доверявай на някой, който не стиска категорично ръката ти — все повтаряше. — Хора, които само докосват пръстите ти със своите за поздрав, нямат достойнство, съдържание и душа. Можеш и трябва да ги пропъдиш от себе си.“ Постави на масата на недостъпно за мен място голям мобилен телефон.

— Братко, но ти не спомена, че нашата скъпоценна пантера е такава прелестна дама — отбеляза Брад и сервира хлебче в чинията ми, друга от същия сервиз.

Някой ден ще изтрия тези чинии от лицето на земята.

— Брад, нека просто се нахраним и да върнем момичето обратно горе. Не разбирам защо настояваш да вечеряме с тях. И бездруго са пътници — отсече моят крайно недодялан похитител.

— Тц. Тц. Братко, винаги си така безцеремонен — поклати глава Брад и после погледна към мен. — Ужасно съжалявам, ръмжаща пантеро, няма никакви обноски. Не му обръщай внимание на този грубиян. Да се насладим на вечерята си. Толкова съм уморен. Вчера долетях от Тайланд. Цял ден прекарах при зъболекаря. А старият мърморко тук ме накара да отседна в някакъв vyšлив хотел в този забравен от бога град. Толкова съм уморен, пантеро. Толкова уморен.

Утре летя за... О, пантеро, и аз съм един, опявам за глупавата си особа. Обзалагам се, че просто искаш да се нахраниш.

Кой беше онзи филм, който гледахме заедно с приятеля ми Лени? О, да, „Трима на куката“. Синът, майката и бащата до един са убийци. Семейство психопати. Чайковски заглъхна, изместен от звук, сякаш нож разсичаше завеса за вана.

Брад отхлупи плато с купчина нарязано месо и сервира две парчета в моята чиния. Надявах се месото да е телешко, защото резените изглеждаха и миришеха като такива, но в този ден на безумия вече не можех да се доверявам на сетивата си. Брад също така сервира пирамида от лъскави шушулки зелен фасул, купчина картофено пюре и деликатна пътека от глазирани моркови. Наряза месото на миниатюрни хапки, надвесен над мен, все едно е новата ми любеща майка.

— Госпожице пантера, брат ми и аз, може би само аз, се чудим, аз се чудя... — Тук тънкият му глас превключи на насилено ниско боботене, все едно говореше на малко дете със смесица от сериозен и шеговит тон. — Защо гледаш брат ми толкова сърдито? — Продължи, като бързо си върна по-тънкия глас: — Какво? Не харесваш храната, която ти дава ли? Ха-ха. Не се тревожи, не му позволяваме да готви той. Не успя да се задържи на работата си да подмята бекон в закусвалня! Помниш ли, братко? Спомняш ли си, като се опита да избягаш от твоя миличък Брад? Какво се получи тогава?

Брад замига срещу похитителя ми.

— На стария шишко му се налага да работи с мен. Прекалено тъп е да върши нещо друго. Както и да е, както и да е, разплямпах се. Сигурно го гледаш злобно, защото е такъв дебел мърляч. — Брад ме побутна по рамото да се разсмея заедно с него.

Произведох кратко: „Ха!“, само за да уловя взора на похитителя ми, леден убийствен взор, накъсан от непрестанно мигане. Това беше първият път, когато забелязах как мига ли мига.

— Млъквай, Брад. Да приключваме с това. — Усилено мигане.

— Хайде, братко, отпусни се. Момичето трябва да се наслади на малко джиджи-биджи. Нали, пантеро?

— Да, господине.

— Да, господине?! — ревна Брад. — Да, господине?! О, братко, о, братко, тя е малко бебче, сладко бебче пантера.

Брад се обърна към чинията си. Ръцете ми бяха в скута. Лапна една хапка, като стрелкаше с очи стиснатите ми в юмруци длани. Намръщи се и в миг лековатият маниер изчезна, а той присви злобно очи.

— Хващай шибаната вилица и яж телешкото, което съм ти сготвил. Веднага! — кресна Брад с гърлен гневен глас. — Ха-ха — добави със завърнала се небрежност.

Взех вилицата. Изядох бебето теленце.

— И така, братко, защо пантерата те нарича „господине“? Ти ли го искаш от нея?

Похитителят ми се прегърби и тикна картофено пюре в отворената си дъвчеща уста.

— Братко, братко. Никога няма да превъзмogneш онзи страх от татенцето, нали? — Брад се извъртя към мен. — Красива пантеро, моят брат носи дълбоки душевни белези. Нашият премил татко ни караше да се обръщаме към него с „господине“. Дори като бяхме болни от грип и повръщаме върху колосаните си пижами, пак беше: „Господине, ужасно съжалявам, че драйфам, господине“. О, черно мое коте, познай какво направи веднъж любимият ни татко с моето тъпо братле.

— Брад, ако не си затвориш лайнияния плювалник на секундата... — Мигане. Мигане. Мигане, мигане, мигане, мигане.

Брад прекрати всичко това с оглушително стоварване на ръце върху масата. Висящият стъклен полилей се разклати, когато той стана и се приведе заплашително.

— Не, братко, ти ще замълчиш — отсече Брад и размаха нож през масата, а в същото време звучно измъкна с език парче месо измежду зъбите си.

Похитителят ми не каза нищо повече. Брад седна и сбърчи нос към мен със злорада усмивка.

Хм, странни отношения. Женственият близък притежава власт над близка мърляч. Наклоних се една идея по-близо до Брад може би в желание да зародя в ума му подсъзнателно партньорство.

— Братко, братко, братко, толкова си докачлив. Тц. Тц. — Думата „докачлив“ беше произнесена в по-висока октава. — Пантеро, чуй това, моето сладко малко братче срещаше трудности да спазва вечерния час, определен от нашето татенце. О, татко, той следеше

стриктно времето по военния си часовник — онзи, който притежаваше от времето, когато е бил ефрейтор — и аз умеех да съм точен. Бях любимецът на татко. Естествено.

Брад произнесе „естествено“, загледан в ноктите си и видимо доволен от себе си.

— Както и да е, това нисше създание пропускаше крайни срокове ту с минута, ту с по трийсет секунди, появяваше се пухтящ и останал без дъх. Една вечер, когато двамата бяхме на осемнайсет... Да знаеш, близнаци сме... Една вечер, когато бяхме на осемнайсет, всъщност в деня след завършването на гимназията, татко го прати да купи мляко и безкофеиново кафе от магазина на ъгъла. Татко каза: „Синко, засичам ти време. Това е твойт тест. Трябва да си тук в 07:00 часа и нито секунда по-късно. Чуваш ли ме?“. А скъпият ми брат отговори: „Да, господине“, което беше точният отговор. Момчето изтича през вратата. С татко го наблюдавахме как се втурна по улицата и татко изръмжа под нос: „Не струва нищо. Смотаняк. Тича като малоумник“. Нещо трябва да се беше случило в магазина обаче. Какво беше, братко? Какво те накара да закъснееш с цели две минути?

Пауза.

Братята се взират убийствено един в друг. По челюстта на похитителя ми се стича пот.

Мигане. Мигане. Мигане.

Ненавист между двама мъже, близнаци.

Мигане. Мигане. Мигане.

Прикрих корема си с ръце.

Мигане. Мигане. Мигане.

— И бездруго няма значение. Та влиза моят прескъп брат тъпанар през вратата, а татко почуква часовника си и казва: „Момче, точно 07:02 е. Закъсня с две минути. Ще прекараш една година в карцера“.

Похитителят ми изпусна вилицата си. С вбесен поглед, този път без мигане, стовари цялата си омраза върху мен, все едно аз го бях осъдила на наказание. Може би защото бях спряла да се храня и бях застинала, заинтригувано втрънчена в Брад в очакване на още от историята. Потиснах въпроса *какъв карцер?*

— Пантеро моя, знаеш ли какво представляваше карцерът? О, разбира се, че не знаеш. Въпреки че брат ми виеше и умоляваше, татко

го завлече надолу по стълбите към мазето, отмести фалшивата стена, набути го в затворническата килия, която бяхме изградили предишното лято, и заключи вратата. Мое задължение беше да нося храна на тъпака. Наистина полагах извънредни грижи за храната му, пантеро. Изключително важно е да запазиш добро здраве, като си арестант. Урокът на татко. Надявам се, брат ми те храни добре. Прави ли го? Сервира ли ти?

— Да, господине. — Не погледнах към похитителя ми. Нямах интерес да получа одобрението му.

— Ако не го прави, аз ще се включа и ще поема нещата в свои ръце. Така че, кажи ми, пантеро, наистина ли ти сервира храната?

Не искам да се включвам. Не желая да започвам наново изчисленията си. Не мога да подхващам нова рутина. Прекалено късно е. Толкова съм близо до деня на изпълнението. Не, няма да допусна да се включа.

— Да, господине.

— Браво, ах, че е хубаво да управляваш добре смазан кораб — възкликна Брад и запляска като навита маймунка с чинели. — Както и да е, да се върна към разказа си. Този сръдльо тук не излезе от килията си кръгли дванайсет месеца. Беше пуснат точно на секундата в 07:02 една година по-късно. — Брад докосна носа си. — Всеки ден татко го караше да пише: „Дяволът отмерва моето време. Овладей ме е напълно, когато закъснявам“. Изписа 365 тетрадки с тази фраза, по една на ден. Когато брат ми най-накрая беше освободен, се обърна към татко и каза: „Благодаря, господине“, което беше правилната реплика.

Тъмничарят ми не ме беше изпуснал от поглед. Заплашителната му медитация беше преминала към някакво по-дълбоко ниво на злост сега, когато бях наясно с източника на мрака в душата му. Мигане. Мигане. Мигане. Погледът му показваше, че няма да прояви милост, защото не желаете състраданието ми — състрадание би означавало, че е бил потъпкан и баща му е сгрешил. Мигане. Мигане. Мигане. Състраданието сочеше, че не е достатъчно добър, че е по-долно създание. Мигането му вся малко страх у мен и бяха нужни цели десет секунди, в които да реагирам и да го изключа. И отново да изключа. Мигане. Мигане.

Някой бутна чинията ми.

— Яж си зеленчуците, пантеро, искаме те здрава — подкани Брад.

— Яж си храната, защото съм на път да издълбая това бебе от теб — добави похитителят ми.

Брад не го смърми. Вместо това закима в знак на съгласие.

Отпих глътка от млякото, което ми беше сипал Брад, като си пожелах да можех да измъкна ножа изпод вирнатото му кутре и да забия острието в увитата му с шал шия. Червеното би паснало отлично на лилавата коприна.

Когато вечерята приключи и чиниите бяха разчистени, Брад излезе и се върна с резен ябълков пай, имаше само за мен.

— Пантерке, взemi го с теб в стаята си. И благодаря, че сподели това чудно обедче с мен. Харесва ми от време на време да се срещам с пазителките на стоката ни. — Разкърши китка и отметна свободната си ръка в едната и в другата посока, като произнасяше „от време“ и „на време“.

Пазителки на стоката? Говориш за момичета, очакващи дете? Говориш за бъдещи майки? Толкова си сбъркан, че дори не мога да се ядосам. Сбъркан. Толкова сбъркан, че чак е смешно.

Когато Брад вдигна ръка да потърка ушната ми мида между палеца и показалеца си, аз обмислих сериозно дали да не го извадя от равновесие и да използвам движението му напред, като дръпна и усуча ръката му, така че да се просне по гръб — и всичко това изцяло благодарение на неговата собствена физика; после щях да премажа гръкляна му с пета, тук вече се намесваше моята физика. Точно както ме беше обучил моят „премил татко“. Веднъж щом тази маневра бъдеше завършена, бързо щях да сграбча ръжена вляво от мен, за да пробода похитителя си, който щеше да стърчи напълно вцепенен. Но при моето състояние шансовете ми в това очевидно и лесно решение бяха намалени, така че приех предложението ябълков пай.

Закрачих отново полузаслепена с книжната кесия на главата, понесла традиционния американски десерт към килията си, а похитителят ми ме следваше плътно.

Обикновено би ме изтикал в помещението. Този път спря и се втренчи в мен.

— Гледаш ме, все едно съм по-долу от теб, кучко. Още от първия ден не ти мига окото. Нека ти кажа нещо, ще те изкормя. Няма да

победиш. Не се подхилквай заради историята, разказана от брат ми.

След тези приятни пожелания за лека нощ той си тръгна. Изпрати ме да си легна със зловна усмивка.

По-добре да пазя поведение, за да се придържа към установения модел.

ГЛАВА 9

ДЕН 30 В ПЛЕН

Както очаквах, в 7:30 часа сутринта ме посрещна аромат на печаш се хляб в четвъртия поред ден за посещение на Кухненските хора. Заедно с него дойде и потракването на тресящия се под — въртящия се вентилатор на тавана — и бръмченето и разбиването на работещия миксер. Представях си как ябълковозеленият уред бърка смес за шоколадови кексчета. Стаята се напълни с облак от шоколадово ухание, който се понесе високо към гредите, за да отстъпи място на мириса на разтопено сирене и маслено тесто. Носът ми потрепна, устата ми се напълни със слюнка, а коремът ми закъркори. О, само да ми беше разрешено да оближа купата и да отхапя малка хапка от сладкиша веднага след като е изваден от фурната. Свих се на кълбо в затворническото си легло, тъй като не исках да издавам нито звук. Похитителят ми се прокашляше в коридора с гръб, опрян във вратата, която вибрираше при всяко негово хриптене. По-рано, като ме запрати върху леглото заедно с кофата, пак ми показва пистолета.

— Стой мирно, мамка ти, нито един шибан звук, или бебето ще получи куршума още днес — беше ми заявил.

Дулото на пистолета беше опряно в пъпа ми, най-вероятно на мястото, където се намираше главата на бебето ми. Не се съмнявах, че този мръсник преспокойно можеше да дръпне спусъка; след като си тръгна, по гърба ми още пробягваха ледени тръпки. Дори не трепнах, но вътрешно загивах при мисълта, че детето ми можеше да бъде пронизано от куршум. Беше като потресаваща халюцинация, която не си отиваше също като упорито и непрестанно жужене на комар.

Сега, седемнайсет години по-късно, над бюрото ми виси цитат, който написах сама за себе си: „Каквото и да очакваш, бъди готова за него“. С тези думи имам предвид, че ако чакаш нещо, недей просто да чакаш, а предприеми действия да го сгловиш както трябва. Един камък, един пласт хоросан, втори камък, крачка по крачка към пирамидата, която се стремиш да изградиш. Емоция по емоция. Тухла

по тухла. Цитатът е постоянно напомняне към самата мен да живея така, все едно каквото и да чакам, задължително ще се случи, без значение от съмнения, физични закони или най-лошото от всичко — времето.

Времето, течащото време също като неумолима вода върху остра скала притъпява решимостта. Когато секундите излитат подигравателно, човек трябва да се погрижи да няма нерешен въпрос, непроверен три пъти план, пренебрегната сянка, и всякакво действие е добро, стига да води към поставената цел.

Много от следобедите ми бяха прекарани в състояние, подобно на кома, наред едва-едва точещото се време. Не можех да измисля повече задачи и това ме довеждаше до кататония — седях вторачена в грубо измазаната стена на затворническата ми килия, наподобяваща плевня с откритите си греди. Те се превръщаха в три клона, а таванът — в осеяно от бели облаци небе. После скърцането на пода и движенията му отвъд вратата ми действаха като тръбен зов и пробудена, аз отново ровех в ума си за нови задачи. След като не успях да открия нищо, насочвах се към единствената рутина, която ми носеше умиротворение: тренировките. Каквото и да беше онова, което очаквах, то изискваше упражнения, и после нови упражнения, още десет пъти по толкова и за финал — нови хиляда.

Обичам олимпийците. Особено соло олимпийците, които не се борят за отбора, а лично за себе си. Плувците, звездите по пистите. Направо поглъщам историите иззад кулисите, описващи подробно изтощителните им тренировки, които започват в четири сутринта и продължават чак до полунощ. Също като изскачащ от кутия клоун на пружина, тези атлети изскачат и се прибират, изскачат и се прибират, горе, долу, горе, долу, горе, долу, никога не повдигат стъпалата си, здраво стъпили са в кутията. След дълго очакване удря звънецът, гръмва сигнален пистолет и ето че потеглят — мускулите изтласкват вода, преодоляват препятствия, едно изплискване и вече ги няма, едно примигване и вече са отминали. Изстрелват се като скатове покрай мудните състезатели. Движат се със скоростта на светлината. Когато се случи вероятният шампион да победи, буквално крещя в знак на одобрение. Трудили са се за това. Заслужават го. Каймакът изплува отгоре, особено саморазбилият се каймак. Тласкани напред, решени,

посветени, готови на всичко, обсебени от състезанието — те играят играта, за да победят. Обичам ги всички до един.

На ден трийсети лежа на леглото си и чакам Кухненските хора да си тръгнат, за да мога да възобновя упражненията си и да прекратя циркулиращия дневен кошмар за куршуми, простреляли бебета.

Около единайсет протече вече познатото ми взаимно подмазване между готвачките и тъмничаря ми. В гърлото ми се надигнаха киселини и се наложи да притисна уста в покривката на леглото. Но вместо да изчезне някъде из къщата, както постъпваше обикновено, в мига щом се хлопна вратата, той пое нагоре по стълбите към стаята ми. Това не беше част от рутината. Мразех каквито и да било промени в плановите ми за деня. На тила ми изби топла пот. Гърлото ми беше изгаряно от киселини. Сърцето ми отново се върна към ритъма на колибри.

Влетя вътре, обзет от обичайната си превъзбуденост.

— Ставай — нареди.

Изправих се.

— Обуй ги.

Хвърли в краката ми чифт износени маратонки „Найк“. Бяха с два номера по-големи. Обух ги и завързах връзките. *Придобивка №32, чифт маратонки. Я почакай, къде са моите обувки? Нима през цялото това време не съм ги носила? Как така не съм забелязала?*

— Мърдай — нареди, с пистолет, опрян в гърба ми. Отново оформихме колоната от първата вечер — аз отпред, той отзад с пистолета помежду ни, а аз без най-бегла представа къде отиваме. Единствената разлика беше, че този път не бях със завързани очи или с нахлупена на главата книжна кесия.

О, боже, моля те, помогни ми. Къде отиваме? Черна пеперудке, ти не ме предупреди. Защо? Може и да си го сторила. Цяла сутрин гледах в стената. Защо не гледах прозореца? Къде ме води?

Слязохме през трите етажа, но той не зави наляво, което би ни отвело в кухнята. Продължихме право напред към една задна врата, а тя ни изведе на участък утъпкана земя, където тревата беше престанала да расте заради поставената там маса за пикник — явно отдавна, ако се съдеше по белезите, които ѝ бе нанесло времето. Земята беше осеяна с фасове от цигари. *Място за почивка на служители?* Имах желание да се обърна и да видя как изглежда

сградата, но той ме побутваше настоятелно напред и не ми беше разрешен дори бегъл поглед.

Утъпканото петно имаше обиколка от около четири и половина метра, а после следваше дълга лента неокосена трева, простираща се успоредно на сградата, от която бяхме излезли; затревената ивица беше с ширина от около метър и двайсет, преди да загуби форма напред. Изтика ме с дулото към билото на хребета. Отвъд него следваше стръмен склон, водещ към гора. Тясна пътека, широка едва трийсетина сантиметра, извеждаше надолу по склона и сред дърветата. Поехме по нея. Беше около обяд.

Къде ме води? Това ли е краят? Бременна съм в осмия месец. Ако разполагат с нужното оборудване, бебето може и да оцелее. Но дали ще рискуват раждане с цезарово сечение след всички тези усилия? Къде ни води? Потърках корема си с ожесточеността на корабокрушенец, който трие съчки, за да запали огън. Именно в този момент осъзнах нещо за себе си: когато налице беше директна заплаха за детето ми, бутонът ми за страх се включваше сам. Преди бременността никога не бях имала такъв проблем. След като си дадох сметка за тревожната неизправност, започнах да проявявам повече самосъзнание — станах по-добра в овладяването и потъпкването на нежеланата и печално безполезна емоция на страх. Все пак представляваше интерес от психологическа, медицинска и дори философска гледна точка — или поне за мен. Понякога се чудя дали емоциите на бебето ми — неговите фетални страхове — са се прехвърляли върху мен в онези моменти. Аз му дарявах живот, но дали и то не го правеше с мен?

Беше валяло по-рано сутринта и хладната пролетна влага беше полепнала по земята и по всяко листо. Пъпките на дърветата бяха застинали на етапа преди разлистването. Нямаше никакъв признак на зараждащ се живот в това време. Слънцето дремеше, изпълнено с неохота да се бори със студа във въздуха. Плътни облаци бяха надвиснали като мокро одеяло. Нямах горна дреха и взех да зъзна.

— Ти си един долен боклук. Пачавра. Виж се само. Чукала си се като разгонена кучка и си забременяла в грях. Отрепка, нямаш никаква стойност за този свят — просъска той. Все така държеше пистолета опрян в гърба ми, а лицето му бе прилепено към тила ми и устните му изпускаха горещ дъх и слюнка.

Чакай, чакай, тук не става дума за теб. Той се мъчи да оправдае гнусното си престъпление. Съсредоточи се. Моля те. Дишай.

Не бях сигурна с какво съм заслужила това заклеймяване, освен с това, че бях жена и допуснах да забременея на толкова крехка възраст. Но какво можех да сторя? Да се извиня на него, на света, на Бог? На горите и дърветата, на разбърканите молекули на правилно и нередно във въздуха? Нищо от това не би го умилостивило. Дотук бях изпълнила всяко негово нареждане. Той просто искаше да ми навреди. Наведох глава, като се приготвих да слушам още от неговата проповед, а слюнката му бавно се стичаше по кожата ми.

— Да, чу ме, ти си непотребно създание. Всички други момичета плачеха и ме умоляваха да им помогна. А ти каква си? Някаква смахната кучка? Седиш си и... нищо. Дори не го искаш това бебе, нали? Не щеш и да знаеш за него.

Грешка. Искях бебето си дори повече, отколкото исках спасението. Много повече. Неведнъж си фантазирах как пеперудата ми дава избор: дали бих предпочела да остана в къщата на ужасите и да задържа бебето, или да се махна от нея и да изгубя бебето. Незабавно у мен изникваха планове къде точно на леглото във вечната си килия ще разположа рожбата си. Дланта ми щеше да покрива коремчето му, щях да целувам румената му бузка.

— Обзалагам се, че ще проговориш, като стигнем до кариерата. Тогава няма да си толкова храбра.

Но защо ще ме води при кариерата?

— Да, бас държа, че тогава ще запициш, кучко. Какво? Какво, а?

Дори не знаех как да отговоря. Вървах пред него по тясната виеща се пътечка и цялото ми внимание беше насочено към това да не се препъна, а той отзад ме питаше „Какво?“. Риторичен въпрос ли беше? Сарказъм? Как очакваше да отговоря? Сам на себе си ли приказваше?

Спрях с приведена глава и все още устремено напред тяло. Дясното ми стъпало беше върху камък, голям колкото юмрук, а лявото — върху коренище.

Той бавно се приближи и се прилепи до тялото ми, ръката, с която държеше пистолета, се обви около кръста ми, сякаш ми бе любовник и ме прегръщаше изотзад. Просъска налудничаво в ухото ми като отровна змия:

— Ще отговаряш като те питам, кучко. Какво според теб правим днес?

— Нямам представа, господине.

— А, добре. Нека ти подсказа. Ще изкачиш този насип, още няколко крачки ти остават. И тогава ще видиш къде хвърлям всички кучки. До гуша ми дойде да ми се надуваш, сякаш ти командваш тук. Искам да знаеш какво те чака и тогава няма да седиш така самодоволна в стаята си. Да ме гледаш, сякаш всеки миг можеш да ме убиеш. Адски тъпа си, ще знаеш.

Дъхът му вонеше отвратително.

Топлата пот, стекла се по врата ми, когато тръгнахме, вече бе станала ледена, но отново се загоря от дъха му. Усетих се трескава и замаяна. Повърнах. Жлъчка оля десния ми крак и камъка под него.

Той се отдръпна назад.

— Върви — нареди и с това се изчерпи съчувствието му, задето ми прилоша. Сръчка ме с пистолета в гърба.

Изкачих насипа, за който говореше, и пътеката свърши. Озовахме се пред група огромни гранитни плочи — естествени скалисти планини. Осеяни бяха със зелен мъх и лишей на петна като пубертетската кожа на подрастващ. Залитнах при една неравност и накланянето ми бе още по-драматично заради наедрялото ми тяло и нестабилната ми стойка с прекалено големите маратонки.

Изпързалих се назад и се блъснах в него, но се задържах, вкопчила длани в бодливите лишей, които остъргаха кожата ми.

— Ставай. Изправи се. Мърдай — изкомандва той. Въобще не ми протегна ръка, за да ми помогне да се надигна.

Стигнахме до върха на скалния масив.

Стояхме пред пръстен, подобен на кръгла поничка; в центъра му имаше яма, пълна с черна вода. Разбити с динамит скали се спускаха вертикално към водата. *Значи някога са ги минирали. Кариера. Въпросната кариера.*

Кариерата беше голяма колкото осем плувни басейна.

— Казват, че на места била дълбока дванайсет метра. Искаш ли да се гмурнеш, за да провериш дали е така, кучко?

— Не, господине.

— Не, господине? Не, господине?! Само това ли ще кажеш? Шибана мръсница. Я ми ела тук. Ще те разплача аз веднъж завинаги.

Така значи, превъртял е. Вече е напълно луд. Цялото това седене край мен да ме пази, да ми поднася храна като някой роб явно му се е отразило по-тежко на психиката, отколкото на мен. Той е побъркан, болен човек. А душевноболните са непредсказуеми. Не мога да предугаждам събития в такава ситуация. Слушай го. Слушай го. Прави каквото ти казва.

Последвах го, преди да ме е сграбчил за шията, за да ме издърпа. Поехме по ръба на кариерата и по плавен склон се спуснахме в долния край при водата. Докато държеше едната си ръка протегната с пистолета, насочен към мен, той се наведе и хвана навито мокро въже.

— Постави ръце зад гърба.

Изпълних каквото ми заповяда, а той пусна пистолета на земята и като опитен моряк, привързващ лодка за стълб на кея, обви въжето около китките ми, а дългия край отнесе към дърво на ръба на кариерата и ме върза за него, сякаш бях дворното му куче.

— Сега стой там и гледай — процеди през зъби.

Протегна ръце към тъмната кариера и сякаш опипом търсеше нещо по скалната стена. Направи движение, сякаш го откача. Друго въже, висеше хлабаво. Мина покрай мен, намери голям камък и се намести зад него, като го обхвана с крака. Започна да дърпа въжето, като напрегна мускулите на ръцете, на бедрата, на челюстта си в усилие да издърпа очевидно твърде тежкия предмет, вързан на другия край. Спря по средата задъхан и заговори:

— Тази я вързах за сърф. При това скъп, от онези, с които се състезават в океана. — Гърдите му се издигаха от тежкото дишане, но той се ухили, доволен да ми съобщи тези налудничави подробности. — От долната страна на сърфа окачих циментов блок. Ей оттам го взех. — Извърна глава и посочи горния ръб на кариерата. Поспря да възстанови дишането си, преди да подхване пак безумния си монолог и отново да задърпа въжето. — Отначало сърфът се килна откъм страната, където беше главата ѝ, и се потопи, но после се върна във водоравно положение, а циментът го задърпа надолу и все по-надолу. И все пак тя плава точно под повърхността. Много скоро ще я видиш. Само да вдигна онзи блок от дъното. Да, кучко, специално я вързах тази, ако ми се наложи да убеждавам за нещо някоя от вас, мръсниците. Не съм ли съобразителен, а?

— Да, господине.

Признавам, че част от мен, лишената ми от емоции страна, беше донякъде заинтригувана от детайлите, от извращения му план да осъществява достъп до една от жертвите си. Сякаш старателно си беше изработил подводен трофей. Честно казано, не съм сигурна за физическия аспект на съоръжението му. Докато седях и го слушах, прецених, че този негов трофей не може да е много отдавнашен. Напрежението, причинявано от сърфа, който се стреми да се издига, и от циментовия блок, дърпащ надолу, би трябвало постоянно да действа на разлагащата ѝ се плът. Накрая самото въже, което я държеше потопена под водата, щеше да пререже мускулите, органите и скелета ѝ и трупът ѝ щеше да се разкъса. Парчета от нея щяха да изплават на повърхността или да потънат на дъното.

Сигурно съвсем скоро я е хвърлил, а?

— Тая пачавра я преместих в мазето, когато доведох теб. А бебето ѝ го изрязях на върха на ей онази скала там само преди няколко дни, докато ти си седеше на задника и зяпаше стената.

Не мога и най-бегло да опиша чувствата си в онзи момент. В нормалния случай въобще не допускам особено много чувства, но когато той ми показва мястото, където е сторил това с бебе, изживях най-продължителния период на неконтролиран страх в живота си — цели пет минути. Вероятно съм била в състояние на шок, направило ме неспособна да изключвам разни бутони в мозъка си, и при ужаса, когато той извади непознато момиче от мътните черни води, съм изпаднала в пълна забрава. Помня, че се фиксирах върху едно нещо — червена птица кардинал, кацнала на най-високия клон на дъб в горния край на кариерата. Все чаках да се спусне надолу и да ме отнесе нанякъде. Убедена съм, че това бе единствената ми мисъл.

Похитителят ми възобнови своето усилие, тялото му работеше като скрипец. Повърхността на водата забълбука, излязоха мехури, сякаш вреше адски казан. Кардиналът отлетя.

След още едно бързо движение се показва гниеща глава с дълга коса. Скоро последва цялото подпухнало и разлагащо се тяло. Въжето, праметнато около гърдите, я привързваше, както той бе казал, към дъска за сърф — лилава, с черни букви. Предположих, че циментовият блок е отдолу и чака да я повлече към водния ѝ гроб веднага щом той пусне въжето. Държеше я повесена, като че беше фокусник, а тя — асистентката му, изпълната хоризонтално над дълга метална маса.

Почувствах гадене като топла вълна, която се надигна от корема ми, заля белите дробове и сърцето, после раменете, шията и погълна лицето ми.

Пред самите ми очи плаваше трупът на момиче, чийто корем беше разрязан от хълбок до хълбок. След преседяването във водата ръбът на разреза изглеждаше обгорял, но всъщност това бяха белезите на разлагаща се плът — бактериите в застоялата вода бяха проявили откритата рана.

— Срязах я и извадих бебето. То беше умряло. Лекарят беше пиян-залян и не можа да се дотътри. Тъй че аз свърших работата. И хвърлих мръсницата тук. Бебето също. То също е вързано за камък и е на дъното при другите. Тя не спираше да плаче, оля с кръв цялото ми платнище. Ще трябва ново да купувам за теб, кучко. Вече си почти готова. — Той посочи към върха на скалната стена. — Там свърших всичко, та да не оклепа къщата с кръв. Лекарят вика, че раждането трябвало да става естествено, нямало защо да режем, че да вадим бебетата. Ама ще я видим тази работа. Ако знаеш колко ми е писнало от теб. Не искам да те търпя още дълго. Тъй че по-добре престани с твоите зловни погледи.

Той пусна въжето. Тя потъна.

И тъй като бях допуснала чувства в себе си, не издържах и припаднах.

* * *

Има една успокояваща сивота, която те обгръща, когато се свестяваш от дълбок припадък. Като бяла страница е. Няма нищо предишно и нищо очаквано. В това състояние те владее усещане за безтегловност, умът не се вкопчва в минали събития, нито планира бъдещи, не е сигурен да се остави ли да потъне в мрака, или да се устреми към задаващата се белота. Цветове няма, само сиво, избледняващо до бяло, а с бялото идват и наченките на звуци, колебливи и губещи се в началото.

До отпуснатата ти глава изпуква суха съчка.

Кашляне.

Някакви думи.

Кратко гмурване в черното, после отново е сиво, накрая — ослепително бяло. Усещаш блъсване в гърба.

— ... буди се — прозвучава глас.

— Събуди се — чуваш по-ясно.

Зад затворените клепачи изникват форми, появяват се цветове.

Ново блъсване, този път в раменете.

Отваряш очи, гаденето се завръща. Лежиш в мъха край кариерата. Ръцете ти са вързани зад гърба.

— Ставай, дявол те взел. Да те видим ще ме гледаш ли вече пак така нахално.

Тръгнахме обратно по виешката се пътечка към моя затвор и този път ме водеше като куче на въже, вързано за китките ми. Ако никога не сте били в шок, нека ви обясня, че сетивата не пращат сигнали до съзнанието. Не виждаш нищо. Не чуваш нищо. Не помирисваш нищо. Така че не отчетох нито цвета, нито формата, нито височината на сградата, към която се върнахме. После все така нямах представа как изглежда отвън, така че продължавах да си я представям като бяла фермерска къща. В тези ужасяващи мигове единственият факт, който стигаше до ума ми, беше, че се връщаме. *Връщаме се. Не съм умряла. Той не ме хвърли във водата. Не взе бебето ми. Не ме разпори. Връщаме се.* За пръв път в живота си се зарадвах на килията.

ГЛАВА 10

ДЕН 32 В ПЛЕН

*След тези дни унили под
празното небе
бъди нащрек, зад пустотата
задава се утеха
и всичко милостиво се оцветява
в бяло.*

Ш. Кърк

Два дни след Кухненските хора. Два дни след кариерата. Единственото, което исках, беше вана. Хубава вана с лавандулови соли, в която водата те обгръща като топли подвижни пясъци. Наслаждавах се на такава в банята на мама, специално оборудвана за жени, цялата в бял мрамор, с по-дълбока от стандартната вана и телевизор, монтиран срещу нея. Кожата ми се сбръчкваше, изпълнена с топлина, стъпвах върху пухкавото бяло килимче и се загръщах в един от дебелите ѝ хавлиени халати от „Риц“. Влизах в присъединения будоар и се разхождах гола по въображаем моден подиум, като сменях обувките ѝ — „Джими Чу“, „Маноло Бланик“, любимите ми сандали „Валентино“ с кристали. Унесена в блянове за този бял лукс, огледах прашната си кафява килия, мръсната си кожа и си пожелах всичко това да свърши. Да не говорим, че бях силно изтощена от двойното актьорско натоварване, което бях поела от ден трийсети насам. Започнах да изпълнявам стъписващи монолози с пристъпи на плач, редувани от гласа на хора като в древногръцка трагедия, който умоляваше похитителя ми с неговото болезнено его да освободи мен и бебето ми.

Той имаше нужда да се чувства мощен и властен.

Давах му каквото искаше, за да се придържа към отработената ни рутина.

И макар да копнеех за вана, както адвокат копнее за кафе, не се канех да се отклоня от режима на режисираните ни дни с някакви нови молби. Бих могла да използвам края на завивката си като кесия, като го натопя в чашата си с вода и изтрия критични места по тялото си, само че по-скоро бих се сражавала с пепелянка, отколкото да прахосам и една капка течност. Никога не бих пропиляла придобивка.

В ден трийсет и втори след обяд с овчарски пай го изчаках да прибере подноса ми. Изправих се, разтреперана и отвратена от собственото си тяло — от мръсните си крака, от мазната си коса. Усилията ми да се измия с гнусната кесия в банята не дадоха резултат — честно казано, дори влошиха нещата, толкова износена от употреба беше тя.

Ден трийсет и втори беше топъл, с ярко слънце в безоблачно небе. Стаята ми с нейните стени с чамова ламперия се превърна в сауна, беше по-горещо дори отколкото в дните, когато идваха Кухненските хора и миризмите и парата от фурната проникваха в килията ми като дим от пожар.

Раздаде се трополенето по пода, възвестяващо пристигането на психопата, който идваше да прибере празния ми поднос. Седях на леглото и броях чамовите дъски от краката ми до вратата, а оттам вдигнах поглед към стената с бяла мазилка и преброих цепнатините около вратата. Вече знаех отговорите, но все пак броях както всеки ден, за да запомня всеки модел във всеки от тези дни: дванайсет дъски с различна ширина; четиринайсет пукнатини, включително по-тънките разклонения.

Ключове издрънчаха пред вратата ми и аз поклатих отегчено глава при този повтарящ се ритуал. Подуших силната смрад от подмишниците си и издишах отвратено. Изправих гръб, когато той най-сетне отвори вратата и застана на обичайната си точка върху дъска номер три.

— Дай ми подноса си. Тоалетна?

— Да, моля.

— Побързай тогава. Нямам цял ден за губене.

Нямаш цял ден за губене? И какво, по дяволите, вършиш по цял ден? А, да бе, нищо. По цял ден не правиш нищо. Ти си един безполезен нещастник.

Но се въздържах от подигравателни злобни погледи. Сведох очи, подадох чинно подноса си и тръгнах към банята, а той застана така, че да блокира стълбите, както го правеше винаги.

Когато влязох в банята, се облегнах на вратата и започнах да се дивя колко много бях наедряла. Бебето вътре шаваше, но бавно — като кит, реещ се в океана, без да бърза за никъде.

Помилвах го през корема си и огледах помещението. Още не съм описвала банята, нали? Преди сигурно е била килер. Имаше скосен таван над вана върху крачета, която заемаше почти цялото пространство. Човек трябваше да се провре странично покрай нея, за да се добере до бялата тоалетна чиния, на която се налагаше да седиш съвършено изправен. Щом веднъж стигнеш дотам, можеш да размишляваш над живота, подпрял лакът върху бялата мивка до тоалетната чиния. На стената над нея беше залепено малко накриво квадратно огледало. Между тоалетната чиния и мивката беше свряно кошче за боклук, високо трийсет сантиметра, с две бели пластмасови торбички в него. Оставих ги и двете на мястото им, тъй като не измислих за какво да ги употребя. Бяха от онези тънките, които ти дават в бакалиите. Необяснимо защо поставят по един артикул в торбичка: опаковка кетчуп в една, бутилка мляко в друга, хляб в трета и така нататък. Накрая се озоваваш с петдесет милиона торбички. Мразя ги. Как само ги мразя тези торбички. Както и да е.

Подът на банята е настлан със същите чамови дъски като спалнята ми. Толкова пъти съм оглеждала това бяло помещение за придобивки, но всичко видимо е или прикрепено с болтове, или залепено, или не е кой знае колко полезно. Можех да отмъкна кошчето за боклук, но за какво ми беше то, толкова мъничко? Изтривалката за тяло върху мивката беше мръсно парче хавлия петнайсет на петнайсет сантиметра. Извън тези неща банята бе опразнена от всякакви предмети, които биха могли да се превърнат в придобивки. Нямаше почистващи препарати, нито нокторезачка, нито пинсети. Дявол го взел, дори конец за зъби щеше да ми влезе в работа.

Макар вече да се бях примирила, че в банята няма никакви полезни вещи, когато затворих вратата, отново огледах малкото

пространство и отново не открих нищо. Промъкнах се странично до тоалетната чиния и, ако толкова ви е нужно да знаете, изпразних мехура си. Коремът ми се опря в заобления ръб на ваната, а левият ми лакът почиваше върху мивката. Когато приключих следобедното си облекчаване, станах и се наведох да подложя лице под крана на мивката, за да поема вода в пресъхналата си уста. С протритата изтривалка, която бях използвала седмици наред, набързо се избърсах под мишниците и на други места.

През това време поглеждах към ваната с животински копнеж. Ах, де да можех да завъртя топлия кран и да се накисна във врялата вода, да отмия с нея вонята от тялото си. Стъпих с левия крак върху тоалетната чиния и докато балансирах върху десния, се протегнах да почеша косматия си глезен. В това тясно пространство ми се наложи доста да се изкривя и да извия глава и ето че го видях — чакало ме бе през цялото това време. Скромно свряно отзад. Ала буквално под самия ми нос.

Шише с белина. От един галон. Етикетът липсваше и тъй като бе пъхнато навътре зад тоалетната чиния, дълго време бе останало скрито от погледа ми. Отгоре на всичко — ура, ура! — оказа се три четвърти пълно. *Натриев хипохлорит, добре дошъл на купона. Придобивка №36.*

Планът ми не *изискваше* тази придобивка, получена като бонус. Ала дори в онези финални часове измислих идеалното приложение за белината: допълнителна болка, нещо, за което не бях съзнавала, че ми е нужно, докато не зърнах великолепия бял съд. Позволих си фриволен и разюздан миг на психоза с мисълта, че бих могла да се влюбя в белината. Може и действително да изживях няколко секунди на лудост, когато притиснах бялото пластмасово шише към набъбналите си гърди и целунах синьото му капаче.

На дъното на кошчето за боклук беше резервното полиетиленово пликче. Грабнах го и го натъпках в гащите си. *Полиетиленова торбичка, Придобивка №37.*

Върнах шишето на мястото му. Нямаше как да го изнеса при това си посещение, но пред мен беше дълъг и горещ следобед, все щях да измисля план.

— Излизай, мамка ти — кресна той и предсказуемо задумка с дебел юмрук по вратата. Тя се разтресе. Всеки път, като го правеше, се

боях, че старите дъски ще поддадат и ще се разцепят.

— Да, господине. Излизам веднага. Простете, не ми е добре.

Въобще не беше истина, но в краткия промеждутък между връщането на шишето на място и погледа към огъващата се под блъскането врата измислих как безопасно да измъкна белината. Не ми трябваше целият следобед за съставяне на план.

— Моля да ме извините, бързам, само че нещо ми се зави свят.

— Не ме интересува, излизай от там.

Отворих вратата, сгуших рамене в поза на покорство и подчинение и изприпках към килията си.

Той ме заключи вътре с тъпата си връзка ключове.

За какво ли са останалите ключове? Все едно, много важно.

През следващия час извиквах в съзнанието си извратени и отблъскващи картини. Въртях се до пълно замайване, после бързо се отпусках на четири крака и навеждах глава, за да балансирам за секунда върху темето си. Повтарях ли, повтарях това. Разбира се, най-гнусната и гротескна мисъл беше действителният спомен за тялото на момичето в кариерата. Така че насочвах съзнанието си към нея. Пак и пак. След това си представих видеоклипче, в което облизвам гърба на близнака на моя тъмничар. Естествено, нямаше как гърбът на Брад да не е космат и пъпчив и се виждах как прокарвам език по тия косми и пъпки, докато в същото време той облизва чиния от кърваво телешко. С този отвратителен образ, плътно закотвен в ума ми, отново се завъртях в кръг, като телешкото ставаше все по-кърваво, космите по-гъсти, пъпките по-гнойни, докато накрая вече бях тъй погнусена и замаяна, че като бръкнах с пръст в гърлото си, най-сетне повърнах. Потрудно е да се накараш да повърнеш, отколкото си мислите. Никога оттогава не съм го правила, нито бих препоръчала самопочистването като подходящ акт за тренировка. Ала има случаи, в които еднократното му прилагане е наложително в името на добра кауза. Избълвах съдържанието на стомаха си съвсем целенасочено далеч от прага, не на място, където той би стъпил. Не исках да има каквито и да било колебания да влезе в стаята ми и да мине по обичайната си всекидневна пътечка.

Дали да седя до времето за вечеря с тази остра воня, която става още по-гадна от горещината? Или да го повикам, както понякога правех при спешна нужда да използвам тоалетната? Нямах

представа къде ходеше между посещенията в килията ми. Може да седеше в някоя стая долу, може да отиваше по работа някъде, където нямаше как да го чуя. В осем от дванайсет случая, когато бях думкала по вратата да поискам извънредно отиване до тоалетната, той се бе потътрил нагоре по стълбите с пухтене като отегчен тъмничар в затвор. И тъй, процентът му на реакция беше висок — осем от дванайсет пъти. Предполагах, че това е, защото не му се чистеха мръсотии. При вероятността той да се отзове отново и при положение че осем от дванайсет пъти говореха за безопасна рутина, реших да го повикам в стаята си.

Освен това ужасната смрад на гниене, ускорявано от горещината в стаята, нахлуваше в носа ми и се забиваше като свредел в мозъка ми, което подсили решението ми.

Как ли пък няма да търпя тази воня цял следобед.

Потърквайки ръце, се придвижих с валсова стъпка до вратата. Представих си, че съм изкусен лечител, който затопля надарените си ръце, за да масажира разкъсани мускули до пълното им заздравяване. С горещи длани заудрях по вратата.

— Простете, господине. Извинете ме. Повърнах — извиках.

И ето ти на, долових движение в някаква част на сградата под мен. Последва пауза, явно той се поколеба дали наистина е чул нещо.

— Простете — продължих да тропам и викам. — Господине, повърнах. Много моля да ме извините.

— Мамка му, дяволите го взели — прогърмя гласът му и той се затътри нагоре по стълбите.

Отдръпнах се от вратата и той влезе вътре.

— Ама че гадория! — възкликна и запуши нос, докато търсеше източника на миризмата по земята.

— Аз ще го почистя, господине. Много съжалявам. Моля ви се, моля ви се. Видях, че в банята има белина. Може ли да я използвам? Може ли? — Паднах умолително в краката му. — Много съжалявам.

Все още сбърчил нос заради вонята, той отстъпи, зае позицията си пред стълбите, за да ми покаже, че трябва да вляза в банята, и каза:

— Давай, почисти тази мръсотия. И по-бързо, мамка му.

Все още опряна на длани и колене, пропълзях до банята, грабнах кошчето за боклук, кесията за миене и белината и се върнах обратно. Бързо събрах повръщаното в кошчето за боклук и изсипах две капачки

от белината върху кесията, за да изтъркам дъските. След като го сторих, отместих пластмасовото шише настрани, взех кошчето и парцала, отидох да изсипя нечистотията в тоалетната чиния, изплакнах кошчето във ваната, изпрах кесията под течащата вода и се върнах в стаята си.

— Благодаря ви, господине. Ужасно съжалявам.

— Да не си посмяла да повръщаш пак. Гледам „Матлок“ — предупреди ме той и отново заключи вратата ми.

Значи това вършиш по цял ден? Защо ли не се учудвам?

Май се върнахме към безопасния режим. Колко ни е уютно и удобно сега, а?

Белина, Придобивка №36. Точно навреме. Утре ще действаме.

ГЛАВА 11

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Може да повярвате на това или не. Без съмнение тази част е твърде фантастична, дори магическа, за какъвто и да било рапорт на агент от ФБР.

Понякога обичам да изчезвам, а в миналото ми се случваше още по-често. Да речем, някаква среща приключва по-рано от очакваното, а за момента нямам конкретен ангажимент. Обикновено се обаждам в службата или на жена си Сандра, или на моята корава партньорка Лола. Но понякога ми хрумва, че мога да използвам това откраднато време и да се спусна по калдъръмената алея до малкото италианско ресторантче. Или пък, ако например рано свършилата среща е била тук, в Бостън, въпросният ресторант може да се казва „Марлиав“, разположен на хълм, на ъгъла на Даунтаун Кросинг. Струва ми се, че го е имало там още от изобретяването на тухлите.

Сядам в черното сепаре, а телефонът ми е на мястото до мен и остава недокоснат. Сервитьорката ми носи менюто, но то не ми е нужно, кой би искал да разгръща нещо тъй банално в откраднато време. Тук съм свободен, необременен и моментната ми извисеност ми дава прозрение за простичко желание.

— За мен картофени кнедли с доматиен сос и кока-кола, моля.

Сервитьорката отива нанякъде с безшумните си обувки да поръча топлото ми ястие.

Обичам това усещане — никой, който би желал да ме открие, не знае къде съм в тази конкретна секунда, защото допреди малко аз самият не съм имал намерение да съм тук. У мен кипи мощ. Аз командвам света. Наслаждавам се на свободното време, този дар.

Вкусих тази сила, почерпена от криенето, когато бях на тринайсет, ала в тези скъпоценни моменти се въздържам да се отдавам на болезнените спомени за деня, определил целия ми живот и кариера.

Разбира се, бих се радвал Сандра да е с мен в тези скришни мигове, но е невъзможно. Те никога не са планирани, а тя със

сигурност е заета със свои дела. Бездруго на никого не липсвам. Вярно, бих могъл да поема други случаи, да отхвърля работа, да се обадя на майка си, на приятел, да изпълня досадна отлагана задача. Ала всички тези неща можеха да останат несвършени, ако след срещата ме беше блъснал автобус; а след като не ме блъсна автобус, значи водя живот назаем. Така че на никого няма да се обаждам, нито ще работя. Ще си седя тук с моето ястие и моята кока-кола, ще се вирам в сенчестите кътчета на ресторанта, ще се вслушвам във влюбената двойка от съседното сепаре.

В края на живота си бих искал да съединя всички такива спомени в едно. Не се съмнявам, това би показало, че подобен откраднат момент не е по-различен от предишния или от следващия, защото аз винаги съм сам със себе си, усмихвам се на свободата си и няма жива душа, която да промени перспективата ми. Няма значение къде се намирам, дали в „Марлиав“, при езерото в Манчестър, Ню Хампшър, в хотелското си легло в Атланта, по улиците на Сохо или в парка в Кентъки с поглед към един кафяв и един бежов кон. Мястото за мен е винаги едно и също: душевен покой.

Разбира се, мога да изпитам това чувство на умиротворение, защото не бягам. Не е нужно да се крия от някого освен от себе си, освен от мъчителните спомени. Ако бяха, щеше да е друга работа. Или пък ако имах нещо наистина ужасно за криене, то нямаше как да седя спокойно в ресторант и да си поръчвам ястие, най-малко картофени кнедли с доматен сос.

В моята работа различавам цял спектър от престъпници. В едната крайност е мегаломаниакът, който не оставя нищо на случайността — нито отпечатъци от пръсти, нито следи от гуми, нито един косъм, нито петънце от подметка. Няма свидетели. Няма съучастници. Никаква улика, която да води нанякъде. В другата крайност са нехайните глупаци, които със същия успех биха могли да излъчват в ефир престъплението си в реално време. Между двете крайности се помещават стандартните престъпници, които свършват повечето неща както трябва, но допускат гаф в някой критичен аспект и по него ги хващаме.

В случая с Дороти М. Салучи според информацията, съобщена от Бойд, си имахме работа с истински екстремист от нехайния вид. И ето я онази част, за която ви открехвам и на която можете да повярвате

или не по свой избор. Имайте предвид, че действителността често пъти е по-чудата от описаното в художествената литература, та макар и да си помислите, че онова, което следва, е невъзможно, нека поне послужи като припомняне, че някои случаи действително биват разрешавани. Няма значение дали резултатът е положителен или отрицателен, защото впечатлението за положително и отрицателно също е субективно.

— Господин Лиу, няма да повярвате на онова, което ще ви кажа — съобщи Бойд.

Стоях пред закусвалнята „Лу Мичълс“ в централния бизнес район на Чикаго, оставил Лола да ми избере закуска.

— Казвай, Бойд, какво има?

— Направо няма да повярвате, господин Лиу. Аз самият едва го вярвам. Да му се не види...

Мълчание.

— Ще ви се обадя след малко — каза той и затвори.

Както вече знаете, върнах се в закусвалнята и заварих Лола да яде от моя препечен хляб. След цялата олелия с Големия Стан, Лола и връщането ми в парка, Бойд се обади отново.

— Господин Лиу, много се извинявам, че трябваше да затворя. Направо няма да повярвате.

— Спокойно, Бойд, слушам те, разполагам с цял ден.

Не разполагах с цял ден, но можех да слушам с часове приятния глас на фермера. Напомняше ми дядо ми, какъвто беше, преди всичко да иде по дяволите.

— Господин Лиу, намирам се в кухнята на братовчеда Боби край Уорсоу, Индиана. Предлагам да дойдете бързо тук.

Бойд ми разправи как шофирал около час от дома си до Уорсоу, Индиана, за да вземе някаква специална хранилка за пилетата си.

— Казвам ви, ако капакът на колата ми не се беше отворил, защото ключалката се счупи, може би никога нямаше да мога да ви съобщя тази информация. Бог ми се притече на помощ, като ми повреди капака. Трябваше да откарам хранилката у дома, преди да ме е завалял дъждът, щото не носех платнище със себе си, и ми беше ясно, че ако не броим нова ключалка, единственото, дето ще ме оправи в случая, е изолирбанд марка „Горила“ да крепи капака върху двигателя. Достатъчно як е да удържи лос, вързан за дърво. Та тъй, отивам аз да

се погрижа за своите си дела като примерен християнин в градската железария и не мога да повярвам на очите си. Не щеш ли, ето ти го пред мен на опашката онзи, дето купи вана от мен.

— Той видя ли те?

— Не, господин Лиу, изобщо не ме зърна. Аз стоях зад него, а пък той беше толкоз нервен, че никого не забелязваше. Продавачът трябваше три пъти да го подкани, преди да иде до щанда. Беше се отнесъл в мисли. Ама чакайте, щото има и още.

— Да, продължавай, Бойд. Но кога всъщност се случи това?

— Преди около час и половина. След като той си тръгна, хвърлих двайсетачка на щанда, казах на човека да задържи рестото, бързо излязох навън и пъргаво залепих капака с изолирбанд, като през туй време го гледах как отпрашва с моя бивш ван. Подкарах към една дрогерия по-надолу по пътя. Там има обществен телефон. Тъкмо тогава ви позвъних първия път. Благодарен съм, че разнасям визитната ви картичка с мен. Та, слушайте сега, наложи се да затворя, защото вашият човек се зададе отново. Паркира отстрани до сградата и влезе в аптеката. Тя е от ония старомодни аптеки, господин Лиу. Продават само предписани лекарства, нямат щанд за храни, нито за памперси. Не може ли да го проследите чрез лекаря му? Ама може и да не се наложи, защото слушайте...

— Чакай, чакай. Той видя ли те на телефона?

— Изобщо. Както не ме видя в железарията, така и там не ме забеляза. Пазех дистанция, защото знам, че вие така го искате, господин Лиу. Нямаше да ви е от полза, ако беше забелязал, че съм го видял. Би могъл да избяга, нали? Гарантирам, че не ме видя в железарията, защото стоях зад един едър мъжага с ловджийско яке на черно и червено каре. Вашият човек купи тиксо и лопата, а също и брезент на руло. Малко стряскащо, а, господин Лиу?

— Да, има такова нещо, Бойд. Казваш, че и в аптеката не те е забелязал? А ти видя ли го, като излизаше от там?

— Не, аз си тръгнах. Обикалях наоколо с колата и търсех друг обществен телефон. Никак не исках да ме види. Май трябваше да го проследя, а? Ще прощавате, че не го направих, ама не исках да ме усети. Но чакайте, има още.

— Продължавай — подканих го и си рекох „На`ти тебе розова мечка“.

— И тъй, карах и търсех друг телефон, ама да намериш обществен телефон, е по-трудно, отколкото може да предположите, господин Лиу. Внезапно се сетих за братовчед ми Боби. Споменах ви го, онзи, дето момчето му играе за Университета на Индиана, помните ли? Като питахте за регистрационния номер от Индиана?

— Да, Бойд, помня. Продължавай, моля те.

— Та ми хрумна, че мога да ида у братовчедата Боби, за да се обадя по телефона. Пък и щеше да прибере хранилката за пилета в хамбара си, че да не я намокри дъждът. И тъй, стигнах до къщата на Боби, той излезе отвътре, ухилен до уши, и онова, дето ми каза, направо ме шашна.

— Какво беше то?

— Рече ми: „Бойд, дявол го взел, тъкмо се канех да ти звъня. Ходих да си нагледам нивата край хребета и видях твоя ван паркиран под една върба в полето край бившето училище. Защо си го оставил там?“. Не му повярвах, докато не ме отведе на мястото. И вярно, господин Лиу, кафявият ми ван си седеше там, още с номера от Индиана отпред и отзад. Обясних на Боби, че трябва да се изтеглим много бавно, заднешком, та никой да не ни забележи. Така и сторихме. Двама мъже на години се изнизвахме като мравки назад през пасището. Сега седим в кухнята на Боби, господин Лиу, и целите треперим. Боби има две пушки, та можем да идем да ви свършим тая работа, ако кажете. Още не сме се обадили на местната полиция, ще сторим както вие искате, господин Лиу.

— Стойте там и не мърдайте. Само ми кажи адреса. Аз ще се заема с това. Идваме веднага. Не излизайте от кухнята на Боби.

Проклетият заподозрян ходеше преспокойно да си пазарува, сякаш ползваше откраднатото време. Сега щяхме да знаем какво е купил в железарията и в аптеката и щяхме да разполагаме с видео доказателства от тези места, а вероятно и от междинните му движения. Вече знаехме къде е ванът му и бях почти сигурен, че се крие в сградата на някогашното училище, спомената ей тъй, между другото, от Бойд. Сипали го бяхме натясно. Аз така си мислех поне.

ГЛАВА 12

ДЕНЯТ НА...

Чела съм или съм чувала някога, че човек може да се удави в пет сантиметра вода. Имах вода, Придобивка №33, която използвах в ден 33. Оттам и пълното название на замисъла ми — „15/33“.

Събудих се както обикновено в 7:22 часа. Придобивка № 14, телевизорът ми го каза, както и Придобивка №16, радиото. Оправих си леглото както всяка сутрин и зачаках закуската си, седнала на бялата кувертюра. Точно в 7:59 часа дъските заскърцаха от приближаването на моя пунктуален тъмничар. Той отключи вратата и ми подаде подноса с нащърбената порцеланова чиния. А беше нащърбена, защото предишния ден я бях изпуснала нарочно на пода, ей така, защото ми се прииска. Боровинкови мъфини от готвачките. И, разбира се, млякото и чашата с вода. Мразя боровинки, но коричката с масло и захар изглежда апетитна.

— Благодаря.

Повтори се познатото изпълнение с водата.

Той си тръгна.

Отегченият диригент се прозява, докато размахва палката за познатите тактове. Събуди се! Този оркестър скоро ще засвири рок версия на познатия химн. Пренастрой се, маестро.

След екскурзията до кариерата, която на момента съзнателно изтрих от паметта си до този ден — трийсет и трети — започнах да вкарвам пристъпи с писъци и плач единствено за да подхранвам егото на комплексирания ми похитител. В добавка към тези грижливо планирани епизоди на емоционално актьорско изпълнение искрено подсилвах своята вътрешна решимост. Също така ускорих изпълнението на замисъла ми. Бях решила да изчакам още две седмици, още две посещения на Кухненските хора, та да поставя извън всяко съмнение пресмятанията си и своята подготвеност. И щях да разполагам с много вода. Ала след отиването до ямата на ужасите реших да пристъпя към финала. Оставих да минат три дни, за да може

той да се успокои и да се върне към обичайната си рутина, да го приспя в самодоволно усещане за сигурност, като давам храна за сбъркания му комплексарски ум: виене, плач, угнетено създание, което го приема като алфа-мъжкар, гледа го, паднало в краката му, с обожание, сякаш е могъщ исполин, стълб, фараон, единственият владетел на моя свят. *Проклет помияр.*

Да внушиш у някого заблудата, че е силен, ти дава върховно предимство пред него в играта на власт.

Изпълнението на плана ми трябваше да изчака до донасянето на обяда на ден трийсет и трети, защото отрязъкът 7:22 — 8:00 не даваше достатъчно време за мизансцена. Бързо изядох мърфина и зачаках връщането му в 8:30. Седях на ръба на матрака и чистех зъбите си с конец, който бях измъкнала от подгъва на завивката си. Сега ми е странно, че се впечатлих толкова от кръвта, останала по конеца в резултат на първобитното им почистване.

Трябва да ида на зъболекар веднага щом изляза оттук.

Унизително ми бе, че трябва да върша такава операция в спалнята — колко нецивилизовано да третирам пространството си за спане като баня.

Аз не съм този тип човек, заслужавам по-добро.

Прегледах ноктите на ръцете си, недоволна от стърчащите кожички. Чаках. Чистех си перушинката и чаках.

За щастие той падна в капана ми и се появи точно навреме.

Звучат барабани.

Отвори вратата. Аз му подадох подноса.

Обичайното пиене от крана, миене на лице, тяло и зъби, този път само с вода. Повече нямаше да използвам гнусната изтривалка.

Оркестрантите се преместват към ръба на столовете си, стисват струни, изпълват дробове. Цигулка се присъединява към барабаните за повече страст в звученето. Напрегнато очакване личи по гърба на пианиста.

Докретах обратно в стаята си. Приех тази фаза от 15/33 за успешно завършена. *Отметнато.*

Подробностите от този ден са вдълбани в съзнанието ми, разиграват се в него като филм. Микросекунди от действия и наблюдения са се запечатали така, че мога да ги видя и днес, след седемнайсет години превъртане на лентата. Когато той ме тикна

обратно в килията ми след сутрешното посещение в банята, усетих хватката му над лакътя си тъй студена, та си помислих, че дланта му ще залепне за кожата ми като устни върху обледено стъкло. Бавно извърнах глава да видя петното на брадичката му, скрито под косъмчета, пропуснати при бръсненето. Явно бе останало от жълтъка на яйце, което е ял, след като ми връчи мърфина и преди да ми прибере подноса.

Той поема протеини с топла закуска, а на мен пробутва празни калории от студено печиво.

Щеше ми се да бе имал приличието да си избърше муцуната, преди да се появи в мое присъствие. Щеше ми се да бе имал благородството да се извини за това, че издишва тази гореща воня около мен и замърсява въздуха ми, за това, че си въобразява, че може да се храни с наслада, докато аз съм в същата къща, за това, че няма топлина в допира му, за това, че не усеща какъв план се крои под носа му, за това, че е толкова сляп, толкова тъп, че съществува, заради миналото си, което ме превърна в жертва на нечовешки тормоз. Искях това жълто петно да не съществува върху идиотското му лениво лице, но то беше там и аз бях там, а в този ден имаше да се върши тежка работа.

Ще ми се разкара от погледа за цели три часа и половина. Да се хващам на работа. Втора фаза.

В действителност не ми бяха нужни три часа и половина. За подготовката щеше да ми е достатъчен около час. Но използвах допълнителното време за тренировки. *Трябва да застана тук.* Заставах там. *Трябва да пусна това в този момент.* Преструвах се, че пускам връв. *Трябва да взема това и веднага да бутам.* Упражнявах се с дъската от пода. *Трябва да откача това, като излизам от стаята.* Тази последна част не я упражнявах от страх да не проваля грандиозния финал, моята тройна презастраховка срещу смърт.

Моментът приближаваше. Ако бях балерина, вече щях да съм на позиция, с пръсти, крака и тяло, застинали в циментирана поза. Детето, растящо в мен, се преобърна; крачето му се придвижи по корема ми. Пет пръстчета и петичка бяха ясно видими. *Обичам те, бебче. Дръж се. Започва се.*

Моментен порив на вятър прошумоля в короната на дървото пред триъгълния прозорец, небето притъмня и неочаквано рукна дъжд.

Флейтите жужат като рояк сърдити пчели, цигулките са същински циклон, роялът е обхванат от пожар, клавишите буквално се разсипват на прах.

Минути по-късно небето остана сиво и ръмящо, още не отказало се от дъжда, но и без да отвърта кранчето му. Ако въздухът бе топъл, денят би станал задушен като през летата в Савана в къщата на баба. Ала тъй като въздухът бе студен и се намирахме на далеч не тъй екзотично място, влагата бе от онзи вид, който се просмуква в костите и те кара да зъзнеш.

Синът ми няма да се роди тук. Няма да се появи на света на място, където ще е мокро и студено. Детето ми няма да бъде отнето от мен.

* * *

Състоянието ми ме подтикна към действие. Бях бременна в осмия месец и не можех да си позволя физически да атакувам похитителя си, макар той да ми беше дал изобилие от възможности. Можех да забия отчупено парче порцелан или подострената телевизионна антена във врата му. Можех да извадя дъска от основата на леглото и да го фрасна с нея. Повярвайте ми, бях обмислила всички тези варианти. Ала те отпаднаха, защото щяха да изискват гъвкавост, повратливост, скачане — все способности, които липсваха в моето състояние. А и можеше да не го уцеля. Имаше опасност да не издържа физически, а не желаех да стресирам бебето си с глупав опит. Вместо това използвах максимум придобивки, силата на физиката, основна биология, системи на лостове и макари и безгранична жажда за мъст.

Баща ми е физик и има черен пояс в жиу-жицу, обучаван е във флота. С тези два актива зад гърба ме обучи да използвам при схватка с нападател теглото и движението му срещу него. От майка ми, закоравяла скептичка, знаех: „Никога не подценявай нечия глупост или мързел“. Всеки опонент в крайна сметка допуска грешка и тя ме поучаваше: „Не пропилявай моментната слабост у противника. Не се колебай да му срежеш югуларната вена, щом я оголи“. Естествено, тя говореше метафорично, но аз се опитвах да го приложа буквално.

Моят тъмничар демонстрира многобройни моменти на слабост, на глупост, на леност. Ще ги обобща: вана, Кухненските хора, острилката за моливи, установяването и следването на модели, неспособност да пребори собственото си отслабено его, решението да опре дуло на пистолет до нероденото ми дете, предложенията за още вода, телевизора, радиото, и накрая навика да оставя връзката си с ключове на бравата, когато влиза в стаята.

До ден трийсет и трети вече категорично можех да заключа, че Кухненските хора няма да пристигнат преди ден трийсет и седми. Доктора и семейство Очевидни не се канеха да ни посещават, тъй като не бях показала признаци за скорошно раждане — а и бездруго не бих споделила за такива с похитителя си. За Брад предполагах, че успешно е офейкал надалеч.

Ще сме само аз и той, точно както го изисква план 15/33.

Според радиото беше 11:51 часът, оставаха девет минути до дуела. Заставах на мястото, което бях определила, и се опитах да се съсредоточа върху часа, изписан на радиото, висящо във въздуха на въженцето, за което бе вързано. Минутите се нижеха забавени, също като ударите на сърцето ми. Единственото напрежение, което усещах, бе причинено от нетърпението ми да приключа с това начинание. До този момент бях тренирала толкова много, че се получи като при наизустяването на страстно любовно излияние — в началото причинява разтупкване на сърцето и дори просълзяване, но след десет хиляди рецитации вече е сбор от думи, несвързани с човешки чувства. Същото е, както когато президентът чете от аутокюто или слаб актьор произнася реплики, забол нос в сценария. „Обичам те“ звучи като изречено от робот, няма окраска в тембъра, нито изразително движение на раменете, нито импулсивно протегната ръка, нито разширени зеници, нито набръчкване на челото, които да подсилят внушението. Изговаря „Обичам те“, докато си гледа часовника. *Няма любов в такава декларация, след като си гледа часовника; ала чувстваш любовта, нещо повече, цялата стая пулсира от нея, когато той се бори коленете му да не омекнат от емоциите или не мига при ослепителната светлина, нахлула срещу разширените му очи.*

И тъй, подобно на рецитацията любовно признание, след многото репетиции ме сърбят ръцете да приключа задачата. Вероятно

на този етап бих могла да го убия с вързани очи и насън, след като тъй често бях упражнявала планираните действия.

В 11:55 дадох знак на моята звезда — шишето с белина — да заеме мястото си под прожектора. Белината е корозивна. Веднъж четох статия, в която бе цитиран Скот Къридън от Комисията за изследване на безопасни и здравословни условия за околната среда. Той казва: „Белината може да пробие дупка в неръждаема стомана“. Така че изчаках колкото можах, преди да сипя белината в полиетиленовата торбичка, която превързах хлабаво с конец от разплетеното червено одеяло. Застанала до вратата, прехвърлих другия край на конца от преждата над най-близката греда, заедно с друго въженце, държащо друг предмет — изчакайте да научите за него — така че торбичката с белина да остане под този друг тежък предмет, като и двете неща да висят право над дъска номер три на пода.

Както споменах, белината е корозивна, което знам от учените. Адски пари, ако ти я плиснат в очите, или в устата, или в лицето, а това пък на всеки разумен човек му е ясно.

Часовникът вече показваше 11:59 и в този момент неочаквано светна слънцето и изпрати лъч през пращинките във въздуха.

Миризмата на собствената ми пот ме задушаваше в тясното пространство, където се бях свряла, плътно притисната към стената до вратата. Сигурна съм, че тази миризма при мен не се изостри от нервност, а просто стана по-очевидна, когато се приготвих да се сбогувам с ужасната си килия.

Отначало се раздаде леко разтърсване. Дъските заскърцаха. *Обядът.* Залепих гръб до стената, без да помръдвам от определената точка. Отвън той постави подноса на пода. Изтракването на пластмаса в дърво ми даде сигнал да се напрегна в готовност.

Издрънчаха ключове и в ключалката застърга метал.

Вратата се отвори.

Той я отвори широко, точно както ми беше нужно, както винаги, както се очакваше, както бе по план.

Вдигна храната от пода и приведен, без да поглежда нагоре, застана на същото място както винаги, което бях маркирала и измервала по три пъти дневно още от ден пети. Дъска номер три на пода. Погледна право пред себе си към леглото, което сега бе смъртоносен капан. Какво ли си е помислил, докато е очаквал да ме

види седнала там за обяда си, а зърва... извадения, опрян на стената матрак, а скарата му с пружините — открита, застлана с полиетилен, напълнена с вода и превърната в малък вир. Една миниатюрна кариера с памучни стени вътре в самата къща, само на крачки от вратата. В секундите прозрение, които му позволих, се надявах да е видял готовото платно за картина, очакващо само основния си обект — него — след което щеше да се превърне в мой шедьовър. Надявах се да се е укорил, че е оставил найлона на скарата за матрака, че го е домързяло да го отстрани и да нагласи леглото както трябва върху подложка. Сега скарата беше като отворен кладенец с капак — матрака — опрян до стената, и чакаше да се затвори след влизането му. Би трябвало да е забелязал, че няколко тънки скоби в рамката на леглото липсваха. Дали се е запитал къде са се дянали? А във въздуха се поклащаше радиото, овесено на червен конец от разплетеното одеяло и с все още включен шнур в контакта долу до леглото.

Дали свърза водата с електричеството? Дали усети растящото напрежение в стаята, идващо от контакта, от моя план, от моята глава? Долови ли драматизма на операта над главата си, пращаща светкавици из въздуха?

Сигурна съм, че ако бях изчакала още секунда, той щеше да извърне глава и да ме види застанала вляво от него до отворената врата. Би произнесъл зададено и объркано „Как?“. Аз, естествено, не му дадох тази възможност, но сега имам шанс за бързо обяснение.

В онази изпълнена с работа нощ между ден четвърти и ден пети използвах резеца от острилката, надлежно разглобена чрез острия край на дръжката от кофата, и срязях полиетиленовото покритие и тъканта от вътрешната страна на подматрачната скара с пружини. Рязането бе онова, което отне толкова дълго време. Разполагах само с ножчето от острилката, а то беше твърде малко. Дори микроскопично видимо разкъсване можеше да провали плана, затова работех методично като реставратор върху повредена картина на Рембранд, по един скъпоценен квадратен сантиметър след друг и внимавах всеки срез да е по хирургически прав. Запазих полиетилена върху страните и дъното на подматрачната скара и го задържах на място с кабарчета, колективно маркирани като Придобивка № 24. За кабарчетата ще обясня след малко. Настлах подматрачната скара с изрязания полиетилен, който прикрепих с други кабарчета, за да оформя още

празното басейнче. Някои участъци подсилих с парчета от черния сишлифер, който бях разкъсала. Той въобще не забеляза липсата му.

„Противникът ти често ще е сляп за твоя план, погълнат от своя собствен. Не търси подсъзнателно аплодисменти за своята находчивост, за да не привлечеш внимание, задоволявай се със своето лично одобрение. Имай увереността, че ще победиш“ — така твърдеше цитатът, написан на хартиена салфетка и поставен в рамка в домашния кабинет на мама. Баща ми беше авторът, написал бе това вдъхновение, преди да скочи от самолет в костюма си на морски тюлен, за да спаси отвлечена важна персона от островен затвор. Такива бяха темите за разговор по време на вечеря в нашето семейство дори след като съдебните победи на майка ми станаха обичайни, а баща ми се оттегли от военна служба, за да се посвети изцяло на науката.

В ден трийсет и трети похитителят ми вероятно не е могъл да повярва на очите си при вида на подматрачната скара, превърната в кладенец с хладката вода, която ми предлагаше с всяко хранене — впрочем хидратацията, нужна за моето състояние, си я набавях, като пиех вода направо от крана. Над импровизирания басейн висеше радиото, включено в контакта на стената до задната рамка на леглото. Гръмна симфония с несравнимо звучене.

О, диви ноти, бушувайте.

Точно преди тъмничарят ми да пристигне в ден трийсет и трети, за да ми донесе обяда, аз самата се дивях и маех пред тази сцена. *Когато казвах „Благодаря“ всеки път, щом ми предложеше още вода, имах предвид „Благодаря. Много ти благодаря, че ми даваш възможност да те удавя и изпържас с ток“.*

Секунда след като той влезе в стаята и застана на мястото, изучавано от мен седмици наред, освободих торбичката с белина (Придобивка № 36), а също и кабела на апарата за ултразвук (Придобивка № 22), който държеше телевизора повесен над главата му. Торбичката удари първа и се пръсна, последвана след милисекунда от трясъка на телевизора. И двете импровизирани бомби го треснаха право по мястото, където в първите месеци след раждането му се е намирала фонтанелата.

Белината, изглежда, стигна до очните му ябълки, тъй като, вместо да прикрие разцепената си глава, той с немощни ръце — немощни, защото губеше съзнание — затърка очите си, докато

надаваше писклив вой. Запазила съм в съзнанието си действията му от този миг нататък като поредица от стопкадри. Кадър по кадър разтърка лявото си око с опакото на лявата длан, а дясната му ръка стори същото с дясното око. Дори като си припомням, не чувам, както не чух и в онези части от секундата, неизбежните ругатни и крясъци, които трябва да са излизали от устата му. Чувах поздравяващата ме с триумфа опера от радиото. Цигулката задържа на висока одобрителна нота. Чух и пукането на електричество, идещо от контакта, нетърпеливо да изпълни и то своята роля. Водата в подматрачната скара се развълнува от внезапното тупване на телевизора, когато се разби в дървения под, след като падна от главата му върху дясното му рамо и отскочи от гърба му. Метален ръб го закачи по врата и му пусна кръв, а тя потече по гръбнака му — като панделка на балон.

Преди напълно да е изгубил съзнание, вкарах в действие следващото си оръжие, което бях грабнала в мига на освобождаване на белината и телевизора. Откъртената дъска в ръката ми се превърна в боен таран. От мястото си я стоварих в лявата му страна. Като използвах инерцията на падането му, го изтласках с нужната сила, базирана на теглото и ръста му, за да го поваля на колене, да го избутам и да гарантирам, че ще падне с главата напред във водата. А той и бездруго натам се беше насочил. Плъсна се в моята самоделна кариера, а аз се промъкнах зад стъпалата му да надникна. Едновременно с това издърпах още от червената прежда, която бях усукала, за да изработя въже. Червената прежда я имах от одеялото, Придобивка № 5, което, както знаете, започнах да разплитам на ден двайсети. Той така и не забеляза разплитането, защото всяка сутрин призори първата ми работа беше да сгъна остатъка от одеялото. Висящото допреди малко радио цопна във водата, където лежаха потопени полятата му с белина и разбита глава и гърдите му. Пукането и съскането на токовия удар изпълни стаята. Аз бях отвън, а той вътре.

Всичко това отне по-малко от десет секунди, горе-долу толкова, колкото на него му трябваше да ме отвлече от улицата.

Ето това, приятели мои, е правосъдие. Хладно, безмилостно, изгарящо, разцепващо и наелектризиращо правосъдие.

15/33 беше план за бягство в три части: телевизорът с незадължителната добавка на белината като бонус, изпържване с ток и удавяне, като всяко поотделно би могло да доведе до смъртта му. Ако

телевизорът не го беше улучил, пак щях да го изтласкам с дъската с очакването да залитне. Стига да се наложеше, щях да събера физическа сила и да го налагам с дъската, докато изгуби съзнание, след което щях да се ориентирам към резервното си оръжие и да го прострелям в очите, врата и слабините с лъка и четирите стрели в колчана, вързан на гърба ми.

Стрели и колчан? Имах толкова много придобивки. Лъкът беше конструиран от ластика, който намерих на тавана, и моята доверена дръжка от кофата. Стрелите бяха скобите, които бях свалила от рамката на леглото и подострила с помощта на телевизионната антена — като и скобите, и антената бяха фалшиво прикрепяни по местата им всяка сутрин, изпълняващи вече по-скоро декоративна функция. Колчанът беше ръкавът от шлифера ми, завързан в долната част с червената прежда, а ролята на ремък изпълняваше тел, която изтръгнах от ултразвуковия апарат. За щастие стрелите се оказаха излишни тогава и не се ядосах, че не съм могла да ги използвам. Слава на Бог и на неговия черен ангел, пеперудата, защото имах на своя страна позиционно предимство, елемента на изненада и от упоритите си проучвания бях дотолкова детайлно наясно с движенията, навиците, стойката, походката, височината и теглото на моя враг, че лесно бих могла да се превърна в него чрез метаморфоза.

* * *

Кабарчетата ли? Спомнете си, че първата нощ във вана аз спях по-малко от него. Изумително е как действа потта върху тиксото — във вана беше горещо, а аз носех допълнителни килограми. Усещах магията на своята пот върху тиксото през целия ден първи и бавно, но сигурно разхлабвах тънките си китки. Накрая, докато той хъркаше, изпробвах докъде мога да протегна ръка. И, разбира се, след още петдесет минути негов сън дясната ми ръка беше напълно освободена. Не бях сигурна с колко време разполагам, а тъй като зелената печка блокираше страничната плъзгаща се врата, докато двете задни пък бяха затворени с верига, най-вероятно нямаше да успея да освободя лявата си ръка и краката — не че това ме спря да се опитвам. Наведох се към раницата си, извадих кутията с кабарчета — хиляда бройки,

така плътно наредени, че изобщо не тракаха — и я пъгнах в джоба на черния си шлифер. Той се размърда. Седнах изправена. Проврях отново ръка под тиксото и се престорих, че спя. Той се прозя и се извъртя на седалката си. Усетих го, че ме гледа.

— Тъпа шибана курва — процеди.

Идиот. Ще те убия с тези кабарчета, помислих си.

Трийсет и три дни по-късно замръзнах пред затворническата си килия, защото при всеки импулс на електричество хълбоците му се издигаха и се блъскаха в страничната дъска на леглото, сякаш сънуваше и риташе насън, докато спеше, потопен във водата. Самата вода изглеждаше синя, с жълти ивици, образуваше вълнички около него и се плискаше на пода. От контакта на стената хвърчаха искри и се сипеха по земята, прогаряха черни петна и заплашваха да подпалят и изгорят цялата къща, но не се случи. Искрите бяха придружени от пукане и мехурчета от дъха му, когато тялото му най-сетне се умири мъртво и гневното електричество се успокои. Изчаках пукането да спре, а последните секунди се нижеха бавно, както когато приготвяш пуканки в микровълновата фурна, докато накрая — „Дзън!“ пропява микровълновата, за да сигнализира „Готово“.

Къщата притъмня от изгасналите лампи: токовият удар бе предизвикал късо съединение. Макар да бе средата на деня, коридорът бе тъмен, обвит в призрачна тишина. Посегнах за стрела от колчана на гърба си и застинах като каменна статуя в парка. От неговата камера на смъртта не идваше никакъв шум. Не чувах стъпки зад мен, над мен, под мен или където и да било. Стоях пред моята стая. Затворих вратата и го заключих вътре. Взех ключовете.

Тишина.

Сърцето ми биеше оглушително в ушите.

Лястовица прелетя покрай прозореца на стълбите като пратеник, обявяващ: „Чисто е!“.

Дано ти е харесало плуването в малкия ми басейн, тъпако. Изплюх се върху вратата.

Слязох долу в кухнята. Често си я бях представяла със завески и покривки на цветя, с дървени маси, бяла мивка и ябълковозелен миксер и сега се почувствах измамена да заваря нещо съвършено различно. Вместо провинциално обзавеждане виждах пред себе си две дълги маси от неръждаема стомана — комерсиален тип кухня. Печката

беше голяма и черна, миксерът — скучно бял. В това помещение нямаше никакви цветове. Нямаше червени престилки, обточени с розов ширит, нито черга, върху която да се изтяга дебела котка. Чакаше ме и друга изненада.

Върху по-близката до мен маса открих втора порцеланова чиния с храна. Със сигурност не беше за мен; моята лежеше разбита горе край обгорените останки от краката на похитителя ми. Тази чиния беше увита с прозрачно фолио и върху нея имаше самозалепващо се листче. Редом бяха поставени идентични с моите канче с мляко и чаша с вода. Приближих се. На листчето пишеше „Д“. Надникнах в кофата за боклук. Най-отгоре имаше друго парче прозрачно фолио също със самозалепващо се листче, само че на него пишеше „Л“, моят инициал. *Как не съм го разбрала досега. Не бяхме сами в сградата. Друго момиче. И името ѝ започва с Д.*

Такова отклонение не беше част от плана ми. *Остани съсредоточена. Завърши 15/33 и после обмисли нова схема на действие.* Открих пликове с адреса и телефон, набрах 911. Поисках да говоря с началника на полицията. Свързаха ме.

— Изслушайте ме внимателно и записвайте. Ще говоря бавно. Аз съм Лиса Йиланд, бременното момиче, отвлечено преди месец от Барнстед, Ню Хампшър. Намирам се на Медоувю Роуд 77. Не идвайте с полицейска кола. Не съобщавайте за това по радиостанцията. Не правете сцена. Ще изложите на риск мен и друго момиче, което са отвели. Елате с обикновена кола. Бързо. Не съобщавайте за това по радиостанцията. Не правете сцена. Разбрахте ли ме?

— Да.

Затворих.

Сега можех да се погрижа за другата жертва. Излязох навън. Най-сетне видях цялата сграда. За едно поне бях права — беше бяла. Както отбелязах и по-рано, имаше четири отделни крила, всяко с по три етажа, и всичките имаха общ таван, който добавяше четвърто ниво. Встрани стърчеше избеляла табела с надпис „Училище и пансион Апълтрий“. Кухнята беше толкова нова, че олющената боя на фасадата изглеждаше съвсем не на място. Сетих се за сцената в „Романс за камъка“, когато Катлийн Търнър и Майкъл Дъглас посещават Хуан, за да се повозят в пикапа му „Малкия Пепе“. Къщата на Хуан отвън е съборетина, но отвътре е същински дворец.

Момичето Д. можеше да е навсякъде и аз не се канех да катеря всевъзможни стълбища, за да я търся. Нито имах намерение да крещя. За щастие нещо привлече погледа ми. В крайното ляво крило имаше триъгълен прозорец на същата височина като моя. Обиколих цялата сграда. Други такива прозорци нямаше. Всички останали бяха големи, някои заемащи цяла стена. Ако тя се намираше в една от тези стаи, на прозореца щеше да има завеси, заключих. Вдигнах отново очи към триъгълния прозорец и, къмна се, пред него затрепка черната пеперуда, сякаш ми показваше пътя.

Отворих вратата на това отдавна изоставено крило и изкачих три двойки рамена от стълби. Стълбището беше абсолютно същото като моето. На третия етаж имаше същата баня на същото място.

Изтропах по дъсчения под пред заключена стая.

— Д? — подвикнах.

Нищо.

— Д, как ти е името? Току-що избягах от другото крило. Има ли някой там?

Силен трясък, нещо падна.

— Ехо, ехо! Моля ви, измъкнете ме оттук!

Тя изкрещя тази фраза няколко пъти с все по-лудешко отчаяние, докато аз прехвърлях трескаво връзката ключове, взета от собствената ми заключена врата, и намерих нужния ключ. Странно, нейната ключалка беше старомодна, съвсем различна от моята титаниева секретна ключалка. *Защо ѝ се бе доверявал толкова? Или я бе подценявал?* Аз бих отключила тази врата с подръчни средства още първата нощ. Отворих и видях русо момиче, което с мъка се надигна до седнало положение на леглото. На пода бяха разпилени купчина книги, предположих, че от тях е дошъл трясъкът. Д беше с лилава рокля и една черна маратонка „Конвърс“, модел „Ол Старс“, другият ѝ крак беше бос. Отново се зачудих къде ли бяха моите обувки, докато шавах с пръсти в подарените прекалено големи за мен маратонки „Найк“. Защо на нея ѝ беше позволил да задържи обувката си? Въпросната Д беше в напреднала бременност също като мен.

— От полицията ще дойдат ей сега.

Докато го казвах, отвън изсвириха гуми и заръмжа двигател.

Защо аз не чувах пристигащи коли от моето крило? Тя трябва да е чувала идването на Кухненските хора, на Доктора, на семейство

Очевидни, на момичетата скаути и майка им, на Брад. Дали е крецияла за помощ всеки път? Изглежда, не са я чували.

— Казвам се Дороти Салучи. Имам нужда от лекар.

Тръшна се врата на кола. Няма начин да са ченгетата толкова бързо. Обадох се едва преди три минути и половина. И все пак май са ченгетата. Някой ходи отвън. Къде отиват?

По бледото ѝ лице избиха капчици пот. Клепачите на очите ѝ бяха увиснали, но си личеше, че причината е болест, не летаргия. Единият ѝ крак беше зачервен и подут; десният ѝ глезен имаше вид, сякаш ще се пръсне. Косата ѝ беше мазна и сплъстена, хваната отпред с фиба.

Къде са те?

Тъмницата на Дороти беше идентична с моята в много отношения: дървеното легло с подматрачната скара с пружини без подложни дъски, още в полиетилен; гредите на тавана, прозорецът, дървеният под — същите бяха. Само че тя нямаше телевизор. Нямаше радио, нито несесер с моливи, хартия и острилка. Бих заложила, че и кабарчета нямаше. Ала притежаваше две придобивки, които на мен ми липсваха: куки за плетене и книги.

Прозвучаха писъци от друга част на сградата. От моето крило.

Опитах се да повдигна Дороти, да я накарам да се раздвижи.

Хлопна се врата. Отново в моето крило.

— Хайде, Дороти, ела, бързо.

Тя замръзна.

— Дороти, Дороти, трябва да тръгваме веднага!

Тичащи крака пред сградата под нас.

Поеха нагоре по стълбите.

Дороти се прилепи към стената зад леглото си.

Дръпнах я за ръката.

Зад нас в коридора изтрака дъска на пода.

И тогава осъзнах колосалната грешка в предвижданията си.

ГЛАВА 13

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Веднага щом приключих разговора с Бойд, с Лола поехме към Скайуей, единственото шосе към Индиана, което предоставяше скоростно придвижване за коли с включени лампи и сирени. Обадих се в местния полицейски участък в Индиана и предупредих за скорошното ни пристигане, като инструктирах началника да не помръдва и мускул и да не провежда и един разговор по открита линия. Той отвърна „Няма проблем“ и обеща да прибере патрулите си от улицата като един вид безобидна мярка.

Когато стигнахме в Гари, Индиана, изоставихме въртящата се лампа и сирената, предпочетохме да се влеем като немаркирана кола в провинциалната атмосфера на щата в този студен пролетен ден. Небето беше надвиснало подобно на стоманеносиво одеяло, в което се бореше да проникне бегъл син оттенък. Слънцето беше като далечен спомен, скрит отдолу.

Инстинктите на Лола явно бяха мобилизирани, защото мирисът ѝ на „Олд Спайс“ изпълни купето до последния кубичен сантиметър. Отворих прозореца от моята страна, докато тя шофираше.

— Вдигни шибаното стъкло, Лиу. Ще оглушея от това бучене навън.

Бързо движещият се въздух дразнеше и мен, какво остава за жена със сетивата на хрътка. Натиснах бутона, за да затворя прозореца.

Добрахме се до полицейския участък, превърнат в импровизиран команден център от двама мъже. В едноетажната сграда с форма на куб имаше сиви бюра, обърнати към дървена, висока до кръста преграда малко зад вратата. Нямаше я стената от полицаи в сини униформи, която очаквах да заваря. Мъж вече на години ми протегна ръка.

— Агент Лиу, аз съм началник Маршал. Това е помощникът ми Ханк. Съжалявам, знам, че очаквахте да сме повече. Но веднага щом приключих да говоря с вас, изведнъж се сетих, че тъкмо днес всичките ми момчета са на погребение на съпругата на бившия началник на

полицията. На два часа и половина от тук са. Но чуйте, чуйте нещо. — Той се приближи до мен и се втренчи в очите ми, за да подчертае съобщението си. — Направо няма да повярвате. Вашето отвлечено момиче току-що се обади. Умът ми не побира такова съвпадение.

— Дороти се е обадила тук? — попитах невярващ.

— Дороти ли? Коя е Дороти? Не, момичето каза, че името ѝ е Лиса Йиланд.

— Розова мечка — прошепна Лола.

— Не ви разбрах. Какво? — попита началник Маршал.

— Оставете, няма значение. Лиса Йиланд ли казахте? — поисках да уточня.

— Да, сами можете да го чуete на записа. Тя се обади преди три минути. Опитвах се да се свържа с вас. Каза да идем при някогашното училище пансион. Чака. Поръча да не използваме сирени, защото ще поставим в опасност нея и друго момиче.

Друго момиче. Друго момиче. Обзалагам се, че това друго момиче е Дороти.

— Коя е Лиса Йиланд? След като търсите Дороти, знаете ли за нея?

— Да, знаем. Екип отиде да провери дома на Лиса, когато изчезна от Ню Хампшър преди около месец, тоест седмица след Дороти, момичето, по чиито следи сме. Лиса приготвила голяма раница сутринта, с която изчезнала, с дрехи, кутия от боята за коса на майка си, много храна и други вещи. Решиха, че съдържанието на раницата води до един извод: подозрително бягство. Случаят ѝ беше поверен на друг екип единствено на базата на тези факти. Шибани метрични данни. Проклети компютърни модели. Знаех си, че тя е част от случаите, които ние разследваме.

Избърсах челото си с юмрук и стиснах зъби, за да потисна праисторическо ръмжене.

— Побързай, Роджър, да тръгваме натам — подръпна ме Лола за свития лакът.

Лола притежаваше достатъчно такт да ме нарича Роджър, а не Лиу пред други хора, и аз го отчитах. Също така никога не ми казваше Роджър, освен ако не се опитваше да ме извади от вцепенено състояние.

— Началник, ще ни откарате ли до там?

— Разбира се. Ще идем с волвото на Сами. Сами е нашият телефонист. Никой няма да заподозре ръждясалата му таратайка.

Началникът посочи към задната стаичка, където дебел мъж дремеше пред телефонна централа и ядеше поничка. Дебелият Сами кимна, като продължи да дъвче, и подаде на началника ключовете си, без да каже и дума. Посипаната пудра захар по устните и брадичката, както и двете липсващи копчета на униформената му риза ми припомниха, че сме в много малко градче.

Началникът, заместникът му, Лола и аз се качихме в оранжевото волво на Сами. С Лола бяхме на задната седалка и в краката ни се въргаляха чашки за кафе от бензиностанция и отворен плик с кучешка храна. Оръжието ни в кобурите беше заредено и готово да пролива кръв. Лола подаде нос през прозореца да проследи някаква миризма. Мускулите ѝ потрепваха, а пръстите на ръцете ѝ се бяха изопнали като в мъртвешка вкочанелост върху бедрата. Моите чувства напълно отговаряха на посланията, идващи от нейното тяло.

ГЛАВА 14

ДЕН 33 ПРОДЪЛЖАВА

Извърнах се от Дороти, за да зърна пред себе си близнака на похитителя ми, при което си дадох сметка, че дългът ми сега е да опазя четирима души: себе си, нероденото ми дете, Дороти и нейното неродено дете. Регистрирах сълзите, бликащи като лава от кървясалите му очи. От влагата по лицето му се създаваше впечатлението, че кожата му се разтапя. При цялата си тревога за миг изпаднах под властта на фантазията, че пред мен е топяща се восъчна фигура. Като го разгледах по-внимателно, установих, че сълзите прорязват вадички в плътния слой пудра по лицето му като отлив в мек пясък. *Нима е гримиран? Ами да. Леле.* Скоро физиономията му бе отмита и се превърна в абсолютно копие на мъжа, когото току-що бях убила. Дълбокото му дишане говореше за неизмерима скръб. Досущ като гладен, ужилен от пчела бик, той риеше с крака в пода, готов да се хвърли в атака.

В ума ми бързо се оформиха четири заключения:

Брад е открил останките на брат си;

Брад има своя собствена връзка ключове за нашите килии — висеше от отпуснатите му пръсти. За щастие аз бях пъхнала моята връзка ключове в колчана на гърба си, преди да вляза в стаята на Дороти;

Брад в действителност не бе отлетял за никъде;

Брад се кани да ни нарани зле — замислил ни е нещо по-лошо от всичко дотук.

— Брат ми! — изквича, като прекоси стаята на Дороти и се озова лице в лице с мен.

— Брат ми, брат ми, брат ми — не спираше да повтаря, да крачи наоколо и да размахва ръце.

По време на стоновете му забелязах вдлъбнатина в едно от четирите златни копчета на десния ръкав на тъмносиния му велурен

блейзър. Изглежда тъй безукорен на вид при все тирадата си. Но пък тази вдлъбнатина...

Като замахна към лявото ми слепоочие, сякаш аз бях топка за тенис, а ръката му — ракетата, си дадох сметка, че вдлъбнатината е била поглед в бъдещето, защото съм сигурна, че моят череп я бе причинил. Може би при непрестанните си огледи и планирания на всяко най-дребно действие бях тренирала мозъка си да предугажда най-непосредствено предстоящите събития. Естествено, не мога да докажа тази теория, но бих искала да я обсъдя някой ден със специалисти в невронауката.

При удара дръпнах шалтера на всеки емоционален бутон, който бе включен — макар всъщност нито един да не действаше изцяло. Стоварих се на пода с удовлетворяващо усещане за пълна пустота. Вече не бях нищо повече от съд. Робот. Автомат. Андроид, програмиран да убива.

Зърнах как една от пригодените ми стрели се изплъзва от колчана на пода. Грабнах я със същото движение, с което свалих лъка от рамото си. Легнала на една страна в краката на Дороти, поставих стрелата на място и зачаках новия си тъмничар, крачещ наоколо, да се обърне отново с лице към мен — всичко това в рамките на три секунди след нанесения ми удар по главата. Тренировки. Тренировки. Тренировките помагат да изолираш физическите си действия от ужаса на реалността. Попитайте кой да е войник в коя да е война.

Дороти се беше изправила върху матрака си и пицеше неистово, сякаш бе водещо сопрано в опера, чието либрето описваше кански мъки. Направо тресеше въздуха с оглушителния си фалцет. Как копнеех вместо нейния глас да чувам моето радио с акорди пианисимо. Не се извърнах да я успокоявам; няхах време за това. Прицелвах стрела към общия ни враг. Окото ми до мястото, където ме беше ударил, се подуду. Струйка кръв го заслепи. Ала другото ми око не беше наранено, нито пълно с кръв и свободно от болка, гледаше зорко.

Насочих стрелата към очите му и без да му дам шанс да отстъпи назад или дори да замръзне за миг, за да си събере ума, изстрелях я само с едно дръпване на ластика.

Лети, стрела. Закови го.

Стрелата се поколеба във въздуха, но като термонасочван снаряд изправи траекторията си, без да губи скорост. Уцели безпогрешно

чувствителния участък между носния му хрущял и лявата скула, на около два сантиметра и половина под долния клепач, и се заби достатъчно дълбоко, че да остане там. *Де да бях имала шанса да тренирам срещу купа сено, щях да го уцеля в окото и може би в мозъка.*

Последва животински крясък. Той вдигна ръка и изтръгна стрелата от лицето си, което прецених като възможно най-глупавата реакция. *Остави ножа на място, ако бъдеш прободена. Иди при лекар. Острието ще спре кръвта,* така гласеше инструкцията на татко, докато обясняваше военната рана на кръста си отляво. *Изминах петнайсет километра пеша със забит в мен кухненски нож. Ако го бях извадил, нито ти, нито аз щяхме да сме тук днес.*

От бузата на Брад бликна кръв, потече по велуреното сако и оттам по пода. Голяма и бърза капка оплиска ръцете ми. Дороти, милото момиче, спря да пици, скочи до мен и започна да праща книги по кървящата глава на Брад. „Спасителят в ръжта“, „Закуска за шампиони“, „Сто години самота“, „Чувствам, че идва нещо зло“ и няколко други класики, включени в гимназиалната учебна програма — Селинджър, Вонегът, Маркес, Бредбъри — се превърнаха в оръжия за нашата война. *Колективна придобивка №39: Литература.*

Брад, изпаднал до положение на хленчещ слабак, се защура към коридора, здраво притиснал с една ръка кървавата дупка на лицето си, но все пак съумя да хлопне вратата отвън и да я заключи. Това, че отново съм затворничка, ме притесняваше далеч по-малко от факта, че трябваше да се справя с ранено животно.

И тъй, вън от стаята ме чакаше бясна хиена; вътре — истерична тийнейджърка. Дороти пак се бе качила на леглото и пицеше непоносимо. Седнала върху протърканите дъски на място, където явно много бе обикаляно, вперих поглед в триъгълния прозорец, ала моята черна пеперуда не се появи.

Как може да пропуснеш евентуално присъствие на Брад? Как позволи такава голяма грешка, укорявах се.

Признавам, очакванията за собствените ми прояви винаги са били нереалистично високи. Все се надявам да се покажа всесилна, макар добре да знам, че не съм. Предполагам, че това иде от желанието да овладеем всичкото познание във Вселената и да използвам максимално колективния интелект. Да реша всички теории за

пространство, време и материя, противопоставена на тъмна материя. Сътворението на живота. Смисълът на всичко.

Както винаги, когато ми бъде припомнено за моите човешки ограничения, изпитвам смирение, но се стремя да извлека повече от себе си, не отстъпвам пред реалността.

Обиколих периметъра на новата си килия, като си припомнях, че вече съм извикала полиция. *Това скоро ще свърши, успокой се, дишай. Трябва да са тук всеки момент. Дано дойдат, преди той да се е качил отново. Не е зле да подготвя план, в случай че нещо се обърка. Ами ако онзи, който вдигна телефона, е част от заговора?*

Дороти лежеше на леглото в сгушената поза на умиращ фавн. Стенанията ѝ нарушиха кроенето на плановете ми. Не бях свикнала да включвам други хора в персоналните си стратегии, било в лабораторията ми у дома, или в положението ми на пленничка. Не бях свикнала също така да водя, камо ли да подхвана разговор със своя връстничка. Нямах момичета приятелки. Моят единствен приятел беше Лени, дружахме от четиригодишни, а от четиринайсетгодишни бяхме гаджета. Лени беше поет с изобилие от емоция и открихме, че двамата взаимно се допълваме. Той притежаваше развито чувство към английския език, мигом съзираше модела в списък от наглед несвързани думи, учителите ни се виждаха в чудо какви предизвикателства да му представят. В пети клас създадох специален час само за Лени и веднъж седмично идваше специалист от Съвета за висше образование на Ню Хампшър с пакет задачи за него. Хора с магистърски и докторски степени го наричаха „гений“, сякаш му поставяха диагноза за душевно разстройство. Но баба, която си беше просто баба, го определи най-добре.

Баба пристигна в Ню Хампшър от имението си в Савана около осем месеца преди Ден трийсет и трети. Нашите бяха отишли в Бостън да гледат гостуваща постановка от Бродуей, а баба, аз и Лени седнахме да играем скрабъл около кухненския остров, всичките настанени на бар-столчета с тапицирани облегалки. Разбира се, Лени водеше със смазваща преднина от седемдесет точки и аз реших, че няма смисъл да продължаваме играта.

— Бабо, хайде да направим фъдж, излишно е да играем повече — предложих. Включих бутоната си за привързаност и ѝ отправих сърдечна усмивка, на която тя отвърна типично, като ми намигна под

рунтавите си вежди. Харесваше ми меката ѝ кожа, също толкова снежнобяла като къдравата ѝ коса. Приличаше ми на сияйно привидение — един жизнерадостен лъч в моя живот. Червената ѝ блуза на зелени цветчета, дългата ѝ червена пола от рипсено кадифе, препасана с розова панделка вместо колан, и червеното кожено сабо с лилави каишки я караха да изглежда колоритна като небесна дъга.

Баба беше писателка, имаше публикувани романи от криминална поредица с регионална известност. Читателската ѝ аудитория се състоеше от дами на нейната възраст, които за разлика от нея прекарваха времето си в люлеещи се столове в хотели край езера или в старчески домове. Но баба така и не се поддаде на възрастта: тя пишеше и шиеше, а като ми идваше на гости, правеше фъдж.

В тази конкретна вечер осем месеца преди ден трийсет и трети с Лени тъкмо бяхме започнали първи гимназиален клас. Беше петък в средата на октомври, топло не според сезона, лек ветреца нахлуваше през отворените прозорци на кухнята и издуваше перденцата над каменната мивка. Баба слезе от столчето си, за да свали от котлона чайника, щом засвири.

— Знаеш ли — каза тя, — Лени си е същият като нас. Разликата, мила моя, е, че е щастлив гостоприемник на онзи литературен паразит, от който е страдал Чарлс Дикенс, от който страда Боб Дилън. Това е специален щам, който не вирее у простосмъртни. Как бих искала мен да беше поразил.

Тя хвана дръжката на чайника с подплатена домакинска ръкавица, а аз отправих към Лени празен поглед — същия онзи, за който твърдеше, че го плашел.

— Лиса, не започвай — смъмри ме той и щракна с пръсти да прекъсне виждането ми. Но умът ми вече се бе залутал в самотно невидимо скривалище.

Когато баба сведе литературната дарба на Лени до микробиологично страдание, нещо прещрака в мен, научен въпрос породил жаждата да му направя оценка. Може би приятелският ѝ коментар би трябвало да бъде приет лековато, каквато бе и целта ѝ — хумористична нотка към приятния ни уикенд. Може би не биваше да издигам теорията си до доказана биология, но обърканието ми манталитет на тийнейджър сътвори хормонална смесица от наука и желание. Да, може би исках да прихвана словесната болест на Лени.

Може би аз причиних провал в любовните ни защитни средства: детето ни бе заченато тази вечер в колата на Лени, след като погълнахме цяла партида от бабиния фъдж. Мисълта ми беше сто процента насочена към микробиологична ваксинация и нула процента към овулация. Научната фантастика се изправи срещу традиционната медицина. Единственият пропуск, който си позволих, бе причинен от моментното ми препъване в битката с хормоните. Много ми беше гадно състоянието на тийнейджър.

След като времето за следващия ми цикъл дойде и отмина, без да имам нужда от тампони, взех решение никога повече да не допускам банално физическо желание да замъглява обичайното ми прецизно мислене. Помолих Лени за прошка и обещах да не изкарвам живота му извън релси, дадох му дума да поема цялата отговорност. Отново седяхме на тапицираните столове в кухнята, когато му поднесох моята новина и извиненията си. Родителите ми бяха на работа, а баба се беше върнала в Савана. Щом обявих, че ще понеса отговорността сама, емоционалният Лени се разплака.

— Никога — отсече.

— Лени, не. Вината е моя.

— Не, моя е. Аз исках това.

— Ти си го искал?

— Омъжи се за мен, Лиса.

Бързо пресметнах възрастта ни и предстоящите за нас събития през следващите години. Свирещият чайник за пореден път възвести коренна промяна в живота ни, така че когато се надигнах да го отместя от горещия котлон, дадох моя искрен и премерен отговор.

— Да. Но точно след четиринайсет години, когато станем на трийсет, вече сме дипломирани и аз съм се наложила като учен, а ти като писател.

— Добре — отвърна той и избърса с ръкав очите си, след което извади писалка и документираща душевния си смут във вид на стихотворение, изписано с нечетлив почерк върху хартиена салфетка.

За мен това беше върхът на романтиката. За Лени — нямам представа. Прекара уикенда в библиотеката да проучва поети, писали за децата си, и в понеделник дойде на училище с грейнали очи.

Как би се тръшнала баба, ако знаеше към какво ме е подтикнала любопитната ѝ аналогия. Така че никога няма да ѝ го кажа. Дори

седемнайсет години по-късно, докато пиша това, ме побиват тръпки при мисълта, че осемдесет и осем годишните ѝ очи могат да прозрат истината за нейния правнук.

Кой знае защо, тогава, в килията на Дороти, си припомних баба и вечерта отпреди осем месеца, когато изрече съдбовните си думи.

Отидох до леглото на Дороти, върху което тя лежеше като крив кроасан с изскочило превтасало тесто по средата. Нямах представа как да я утеша, а ако ѝ разправех как съм убила другия ни похитител в килията си, най-вероятно щях да я настроя срещу себе си. Може да нямаше моите разбирания за справедливост и правосъдие.

Брад долу крачеше и мятеше предмети, напълно превъртял, ако се съдеше по побърканите му крясъци. Изглежда, запрати в стената стол или малка масичка и шумът рикошира през три етажа до нас.

Това скоро ще престане. Къде са полицаите? Полицаите ще дойдат. Те ще ни спасят. Ама къде са, по дяволите? Сигурно скоро ще са тук. Не трябваше ли да са пристигнали вече?

Знаех, че мога да отворя ключалката на Дороти точно за една секунда; вече бях оценила тази придобивка на влизане: стара ключалка, лесна за отваряне, Придобивка №38. Но нямаше смисъл да се прави нищо до пристигането на полицаите или пък, ако не пристигнеха, докато Брад не напуснеше сградата. За щастие от крилото на Дороти лесно се чуваха звуци отвън и отдолу. Сигурна бях, че ако се стараехме да сме тихи, щяхме да намерим подходящ момент да отворим ключалката и да изтичаме навън. Така че вместо да крача и да разсъждавам повече, сега мисията ми бе да успокоя Дороти. Трябваше единствено да се вслушваме и да чакаме, а ако ченгетата не се появяха, да използваме търпение — Придобивка № 11 — Брад да тръгне нанякъде. А тогава се налагаше бързо да вдигнем гълъбите.

Дороти бе обхваната от конвулсии и едва тогава забелязах смачканата ѝ и безформена лилава рокля — дреха, каквато мама никога не би ми позволила да облека. За пръв път, откакто бях в плен, обърнах внимание и на своя външен вид. Черните ми панталони, специален модел за бременни, ръчно шити във Франция, все още изненадващо пазеха форма и бяха с много малко гънки по тях. Мама ми беше купила два чифта в деня, след като узна за бременността ми.

— Няма да бъдем нецивилизовани по време на това изпитание, Лиса. Ще се обличаш подходящо. Край с тези торбести нелепи дрехи.

Външността ти е израз на много неща, изречени или не, отнасящи се лично до теб или не — заяви тя и бърсна невидима трошица от колосаната си шемизета, след което поправи диамантените ръкавели под избродираните си инициали. — Можех да ти купя десет евтини рокли за бременни на цената на тези два панталона, както биха сторили повечето жени в твоето положение. Но дори от финансова гледна точка е глупаво да заменяш качеството с количество. Колосално пилеене на пари.

Спомням си, че в този момент се почудих защо стилът ми я вълнува повече от състоянието ми, но сега разбирам, че това е бил просто начинът ѝ да се справи със ситуацията.

Качеството на панталоните ми не предоставяше отговор как да успокоя Дороти. Тя започна да се задъхва от силния си плач. Горката, изпускаше контрола, който явно си бе налагала досега.

Къде са ченгетата, по дяволите? Вече определено се бавят. Успях да мисля за баба, за мама. Седя тук на пода и от лицето ми тече кръв. Нещо не е наред. Трябва да взема нещата в свои ръце, да измъкна двете ни оттук.

Долу един след друг се разбиваха тежки предмети, придружени с вопъл: „Аааах, брат ми!“.

Забрави, че някой друг ще ни спаси. Не включвай никого в плана си, единствено себе си. Съсредоточи се върху Дороти. Старай се тя да е тиха. Открий някакъв инструмент, нещо. Той ще излезе и тогава трябва да сме готови. Успокой Дороти.

Единственият покой, който можех да предложа на Дороти, беше да седна с кръстосани крака и да положа длан до възглавницата ѝ. С другата бърших още течащата по лицето ми кръв. Мислех, че като държа ръката си в близост до нея, ще я насърча да я хване, стига да успееш да насочи вниманието си към окръжаващата я реалност. Но този мой акт всъщност копираше нещо, което видях баба да прави за татко в деня, в който почина сестра му, нейната дъщеря. Баба също плачеше и бе толкова пресушена от скръбта си, че беше в състояние да предложи на татко единствено този слаб безмълвен жест. Той беше много близък с леля Линди. Разликата във възрастта им беше само девет месеца, а нейният рак беше бързо развиващ се и безпощаден.

С мама утешавахме баба и татко всяка по своя си начин. Докато плачехме, изградихме много подробен план за едномесечна екскурзия

из Италия за четирима ни: аз, мама, татко и баба. Не съм сигурна дали с мама разменихме някакви директни думи относно смъртта на леля Линди. Вземах пример от нея кои емоции е редно да демонстрирам, като пазех тишина в къщата и се съсредоточавах върху планиране минута по минута за посещения на музеи, църкви и ресторанти. Мъчно ми беше за леля Линди, но да я оплаквам не би било продуктивно нито по отношение утешаването на татко, нито във връзка с проучване на кръвните проби на Линди, които съумях да измъкна, когато сестрите бяха обърнати с гръб. Леля Линди пхна в ръката ми една от епруветките си и ми пошепна в ухото:

— С този твой ум един ден открий лек или се бори срещу неправдата, момичето ми. Не оставяй мозъка ти да иде на вятъра. — Тя преглътна мъчително с безнадеждно пресъхналата си уста, за да продължи: — И не обръщай внимание на лекарите, задето вдигат пара за емоциите ти. Единствената важна сред тях е любовта, а виждам, че нея си я овладяла напълно.

Любов ли трябваше да допусна сега у себе си към това момиче на леглото? Към окаяната млада жена, изтерзавана от нещо извън разбирането и способностите ми? Тя беше в моето състояние, ала изпитваше чувства, непонятни ми в този момент. Докоснах топлатата ѝ буза. Погледнах мършавите ѝ ръце и се зачудих дали се е хранила, докато е била в плен. Днес във всеки случай не беше обядвала — аз убих доставчика ѝ на храна.

На този етап слънцето беше размазано белезникаво петно зад тъмните облаци — провалило се бе в задачата си да озари деня. Сенките в стаята на Дороти създаваха усещане за вечер, въпреки че вероятно още бе ранен следобед.

Звуците в тази част на сградата бяха различни. Отвън природата издаваше шумове: мучене на крави, дрънчене на звънци някъде в далечината. По високия ѝ триъгълен прозорец вероятно бе запратен камък или нещо друго и през дупката нахлуваше хладен вятър, довяващ мирис на трева и тор. Към това сетивно претоварване се добавяха трясъците от хвърляни предмети и ругатните на нашия превъзбуден похитител долу. Беше като звяр в клетка — железните ѝ пръти бяха неговата собствена лудост.

Полицайте няма да дойдат. Ориентирай се към друг изход.

Въпреки непрестанните шумове Дороти като че се поуспокои, когато поставих ръката си до нея. Стисна пръстите ми толкова здраво, все едно аз бях скала, а тя — падаща катерачка, вкопчена с нокти в ръба на камъка, в ръба на света. Ала не смеех да помръдна и на сантиметър, защото забавящото ѝ се по-дълбоко дишане подсказваше, че бавно и необяснимо се унася в дрямка. Точно преди да спусне клепачи и да заспи, големите ѝ мокри от сълзи сини очи срещнаха моите. Лицата ни бяха само на педя разстояние едно от друго. В този момент Дороти М. Салучи се превърна в моя най-добра приятелка в целия ми живот. Включих бутона на обичта — специално за нея — с надежда тази емоция да ме мотивира да измисля план за спасение на двете ни, на четирима ни.

Обичта е най-лесното за изключване чувство и най-трудното за включване. Обратно на това най-лесно се включват и най-трудно се изключват омразата, угризенията, вината и на първо място страхът. Влюбването е съвсем друга работа, то изобщо не би трябвало да се класифицира като емоция. Влюбването е инстинктивно състояние, причинено от подлежаща на измерване химична реакция, водеща до цикъл на пристрастяване, който физическата ти същност се стреми да поддържа непрестанно. Дотук съм се влюбвала само веднъж — в деня, когато в тялото ми запърха миниатюрен живот. Бих сторила всичко да запазя и продължа тази своя пристрастеност към Висшата любов — онази, която нахлу в живота ми и не се поддава на никакви бутони.

А виж, обичта определено е емоция, при това много продуктивна, щом веднъж заработи. Именно нейния бутон натиснах, докато гледах как Дороти спи, положила мокра буза върху вече безкръвните ми пръсти.

ГЛАВА 15

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Понякога, когато си мисля за онзи ден, иде ми да удуша който ми падне пред погледа и да метна тухла към най-близкия прозорец. Колко вбесяващо да си тъй близо и толкова възпрепятстван.

Централните райони на Индиана са като северната част на щата Ню Йорк, само че по-равнинни. Тоест, от равнинни по равнинни. През града, който бе наша дестинация, минаваше право като конец четирилентово шосе с един милион светофари, поставени явно за удобство на пешеходците, но не и на автомобилистите, които пълзяха и често-често заковаваха на жълто. Цветът на настилката бе избеляло сив — оттъняк, докаран от безброй дни на палещо слънце, от онези дни, в които армии от невидими бръмбари бръмчат в унисон. Ала денят, за който говоря, нямаше нищо общо с подобен жарък ад; не, денят, за който говоря, беше студен пролетен ден и макар основният цвят на настилката на шосето да си оставаше избеляло сив, тя беше изпъстрена от по-тъмни петна заради преръмващия на моменти дъжд от надвисналите черни облаци.

Шофирахме като тихи фантоми през града покрай бензиностанции и опразнени паркинги пред семейни железарии и магазинчета за евтини стоки. Две жени бутаха пазарски колички покрай платното, но в обозримото пространство не се мяркаше супермаркет. Пъплексме бавно в стремежа си да не алармираме евентуални съучастници в схемата, която целяхме да разбием. Уви, оранжевото волво, с което пътувахме, само по себе си представляваше сирена, защото липсващият ауспук оповестяваше присъствието ни като звуков сигнал в мъгла.

През воя, който издаваше трошката на Сами, началникът на полицията се опитваше да говори на мен и Лола, докато седяхме на задната седалка. Грохотът на двигателя тормозеше тъпанчетата ми, сякаш се намирах на сцената по време на концерт на „Лед Зепелин“.

— Отдавна ли работите по този случай, агенти? — попита, извърнал глава назад.

— Ъ-ъ, началник... — рече Лола и посочи напред.

Обърнах се да видя, защото в този момент не гледах към пътя.

Не съм сигурен дали аз изкрещях за носещия се срещу нас с висока скорост камион, или Лола го направи. Спомням си как началникът се обърна напред и рязко извъртя волана, за да избегне сблъскване. Следващите ми спомени са откъслечни като на стопкадър — например как посегнах да запазя Лола, която беше вързана с колан, а тя в същото време се пресегна да задържи мен; как заместникът на шефа държеше ръба на шапката си, като че се боеше от прииждаща буря. Запитах се защо той не извика да предупреди за идващия камион, но после ми изникна образ как вдига глава от пътната карта, поставена на скута му.

Някои твърдят, че автомобилна катастрофа се усеща със забавени движения, че звуците се чуват като единични ноти, сякаш издавани от бавно разтягащ се акордеон. Аз от своя страна изживях остра и мигновена болка в ушите при трясъка от двигателя на волвото на Сами, след като колата се заби челно в стълб на улична лампа пред входа на търговски център. За миг ми причерня, когато главата ми се удари в тавана. След като се освестих, видях, че Лола ме е подхванала под мишниците, за да ме извлече геройски от разбитата кола. И тъкмо навреме, защото когато петите ми тропнаха върху настилната, стълбът на лампата се стовари върху многострадалното волво да го дочупи.

Лежахме задъхани на пътя и крепяхме с ръце окървавените си глави, докато началникът и заместникът му, също измъкнати навън от Лола, бяха в безсъзнание. Направих усилие да се надигна до седнало положение, като използвах за опора тресящи се ръце, и огледах бойното поле. Началникът на полицията лежеше на тротоара откъм страната на шофьора и двете му ръце очевидно бяха измъкнати от раменете предвид странния им ъгъл спрямо тялото. Заместникът беше от другата страна, също проснат по гръб. От рана на челото му се стичаше кръв през затвореното дясно око, по бузата, и се губеше някъде под брадичката. *Ама че ужасен белег ще му остане*, помислих си. Шапката, която бе попипвал, лежеше преобърната на метър и половина от левия му глезен, извит в погрешната посока. Пукането на статично електричество от уоки-токито на началника ми каза, че Сами,

ядящият понички диспечер, беше запитал бог къде. Бяхме сами.

И тъй, началникът на полицията и заместникът му бяха зле ранени, до диспечера нямаше достъп, останалите юнаци от управлението бяха на погребение на два часа и половина път от тук, моето подкрепление, на което се обадох, когато тръгнахме от участъка, за да съобща адреса на бившето училище пансион „Апълтрий“, също беше на два-три часа. Оставаше ми да направя само едно обаждане.

— Лола, телефонът ми, къде ми е телефонът? — попитах, като седнах по-изправен и затворих очи, докато говорех. В черепа ми шумно запулсира кръв с настояването да спра да говоря. — Лола, телефона ми, намери ми телефона.

С премрежен поглед я видях да пропълзва на четири крака към смачканата кола с още зеещи врати, след като ме бе извадила през тях. Представих си я как отново се връща при мен на четири крака, захапала между зъбите си антената на телефона като ловджийско куче, донесло на стопанина си убита патица.

С периферното си зрение смътно долавях появата на други хора. От колата се раздаде потропване, което ме накара да я погледна повнимателно. Изпод капака на пушещия двигател бяха започнали да излизат пламъци, а отдолу се стичаше струйка бензин и приближаваше крака ми.

— Лола, излез бързо от колата! Тя гори!

Не вярвам да ме чу, защото надали в действителност съм крещял. Мислех, че го правя, и се напъвах с всички сили, но не можех да произведа и шепот.

Опитах се отново.

— Лола! Пожар!

Надигнах се с олюляване и в този миг Лола изхвърча от колата, запрати телефона в лицето ми и хукна към двамата полицаи, все още лежащи в безсъзнание твърде близо до двигателя.

Оставих мобилния да падне на земята и също се втурнах към спътниците ни. Поех своя дял и изтеглих заместника в посока, противоположна на онази, в която партньорката ми потътри началника достатъчно далеч и достатъчно бързо, преди по земята да завалят пламтящи люспи боя, когато автомобилът избухна.

Приседнах на земята и наблюдавах като хипнотизиран огнения ад. Пламъците вилнееха на воля, сякаш от векове бяха държани в плен под капака на волвото на Сами.

Винаги щом видя пожар, си спомням как баща ми подпали хамбара ни, когато бях петгодишен. В деня на пожара, само седмица, след като се бяхме сдобили с пиленца, бяхме сами с татко, защото мама беше отишла с брат ми, още бебе, на пазар. Татко ме прати до хамбара да донеса по едно студено пепси за двама ни. Хукнах, извадих от хладилника двете бутилки и затичах обратно навън при татко. Този отрязък от време се бе оказал достатъчен вятърът да подхване купчинката сено, което баща ми бе запалил встрани, и да го запрати из пролуците между сухите греди на хамбара. Стоях, стиснал шишетата, сякаш душах две гъски. Пред мен се издигаше огнена стена и ме притискаше към къщата.

— Влез вътре — трябва да бе викнал баща ми, като лудешки размахваше ръце. — Влез вътре! — трябва да е изкрещял повторно, но аз чувах единствено бученето и съскането на червено-оранжевите пламъци, обсебили съзнанието ми и допускащи единствено да се вирам в тях. Много години по-късно насред щата Индиана правех същото и гледах, без да мигам, горящото волво. В един момент над мен падна сянка. Една от жените с пазарски колички, които бяхме задминали само мигове по-рано, се опитваше да ме запази с чадър от ръмвящия дъжд.

— Ранен ли сте? Чувате ли ме? — прочетох по устните ѝ. Не чувах думите.

— Телефонът ми — казах и ѝ посочих мястото, където го изпуснах на три метра разстояние.

— Кой?

— Телефонът ми. Моля ви, там е. Телефонът ми.

Жената, около петдесет и пет годишна, със сплъстена руса накъдрена коса, по пенъоар и изцапани чехли се потътри към мястото, което ѝ показах, наведе се като стара баба и дошляпа обратно. Подаде ми телефона с увиснало долно чене.

От търговския център се донесоха викове, ала неразличими, звучащи като колективна маса или защото тъпанчетата ми се бяха спугали, или по причина, че сам бях изолирал слуха си, за да се съсредоточа върху единственото обаждане, което трябваше да направя.

Лола седеше силно задъхана, държеше китката на началника и мереше пулса му на часовника си „Саньо“. По разширените ѝ ноздри съдех, че е загрижена от дългите паузи помежду сърдечните му удари.

Сигурен съм, че преценката ми беше замъглена, когато осъществих обаждането. Без съмнение напълно умишлено наруших служебния правилник по безброй параграфи. Ала в този момент усещах, че нямам избор.

— Бойд — казах, когато той отговори. — Все пак ще ми е нужна твоята помощ.

ГЛАВА 16

ДЕН 33 ПРОДЪЛЖАВА, ОТИВАМЕ

Запазила съм образа на Дороти като стара и скъпоценна полароидна снимка в портфейла, чиито цветове са избледнели от времето, ала неизменно ражда в сърцето същата болезнена носталгия. Дороти, така мила в съня си — потъна в него отчасти заради шок, отчасти заради лошото си здравословно състояние — докато русите ѝ къдрици се издигаха и спускаха при дишането ѝ. Поддържах своето дишане в такт с нейното, защото така много ми се искаше и аз да съм спяща красавица като нея. Някой да седи и да бди над мен, да ме пази от вълци и дракони — ала само прелестната Дороти, моята нова приятелка, най-близката до моето желание за своя рожба, само тя бе достойна за такъв дар. Единствена Дороти заслужи пауза пред бурята. Колкото до мен, аз бях просто оръжие.

Как беше тя в състояние да спи ли? Разбирам го, от сърце го разбирам. В мига, когато ѝ предложих ръката си на възглавницата ѝ, тя се предаде в битката с безсънието и треската, която бе водила дотогава. Аз щях да я спася. Тя ми повери своята съдба.

А мен ме чакаше работа. И макар да бях включила бутона на обичта за Дороти, всички останали бяха останали изключени. Дори онзи за раздразнението. Изоставила бях всяка надежда, че полицаите ще се появят, и отстраних шанса за помощ от тях от съзнанието си.

Виенето на продупчения в лицето Брад се пренесе отвън, придвижваше се по посока на моето крило, кухнята и мъртвия му обгорен брат. Предположих, че не след дълго ще се върне; нямаше да му отнеме много време да схване, че съм използвала телефона, при положение че бях оставила плик с адреса до висящия му шнур. Не се канех да подценявам по-съобразителния от двамата близнаци. Със спящата Дороти имахме четири минути да избягаме и да се доберем до вана.

Прибрах Придобивка №40 — иглите за плетене на Дороти — в колчана си, след което я ритнах да се събуди. Свалих от косата ѝ

придобивка №41, шнолата, и отидох до заключената врата. Само два месеца по-рано бях провирала тънка игла през обръснатата кожа на Джаксън Браун, за да зашия лапата ѝ, която тя бе наранила на ръба на ламарина на покрива, докато гонеше гълъб. И след като по душа бях хирург, да освободя ключалката на Дороти, за мен бе толкова лесно, колкото да отворя опаковка с канелени кифлички „Пилсбъри“ с дръжката на вилица. Пук — готово.

След като вратата бе отворена, събуждането на Дороти вече бе задължително. Отидох до леглото, където тя надигаше глава, и затиснах с ръка сухите ѝ напукани устни — същата ръка, с която бях бърсала кръвта от окото си. Вгледах се в уплашените ѝ очи.

— Дороти, не издавай нито звук, ако искаш да живееш. Стани бързо. Последвай ме веднага.

Не я пуснах, защото не бях сигурна дали ме разбра.

— Ако само гъкнеш, с нас е свършено. Трябва да мълчиш и да тръгнеш с мен. Ясно ли е?

Колчанът се разклати на приведеното ми рамо и вътре издрънчаха стрелите, изработени от скобите на леглото, куките за плетене и ключовете.

Дороти кимна да покаже, че е схванала.

Бавно отстраних длан от устата ѝ, а тя избърса моята кръв от устните си.

Значи ли това, че вече сме кръвни сестри? Това ли е да имаш най-добра приятелка?

Престани.

Спри с тези нелепи мисли. Бързай към вана.

Честно ви казвам, някой би си помислил, че отвлечам това момиче. Налагаше се да я бутам отзад, опряла показалец и среден пръст на гръбнака ѝ, сякаш държах пистолет. Единият ѝ кльощав крак и другият подут се подгъваха от умора и емоционален стрес и тя непрестанно се обръщаше към мен с обърканото изражение на пале.

— Гледай пред себе си и върви напред. Пази тишина — наложи се да я подканя на няколко пъти.

Стъпка по стъпка пресякохме прага. Тя беше колебливо настроена за слизането по стълбите и все ме поглеждаше с изражение, сякаш искаше да ме попита „Сигурна ли си?“. Побутвах я по-рязко с

моите пръсти-дуло. Гърбът ѝ бе кокалест, не заоблен и мек, както би трябвало да бъде при жена в нейното състояние.

При влажното време навън мирисът на мухъл на стълбището ни лъхна далеч по-остър, отколкото би бил в слънчев ден. На Дороти той ѝ подежда като амоняк и явно събуди рефлексите ѝ, защото тя подскочи и застина. Отново я побутнах.

Не бях ядосана на Дороти. Тези емоции почти отсъстваха при мен. Просто исках тя да се съсредоточи и да ускори плахата си крачка. Самата Дороти определено не беше придобивка. Но пък в един миг бе станала моя приятелка, сега бях отговорна за нея и бяхме създали помежду си безсловесна връзка, която никой друг не би разбрал, самата аз не я разбирах. И макар да ѝ ръмжах команди, все пак отделих време да я помилвам по гърба и да изрека:

— Хайде, събери сили. Можеш да го направиш.

Тези думи каза мама на татко в деня, когато трябваше да хвърли първата лопата с пръст върху гроба на леля Линди.

Вече бяхме близо до последното рамо стълби. Сграбчих в юмрук мазната коса на Дороти, за да я спра и задържа на място. Боях се той да не се върне и се ослушвах за стъпки по чакъла отвън. Плиткото дишане на Дороти като при старица с пневмония, задушавана от храчки, изпълваше стълбището със статично електричество. Държах китката ѝ и усещах, че пулсът ѝ е прекалено ускорен. Опрях окървавената си ръка на челото ѝ и установих, че гори от температура. Отново срещнахме погледи и взаимната ни връзка се засили, когато отвърнах на неизречените ѝ думи:

— Да, знам.

По моя преценка разполагахме с около минута и половина да стигнем до партера, да излезем от сградата, да прекосим малкия паркинг и да стъпим на горската пътека, преди Брад да е излязъл от моето крило. Визуализирала бях външния свят и пътеката към вана още от първия си ден в този ад, въпреки че при пристигането си бях с вързани очи. Броила бях крачките, отчетох податливостта на почвата, ориентирах се по въздуха за климата и бях преповтаряла в ума си тези подробности, като ги пренесох във визуална памет за терен, топография и температура. В съзнанието си бях изминавала хиляда пъти маршрута от вана до сградата и от сградата до вана. И знаете ли какво? С изключение на това, че бялата сграда се оказва бяло училище

пансион, а не бяла фермерска къща, всичките ми останали догадки се оказаха стопроцентово верни. Ето ви доказателство какво могат да предоставят сетивата и паметта, предишни знания и увереност, стига да се освободи човек от непродуктивните разсейвания, причинени от страх и тревога. Слушай. Помирисвай. Вкусвай. Виждай. Живей. Преценявай. В реално време.

Повечето хора долавят само един процент от цветовете в богатия спектър от нюанси. Редките индивиди, които визуализират повече от един процент, или изразяват разочарование от твърде семплия начин, по който всички останали възприемат живота, или твърдят, че в сънищата си посещават Рая. Тези щастливи души имат един вид свръхвъзприятия.

Неотдавнашна статия в „Сайънтифик Американ“ ми припомни за свръхвъзприятието, което изживях по време на престоя си в затвора „Апълтрий“. Като обобщава находките, публикувани в „Джърнъл ъв Нюросайънс“, относно кросмодалната невропластичност при глухите и слепите, статията твърди: „Това проучване ни припомня, че мозъкът ни притежава скрити суперсили“. Ако не сте запознати с понятието кросмодална невропластичност, то това е в общи линии способността на мозъка да се реорганизира в области, където човек може да е лишен от сетивност. Например как „глухи индивиди възприемат сетивни стимули и ги правят податливи на перцептуална илюзия, каквато нормално чуващите не изживяват“. Особено много ми хареса встъпителният абзац на оригиналната статия в „Джърнъл“, който според мен е ясен и лаконичен: „Опитът оформя развитието на мозъка по време на живота, но невропластичността варира при различните мозъчни системи“.

И тъй аз, глуха, сляпа, лишена от различни сетива, чрез практиката изградих модели на реалността, отделни сензорни измерения, които по много верен начин се покриваха с действителния свят. Може би емоциите са просто още един набор от сетива и отсъствието им се компенсира с по-голяма прецизност при чуване, докосване, помирисване, виждане, измисляне.

Може би.

Кой знае.

Като не чухме шум от стъпки, слязохме на най-долната площадка и се престрашихме да излезем навън. Огледах се вляво и вдясно, не

видях следа от Брад и насочих Дороти диагонално по асфалтирания участък към началото на пътеката, водеща до вана. Телата ни практически се сливаха, толкова близо вървахме една до друга. Сянката, която хвърляхме с нашите кореми, беше като на две съединени планини.

Не сме ли едно момиче? Едно и също? Не сме ли всички еднакви на шестнайсет? Толкова готови за живота и все пак толкова млади? Трябва да спася и двете ни. И четирима ни.

Извадих ключовете от колчана си и се наклоних напред да пошепна в ухото на Дороти. Топлината, излъчваща се от тялото ѝ, беше така силна, че си помислих да не се взриви; моето собствено лице беше горещо. Не бях забелязала ръменето на дъжда, докато не почувствах как капките му ме охлаждат.

— Дороти, върви право напред в продължение точно на една минута. Ако можеш да тичаш, ще стане по-бързо. Повярвай, знам, че пътеката е страшна и тъмна, но скоро ще излезем на обширно поле с крави и голяма върба. Под върбата е паркиран ван. Ще се качим на него. Имам ключ да го подкарам. Да вървим.

Дороти кимна бавно и немощно и направи една крачка към гората. Последвах я, прилепена към тялото ѝ. Крачките ни бяха в синхрон, сякаш вървахме с вързани крака, а звукът от затваряща се зад нас врата бе леко приглушен от сдвоените ни стъпки.

— О, дявол да го вземе, не! Момичета, веднага спрете! — прозвуча налудничавият писклив глас на Брад.

Тикнах връзката ключове в ръката на Дороти.

— Върви! Направи каквото ти казах. Една минута. Тичай! Бързо, бързо. Ключът за вана е онзи, на който пише „Шеви“. Отивай.

Това бяха последните думи, изречени от мен към Дороти М. Салучи.

Хукнах срещу Брад с кука за плетене в едната ръка и стреличка в другата.

ГЛАВА 17

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

— Дявол го взел, Лола! — изрекох, като затворих рязко гигантския си мобилен телефон и потръпнах от непрестанното звънтене в ушите си. Бойд отговори на обаждането ми и май се съгласи да отиде до училището с пушката си, само че аз не можех да го чуя. Обади се пак след пет минути. Засякох го само защото бях настроил телефона на вибрация. Думите на Бойд ми се сливаха неразбираеми и това трябва да е проличало на лицето ми, защото Лола пропълзя покрай горящата кола, взе апарата, макар да не й бях казал нито дума, и изслуша каквото имаше да каже Бойд. Предаде ми информацията от него — отново шокираща и не за вярване — като я надраска набързо в тефтерчето, което носеше в квадратния джоб на мъжките си панталони. Ето какво гласеше бележката й:

Б. открил Д. Салуч при вана му. ?? В гората? Лиса я няма. Б. каза: „Няма следа от другото момиче. Тук няма никой“. Б. звънял от телефона в кухнята на училището. Каза още: „Някъде отгоре се носи адски гадна миризма. Вони на смърт“.

След тази бележка, достойна да бъде запазена към документите по случая, тя добави своите мисли на втора страница от тефтерчето, като изричаше думите бавно, за да мога да чета по устните й:

— Не знам на кое Бойд вика „гадна миризма“. Точно тоя вонящ пилчар.

ФБР изискваше всичките ни бележки и наблюдения, особено онези, които бяхме записали, да отиват в официалния архив. Ама опитай се да спреш Лола да си излива мненията. Скъсах втората бележка, щеше ми се да не се впуска в подобни коментари.

— При всички тези горящи коли и хора, които трябваше да спасявам, включително и теб, глупако, спести ми мнението си за моите коментари — просъска ми, като пуснах хартийките от скъсаната ѝ бележка на земята.

Разбрах какво каза главно като четях по устните ѝ; ах, това звънтене, колко мъчително силно бе станало. Подлудявах от глухотата си и от напъните си да започна да чувам отново.

Облаците горе се бяха скупчили в буреносни кълба и въпреки злокобната тъмнина пускаха само толкова дъжд, колкото да тормози всички присъстващи на паркинга пред търговския център. А на огъня изобщо не му влияеше; никакво количество течност не можеше да укроти беса му. Волвото на Сами, почти изцяло оголено от боята си, представляваше разкривена кутия от обгоряла стомана.

Една от дразнещите дъждовни капки, особено голяма, попадна в основата на носа ми, плъзна се наляво, потече по бузата ми и накрая се озова на ръба на горната ми устна. Засърбя ме и яростно разтърках лице с ръкава на мокрото си сиво яке. Благодарение на това мое действие звънтенето сякаш се смекчи.

На мястото на катастрофата пристигнаха линейка и пожарна кола, като линейката буквално се плъзгаше на две гуми. В този момент двамата с Лола се бяхме разделили да пазим поотделно началника на полицията и заместника му. Случайните минувачи бяха оформили полукръг зад нас, но стояха на разстояние заради стряскащите крясъци, с които Лола им бе раздавала команди. Докато тя пазеше дистанцията ни, огледах множеството за някой, който би могъл да кара кола с висока проходимост.

Една жена с подплатено спортно яке изпъкваше сред останалите с по-високия си ръст и габарити. Приличаше на типична фермерка с дългата си гъста коса. Под якето носеше бархетна риза, закопчана догоре и запасана в избелелите ѝ дънки. Те на свой ред бяха пъхнати в окаляните ѝ ботуши с дебела гумена подметка. Давах ѝ някъде около четиридесет и пет години. Въпреки размерите си на викинг беше доста привлекателна.

— Госпожо — извиках и ѝ кимнах.

— Аз ли? — разчетох по устните ѝ, без да я чувам. На този етап звънтенето бе притъпено и придружено от шум като от бурен вятър.

— Имате ли кола? — попитах я на висок глас.

— Форд F-150 — отвърна ми.

Отидох до нея и буквално залепих ухо до устата ѝ. Тя ми посочи лъскав черен форд точно зад нея — яка и надеждна кола. Бавни капки проправяха вадички в замърсените стъкла.

— Четири по четири?

— Естествено — съобщиха устните ѝ и тя изсумтя с леко негодувание.

— Госпожо, налага се да вземем колата ви — намеси се Лола, схванала намерението ми и моите затруднения.

Дръпнах жената викинг встрани от останалите.

— И ако може да ни насочите как да стигнем до някогашното училище пансион.

Тя отново изсумтя, но добави и невярваща усмивка.

— Сериозно ли? — предаде ми по-късно Лола думите ѝ. — Та аз преподавах там двайсет години до затварянето му. Чудя се какво ли става сега в „Апълтрий“. Да, ще ви насоча как да го намерите.

Размърдах рамене в опит да укротя свистящия вятър в пострадалите си уши. Оттам нататък Лола пое нещата, макар тя също да изглеждаше донякъде извън строя, ако се съдеше как бърчи носа си. Тежката миризма от горящ метал и кожа вероятно бе непоносима за свръхразвитото ѝ обоняние.

ГЛАВА 18

ДЕН 33 ПРОДЪЛЖАВА

— Хайде по-кратко и разкарай този боклук, дето го държиш — изрече Брад с куция си маниер на говорене.

Не беше куц маниерът обаче, с който много решително насочи към лицето ми деветмилиметров пистолет.

Спрях на паркинга, като продължавах да стискам куката за плетене на Дороти и моята стрела. Определено бяхме странна картинка, изправени един срещу друг: аз, бременна и задъхана, с моите чудати подръчни оръжия; той, в окървавено сако и с готов за стрелба пистолет. Макар и двамата да бяхме възможно най-далеч от образите в уестърните в подобна ситуация, и до ден-днешен си припомням този момент с типичния за Дивия запад декор.

Къде са проклетите полицаи?

Нищо. Никой не идваше.

Стояхме замръзнали на местата си.

От посоката, където беше ванът, долетя какофония от викове и възклицания. Със сигурност не този шум очаквах, а само боботенето на включен двигател. Над общата олелия се възвисяваше тъничкият, но силен писък на Дороти, а покрай него чух крясъци на мъже. Направих грешката да се извърна, за да се вслушам в шума отвъд боровете.

— Бойд! Бойд! Улови я, тя пада! — чух един мъж да вика.

Трябва да са полицаите.

С тази мигновена проява на уязвимост неволно дадох възможност на Брад да преодолее дистанцията помежду ни. Сграбчи ме странично и ме принуди да изпусна придобивките от ръцете си. Потътри ме, а петите на маратонките ми оставиха плитки следи в пласта прахоляк върху асфалта.

Какво им става на тия братя, че все заднешком ме влачат?

Със затаен от усилието дъх Брад ме замъкна до фолксвагена си костенурка с две врати, стар модел в седефенобял цвят. Тикна ме вътре с пистолет, опрян до слепоочието ми. Като продължи да ме държи на

прицел, той се придвижи по рачешки и странично към двигателя. Дъждът беше нашарил стъклото и през него Брад изглеждаше като импресионистичен акварел на самия себе си, докато заобикаляше колата.

Обмислих варианта да отворя вратата и да се изтъркалям навън, щом достигнем четиридесет километра в час, при което щях да разчитам на физиката на скоростта и движението надолу, за да запазя тялото си, само че носех в утробата си осеммесечен плод, а си бях дала обет и едно косъмче от наболата му косица да не се разроши. Всъщност тичането ми към Брад минути по-рано беше само маневра, с която да отвлека вниманието му от бягството на Дороти — бях възнамерявала да свърна вляво и да хукна покрай дългата асфалтирана пътека с надеждата полицаите скоро да ме пресрещнат. Ала Брад, бърз като пантера, прозря моя блъф, като извади пистолет. Подозирах, че го беше взел от брат си.

Да бях му прибрала оръжието.

Подкара по черен път в гората в посока на кариерата, съседен на извитата тясна пътека, по която ме бе повел моят похитител само преди няколко дни.

От апатичното небе отново заръмя дъжд, но балдахинът от клони почти не пропускаше капки върху колата. Взирах се право напред, броях дърветата, които отминавахме по видове — дъбове, борове, прелестна бреза и няколко фиданки от неизвестен вид. Гората, макар и притъмняла под черните облаци, беше прекрасна с новата си разлистваща се зеленина. Сигурна бях, че под слънцето тук щеше да бликне калейдоскоп от цветове и да я направи наистина вълшебно място — за онези, които умеят да виждат такива неща.

Но ето ме, че се възторгвам от красотата на студена гора, когато в действителност описвам едно пътуване на ужасите. Истината е, че тогава ми мина през ума как бих уловила сцената в картина и как в колорита ми сивите и тъмнозелени сенки щяха да отстъпват пред резедаво, лимоненозелено и слънчевожълто. И тъй като част от разказа ми цели да покаже как човек, лишен от емоции, разсъждава в подобна ситуация, то аз просто предавам менталните и физически факти такива, каквито бяха.

Стърженето на гумите върху пресъхнал поток ме накара да погледна към Брад. Ноздрите му бяха разширени, в очите още

проблясваха сълзи, още капеше кръв от лицето му по велуреното сако. Озъби се, когато усети погледа ми.

— Кучка. Днес ще го извадя това бебе от теб — каза.

Погледнах напред и се съсредоточих върху черните пръстени по стъблото на бяла бреза, помислих си как добре допълват напъпилите ѝ жълто-зелени листа. Това дърво ми напомняше друго едно в горичката зад къщи, същата, където бях скрила Джаксън Браун. Този спомен ми вдъхна решимостта да стана още по-корава, да извлека от себе си още повече сила. Дърпах лостчета в мозъка си тъй рязко, че унищожих и последните бегли следи от страх. Да, тренировките в моята килия ме бяха настроили за това — за неизбежната злощастна реалност. Може и да се бях заблудила относно плановете за движение на Брад, но не бях пропуснала да се подготвя за най-лошото.

Брезата ми помогна да си изградя стабилен самоконтрол, да вляза в боен режим. Изправих уверено гръб, сякаш се облягах на солидния ствол на дървото.

Брад, който очевидно очакваше да го умолявам за милост, удари спирачките и аз рязко се наклоних напред, като опрях ръце на таблото, за да не ударя главата си в него. Не се случи, защото бях закопчала колана си. Отвсякъде ни заобикаляше гора, с изключение на черния път зад нас. Напред трасето продължаваше още двайсетина метра, след което внезапно секваше при камара сухи клони. Нямаше друга посока да се кара, освен назад. Краят на пътя.

— Рони ми каза, че си студенокръвна мръсница. Наричаше те откачена кучка. Шибана откачена кучка. О, аз ще взема бебето ти. И ти ще си платиш за стореното. Никой не знае къде си сега. Няма да ни открият, малка моя кучка и пантера в едно.

Какво красноречие. Кой поет цитираш, Уолт Уитман ли?

Какъв изход? Никакъв изход няма. Само глупости дрънкаш. Сам се вкара в капан. Сега не знаеш какво да правиш. Виждам как нервно играят очите ти. Точно толкова тъп си, колкото беше брат ти. Дори не може да си планираш резервен маршрут. Колко наивно. Колко незряло.

— Знам какво си мислиш, кучешка пантеро. Че ще ми е нужен Доктора да извадя бебето от теб. Ха-ха — изрече с фалшивия си плътен глас и добави: — Кой според теб ги разпорваше ония момичета, преди той да се появи? Аз, кучко! Аз! И брат ми. Имам

всичките нужни инструменти в багажника. Ще взема бебето ти, ще те хвърля в кариерата и ще се измъкна от тук незабелязан.

Добре, сега може би казва истината. Вероятно това е планът.

Изобразих унила физиономия, за да дам сигнал, че съм леко впечатлена от стратегията му. За малко да кажа: „Туш съм“. Вместо това предпочетох да вдигна неговия залог и да развихря играта ни „Покер за откачалки“.

— Знаеш ли, Брад, това е хубав план, не споря. Ала не вярвам, че точно днес ще ти понесе да гледаш още кръв — рекох и му намигнах лукаво. — Дупката в лицето ти вече изглежда много зле. Този белег ще те загрози, красавецо. — И му пратих въздушна целувка.

Тук трябва да призная нещо. Не искам да оставате с погрешно впечатление. Не си мислете, че от храброст изрекох нещо такова. В действителност ме забавлява да злорадствам. Ето, казах си го, имам си зла жилка у мен и тя ме кара да изпитвам удоволствие, когато някой се гърчи в мое присъствие. Моля, не го казвайте на лекарите, които засега решиха да не ми лепват етикета „социопат“.

Сигурно го бях шокирала — каквото и бе намерението ми — защото той се вторачи в мен, без да мига. Не че се разплака, просто старите сълзи в очите му се изляха и се смесиха с кръвта в розова пяна, която потече по брадичката му.

Леле, че гадно изглеждаш, Брад. Хи-хи-хи.

Той продължи да се взира в мен. Спорадични капки падаха по колата и глухото им барабанене бе почти заглушавано от ръмженето на двигателя. Други шумове нямаше, дори замръзналият Брад бе затворил уста. Отбелязала бях времето, показвано от часовника на таблото при спирането ни: 1:14 следобед. В 1:34 Брад все така се взираше.

Втренчих се и аз в него.

Опитвах се да го сплаша с погледа си, но съм сигурна, че ако някой се натъкнеше на нас в гората, стига да не броим разкървавената мутра на Брад, би си помислил, че сме прясно влюбени — с тези втренчени един в друг разширени зеници.

Казват, че да се взираш в див звяр е признак за агресия и сигурна покана за атака. Но да правиш същото с кобра е начин да я укротиш, а точно на това станах свидетел седмица преди да бъда отвлечена. Вечерта, когато мама узна за бременността ми, същата онази преди деня, в който лекарят я потвърди, аз се скрих в кабинета ѝ и я

наблюдавах как гледа видеоматериал от юридическата си фирма. Тя нямаше представа, че аз съм в стаята, нито че съм бременна. Предстоеше ми да сваля картите.

С мама и татко току-що бяхме приключили празнична вечеря с пържени свински пържоли, гарнирани с ябълков сос, за да отбележим връщането на мама след четиримесечното ѝ дело в Ню Йорк — което тя спечели, естествено. Беше трудно да се каже кой седи начело на кухненската ни маса за четирима. И все пак аз избрах най-неосветения ъгъл и се скрих под избелелия суитшърт на татко от униформата му на морски тюлен, който четири месеца по-рано ми беше преголям. Тъй като вече няхах шанс да се прикривам само с торбести дрехи, започнах да се увивам с юрганчето в розово и зелено, като се преструвах, че кихам, разигравах простуда и се оплаквах, че ме болят мускулите.

След вечеря си отидох в стаята, поработих малко по математика и огледах закръгленото си тяло в голямото огледало. Свалих суитшърта на татко, качих се на пръсти по стълбите и безшумно се вмъкнах в полутъмния кабинет на мама, където тя работеше. Светлината от телевизора хвърляше електрическо сияние върху нея, както бе седнала на стола си, подобен на трона на Дракула. Прикрих се в сенките на махагоновата ѝ библиотека, прилепена към съответстващата по цвят и стил ламперия.

В миналото често се бях пъхвала в този тъмен ъгъл, за да изучавам интимните мисли на мама и да събирам данни как да реагирам на известни социални ситуации, защото понякога тук тя гледаше филми, отписвани от баща ми като „момичешки глезотии“. Когато Патрик Суейзи почти припаднаше под обсебващата целувка на Деми Мур в „Дух“, тя стисваше шията си и дишаше дълбоко. Реших, че така трябва да правя и аз, когато Лени ме целуваше, и наистина го вкарах в действие. Той като че оцени жеста.

В този конкретен случай, когато шпионирах мама, тя не гледаше филм, а необработени кадри от телевизионна програма, посветена на дивите животни — клиент на мама бе мегаконгломерат в развлекателния бизнес, който притежаваше правата. Програмата, телевизионната станция, продуцентът — кажи-речи всички — бяха съдени от наследниците на донякъде прочут „експерт“ по дивите животни. Според иска този човек бил „подмамен, притискан и

заплашван“ да се приближи до кобра по време на фатално пътуване в Индия.

Мама седеше в кабинета си и гледаше кадрите от инцидента. И тъй, поема нашият човек в идеалните високи обувки за сред дивата природа, с изгладени ловни дрехи. Мама се приведе напред на стола си и престана да води записки, когато „експертът“ легна по корем сред високите треви на Индия, за да се озове на нивото на очите на извита кобра. Лицата им бяха на метър и половина разстояние. Мама погледна античния си часовник с кукувичка и записа часа, след което се върна към екранната звезда на своя клиент мигове преди смъртта ѝ. Вдигна ръка към устата си, сякаш тревожна, но за мен нямаше съмнение, че по устните ѝ играеше лека усмивка просто в резултат от вълнението на мига. В този момент осъзнах, че мама е примирена с върховната власт на смъртта. Тъй че аз също приех смъртта като базов факт. Ала не си позволих удоволствието, което тя като че извличаше от края на живота. Леко погладих корема си, за да успокоя детето вътре.

Мъжът на кадрите се вижда в змията в продължение на цял час — трябваше да изчисля интервала, тъй като мама се отегчи да чака и превъртя напред. Бързо трепване на кобрата накара звездата от дивата природа също да трепне, но това не отклони взора на змията. Кобрата се отдръпна, отначало бавно, снижи глава и със странно и чевръсто движение назад, придружено със съскане, изчезна под камъка си. И точно тогава тигър изскочи от място извън обхвата на камерата, влезе в кадър, приземи се върху мъжа и загриза врата му.

Мама скочи от стола си, а бележникът и писалката се търкулнаха на пода.

— О, по дяволите!

Докато я наблюдавах как гледа разиграващата се кървава сцена, примигнах няколко пъти, както е обичайно, за да поддържах очите си достатъчно влажни при гледане на телевизия. Проверих часа и прецених, че разполагам с още двамазет минути, преди да си приготвя дрехите за училище и да легна да спя.

Тигърът, който преспокойно спираше да оближе окървавената си муцуна, изкорми нашия човек — всичко бе заснето подробно и без прекъсване, защото операторът бе захвърлил камерата още работеща и без съмнение беше избягал надалеч.

— Ама че дяволски красиво създание — промълви мама и се отпусна на кожената седалка.

Излязох от тъмното си скривалище.

— Какво каза, мамо? — попитах.

Тя притисна лакти в страничните облегалки на стола, сякаш търсеше по-голяма сигурност.

— Лиса! Да му се не види! Изкара ми ума! През цялото време ли беше тук?

— Да.

— Дявол го взел, Лиса. Не може да ми се криеш така. Едва не ми докара инфаркт.

— Аз... ъ-ъ... не исках да те изплаша. Просто се зачудих какво каза.

— Не знам... за кое?

Тя се наведе и нервно засъбира от пода хартиите и писалката си, като след всеки предмет спираше да ме погледне и да поклати глава към мен едновременно с объркване и гняв.

— Не каза ли „красиво създание“?

— О, Лиса, сигурно да — отвърна тя леко сконфузено. После се премести на ръба на стола си и ме огледа от глава до пети. — Какво значение има? — попита, докато изучаваше тялото ми по-внимателно.

— Просто се запитах кой или кое е красивото създание във видеоматериала. Човекът, кобратата или тигърът?

— Ти... ти-гърът — заекна тя.

Присвила очи, огледа талията ми, издута под прилепналата бяла тениска. Заех вдървена поза като балерина, очакваща проверка от главния балетмайстор. Изпънах рамене за по-съвършена стойка и вирнах брадичка, сякаш гордостта щеше да е бариера срещу осъждането ми.

— Но тигърът уби човека. И все пак е красив за теб, така ли?

— Той уби човека, но човекът беше нахлул в неговата територия.

Погледът на мама се разходи от гръдния ми кош до ханша. Приблжих и навлязох в мехура от синя светлина. Странично падна лъч като от прожектор и в стаята вече витаеше осъзнаване. Отрицанието нямаше повече място тук.

Колебливо и с несигурен глас, тя все пак довърши прецизния си отговор, тъй като мама бе човек, който мразеше да изоставя потока на

мисълта си.

— Той е красив заради хитрата си стратегия и способността си да вдъхне страх у кобрата.

Изпънах се още повече, когато тя постави длан върху издутия ми корем.

Почувствах се като тигър, когато падна на колене.

Дали тя бе кобрата, а безопасната дистанция помежду ни — разкъсаният човек?

Може би аналогията е твърде пресилена. Или прекалено истинска. Така или иначе, целта ми не беше да я укротявам, нито пък исках да я нараня. Ала изглежда, то просто ми е в природата — да нацелвам слабото ѝ място, а по този начин и своето.

Едва когато започна това взирание между мен и Брад във фолксвагена, си дадох сметка колко силно съм наранявала мама. Да, беше дистанцирана — самата тя страдаше от вродено хладно поведение. Като че с нея си приличахме. Само че, доколкото знам, мама никога не е била оценявана като психологическо отклонение като мен, освен това плаче и свива юмруци от гняв. Затова не вярвам да е емоционално онеправдана/надарена в медицинския смисъл, каквато съм аз. За миналото ѝ знам само, че има известно минало и никога не бива да споменаваме родителите ѝ. Имам само една баба, и толкова: баба, моето литературно привидение с вид на сияйна дъга.

Въпреки високите стени, с които се бе обградила мама, тя винаги се стараеше да подхожда към мен с респект.

Аз не го правех по отношение на нея.

Докато се вирах в Брад, си обещах да положа по-големи усилия за мама. Не тя бе причината за нашата дистанцираност. Аз бях. Трябваше да ѝ съобщя по-рано. Трябваше да споделя за бременността си, и то не за да покажа уязвимост, а за да създам връзка с нея.

Докато мама държеше длан върху корема ми и възприемаше мисълта, че ѝ предстои да става баба, вероятно стигна до заключението, че крещенето няма да помогне. Пробвала го бе на няколко пъти в ранните ми години, само че аз не разбирах смисъла на повишения тон и просто започвах да се смея, защото така правеха хората, когато се вдигнеше шумотевица, във филмите по телевизията, толкова харесвани от баща ми. И така във вечерта, когато направи откритието си, мама просто ми посочи вратата като знак, че трябва да я

оставя на мира. Когато се събудих отпочинала на следващата сутрин, намерих я в кабинета ѝ още с дрехите от предишната вечер, праметнала крак върху страничната облегалка на стола ѝ, като обувката ѝ с висок ток се полюшваше, закрепена на големия ѝ пръст. Върху персийския килим се търкаляха две бутилки от най-доброто вино в колекцията на родителите ми. Баща ми седеше по турски на пода срещу нея, подпрял глава на мускулестите си ръце.

Втрещването в кобра може да я укроти, ако се прави както трябва, така че аз продължавах да не отмествам поглед от противния Брад във фолксвагена му наред горите на Индиана с неговия сбъркан план да ме разпори и да открадне детето ми. Взирахме се един в друг, а часовникът отмерваше секундите в такт с капките по покрива и предното стъкло.

А после Брад стана още по-откачен.

— Пантеро моя.

Пак ли това?

— Олеле, каква си ми опасна дива пантера. Уплаши ме — изхили се Брад и притисна бяла кърпичка, която извади от джобчето на ризата си, за да попие кръвта по брадичката си. Със свободната си ръка бръсна пухче от сакото си. — Виж ми само дрехите, на нищо заприличаха — изчурулика с напевен глас на дебютантка, който в следващия миг се понижи със сто октави, когато той бързо се наведе към мен и изръмжа: — Курво проклета. Съсипа ми сакото.

А после се облегна назад и захихика.

И секунда повече няма да те оставя жив, задето ме нарече с мръсната дума.

ГЛАВА 19

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Лола забързано раздаде инструкции на парамедиците относно началника и заместника му, размаха значката си и ми даде знак да сторя същото. Ушите ми още свиреха и изключваха всички гласове. Жената с пеньоара и пазарската количка, която ми бе донесла телефона, докрета до другия край на търговския център и се наведе над кофа за смет, без да обръща внимание на сирените, крясъците, огъня и дима наоколо си. Колко прекрасно е да не съществуващ в това измерение, помислих си.

Лола ме поведе с несигурната ми походка, сякаш бях пияница, засмукал последното си питие за вечерта, към форда на жената викинг. Докато сменяше предавките от първа на втора, на трета и на четвърта, подаде нос от страничното стъкло, сякаш душеше пътя си. Колкото и странно да е, този образ на Лола извика у мен пълна липса на звук, която измести пищенето в ушите ми. Не изпаднах в паника. Допуснах облекчението у себе си и щом го сторих, усетих зрението ми да се изостря отново, дори повече от преди.

Споменах ли как се обучавах за снайперист в началото на кариерата си? Стана ли дума, че имам перфектно зрение? В съчетание с Лола правим супергерой със свръхразвито обоняние и зрение. Сигурно затова от Бюрото ни сложиха в екип. И така, без разсейване със звук можех да виждам чак до Тексас, ако не ми се пречкаха разни хълмове и сгради.

Лола приведе рамене и шумно подсмръкна, сякаш да е жива й бе голяма тегоба. Опитах се да се фокусирам върху нещо различно от тишината, като четях табелите на разните самотни магазини и ресторанти, покрай които минавахме по правата отсечка на правото шосе. Дъждът бе досаден и студен, от онзи тип, който се чуди дали да вали, или да спре. Меланхоличен дъжд. Макар да беше пладнe, небето бе притъмняло като по здрач.

Голяма пощенска кутия с широк отвор ми припомни квартала ми от детството; от друга страна, всеки случай, по който работех, ми създаваше асоциации с детството. Заради евентуалната ми хипертимезия, която обикновено контролирах твърде успешно — за разлика от други с доказана хипертимезия — „изключителната ми памет“ се намеси и отново изпаднах под въздействието на сцени, които мразех да си припомням. Сред тях изпъкваше конкретен ден и ме вкарваше в цикличната спирала, завъртала ме тъй често в живота ми. След като и бездруго стана дума, ще взема да ви разкрия малка тайна, която се въздържах да ви споделя досега. По-рано ви казвах, че реших да постъпя във ФБР, за да „угодя на родителите си“ или за да издържам гаджето си от колежа, което ми беше и годеница, но с вас не се познавахме толкова добре в началото на тези двойни мемоари.

Когато навърших тринайсет, баща ми беше назначен в голяма строителна корпорация в Чикаго като проектант на електроцентрали. Преместихме се от луксозното си жилище в Бъфало в тухлена къща в предградие на около двайсет минути западно от централната зона на Чикаго, наречено Ривърсайд. Ривърсайд е пълен с шедьоври на Франк Лойд Райт, кротки птици и масивни дървета, тихи улици и сред всичко друго магазинче за пристрастяващ сладолед, сполучливо кръстено „Мърморковци“.

Фредерик Лоу Олмстед, същият господин, на когото дължим оформлението на Сентръл Парк, е проектирал и Ривърсайд. Идеята на Олмстед била да създаде град, където всяка къща да има изглед към парк. По тази причина улиците на Ривърсайд са кръгови, прекъсвани от малки тревни площи и истински обширни паркове, какъвто е Търтъл Парк, носещ името си от боядисана в зелено циментова костенурка.

По времето, когато бях момче, брокерите на недвижими имоти изтъкваха като предимство ниското ниво на престъпност, дължащо се именно на градоустройствения план на Ривърсайд: уличният лабиринт затрудняваше ефективното изтегляне на крадци и бандити. И така, ако си престъпник в Ривърсайд, имай грижата да познаваш плана на територията, криволиците на улиците, подобни на гевреци, неочакваните излази от виещите се паркове. Накратко, трябва да си вътрешен човек там.

Търтъл Парк беше наред всичко, заобиколен от пластове кръгови улици като центъра на венец от лозови ластари. Именно тук нещо от критична важност разкри дарбата ми по отношение на зрението. Като казвам критична важност, имам предвид събитие толкова повратно, че преобръща живота ти в нова посока, сграбчва всичките ти чувства и уталожени страхове и ги преобръща наопаки, за да създаде нови страхове, които не си смятал за възможни; и оттам нататък те присъстват постоянно като вечен музикален съпровод на всяка твоя минута в будно състояние.

Въпросното събитие също така насади у родителите ми приумица, на която си останаха подвластни: желание да работя в системата на правоприлагане. Аз, от своя страна, през остатъка от детството си, през периода на юношеството и годините си в колежа се съпротивлявах, като заравях надълбоко този ден чрез писане на комични творби, създаване на скечове и участие в театрални пиеси.

Въпреки всичко това през последната ми година в колежа йезуитският свещеник от „Сейнт Джоунс“, с когото играех шах, ме убеди да се изправя лице в лице със страховете си. Доведох до крайност богоугодния му съвет и предприех възможно най-драстичната стъпка: навлязох в онази сфера, която тъй дълго и безмилостно ме бе преследвала — отвличането.

* * *

Та ето ни нас: аз като тринайсетгодишен, майка ми, баща ми и осемгодишният ми брат Рийз, когото никога не наричахме Рийз. Викахме му Моци. Юлският ден бе лазурен и безоблачен, безветрен и горещ, така че нашите ни изведоха от дома и отидохме на сладолед в „Мърморковци“. Намираше се на осем пресечки разстояние. На връщане се отбихме в Търтъл Парк, разположен по средата на пътя.

С Моци вече поне двайсет пъти бяхме кръстосали града на велосипедите си или пеша, понякога придружавани от дневната ни гледачка. С досадната си автобиографична памет вече бях вкарал в съзнанието си всеки квадратен сантиметър под формата на триизмерни модели. Знаех, че къщата на Франк Лойд Райт, онази, която приличаше на правоъгълен космически кораб, на ъгъла на Търтъл Парк, отстои на

осемстотин метра от нашата. Знаех, че камъкът с размер на баскетболна топка край алеята има десет цепнати отгоре. Знаех, че Търтъл Парк е заобиколен от пет викториански къщи, три каменни имения, две огромни жилищни сгради ново строителство и запуснато ранчо. Разстоянията от къща до къща даваха на мен и Моци възможност за надбягвания и аз лесно бих могъл да ги спечеля всичките, само че вкарвах от време на време по някоя загуба, та очилатият ми нисичък по-малък брат да получи известна доза самочувствие. Обичах Моци. Колко беше лекичък само. „Смешен глупчо“, така го наричаше мама. Разсмиваше всички. Всеобщото предвиждане бе, че един ден ще стане комик.

Аз никога нямаше да бъда като Моци; той никога нямаше да е като мен. Но пък колко усилено се стараех да възпроизведа ранните му години, да съживя за всички нас онова отдавна изгубено момче, изтъкано от благост и смях.

Сдобили се бяхме със сладоледите си и те вече капеха от фунийките по китките ни, а ние бяхме насядали като семейство патици около езеро, само че ролята на езеро играеше циментовата костенурка в Търтъл Парк. Моци хвърли в кошчето за смет опразнената си и размекната фунийка и каза:

— Да играем на криеница. Ти жумиш, татко.

После хукна, аз също се затичах, а майка ни се изправи с олюляване, за да се присъедини и тя към веселбата. Баща ми също хвърли в кошчето фунийката си, скри очи в ръкавите си и обяви:

— Играта започва.

Помежду Търтъл Парк и друга голяма тревна площ с бейзболно игрище минаваше разделителен път, ограден от борове и дъбове. Моци притича като товарен влак през пътя към далечния край на втория парк, а аз останах в Търтъл Парк и се покатерих на дърво, за да се скрия в разлистената му корона. Виждах много добре Моци, който се промушваше между храстите на около двеста метра разстояние.

От другата страна на втория парк се виеше друг път, подобен на черна панделка, пришита към зелената поляна. Моци се скри на около половин метър от този път, видим за шофьорите, но невидим за таткото, който броеше със затворени очи, и за майката, приклепнала зад жив плет под склон и обърната в друга посока. Дори да бяха гледали към Моци, за зрението им щеше да е непосилно да го различат

от такова разстояние. За моето не беше непосилно. Тогава не осъзнавах, че съм различен. Мислех, че виждам каквото виждат и всички останали.

Кафяв датсун, паркиран на десет метра от Моци, бавно пое към скривалището му сред храстите. Регистрационният номер, който ясно виждах, беше едновременно не на място тук, но и мигновено разпознат от мен: Айдахо, ХХУ56790. Очният лекар, когото призоваха на процеса да подкрепи показанията ми, каза, че повечето хора са способни да разчитат регистрационни номера на разстояние три до четири дължини на коли. И макар че дървото, на което се бях покачил, беше на разстояние „четиридесет дължини на коли“, остротата на зрението ми била „по-добра от най-добрата регистрирана и почти неподлежаща на измерване“. Така опонира на адвокатите на защитата, които възразиха, че не бих могъл да разчета регистрационен номер от толкова далеч. „Явно е бил подучен“, настоявах. Протестирах и срещу показанията ми как съм разчел по устните казаното от шофьора на датсуна.

Когато колата стигна до Моци, предните врати се отвориха. Двама мъже по анцузи, единият червен, другият черен, силно развълнувани. Шофьорът остана до отворената врата и огледа за очевидци, каквито нямаше освен мен, невидим сред клоните на дървото. Другият, онзи, който носеше черен анцуг, отиде при Моци, измъкна го от храстите и изтича, понесъл го под мишница, като здраво беше запушил устата му с длан. Метна го на задната седалка на датсуна, седна до него и продължи да спира крясъците му. Шофьорът каза — прочетох по устните му: „Полунощ“. И потеглиха с пълна газ.

Скочих от дървото, а коленете ми се подгънаха. Въпреки болката успях да хукна в спринт, докато крещях на родителите си, намиращи се зад мен и в неведение: „Моци. Взеха Моци. Те взеха Моци“.

Без да ги чакам да ме настигнат или да разберат, продължих да тичам и да викам с цяло гърло: „Те взеха Моци. Те взеха Моци“. Нямах време да спра, за да обяснявам как преди това бях забелязал датсуна, с който го отведоха, как бих могъл да изрецитирам колко точно са прозорците и вратите на къщата, пред която така безобидно го бяха паркирали преди.

Сигурен съм, че не си поех дъх нито веднъж през всичките четири пресечки до дома ни. Отворих страничната врата с ключовете,

които родителите ми криеха под изтривалката, втурнах се по стълбите към мазето, грабнах въздушната си пушка и кутия сачми за нея, метнах ги през оградата към училищния двор до нас, а после и аз самият се прехвърлих отвъд. Чух родителите ми, вече на една пресечка от къщата, да ме викат, но не бяха имали възможност да ме видят как прескачам оградата, а аз не спрях и за секунда да ги изчакам.

Заобиколих училището, изминах няколко криволичещи ветровити пресечки, оградени с дървета, и се озовах в покрайнините на града, където красивите къщи отстъпваха пред скромни бунгала и малки стопанства. Гледачката ни беше водила три пъти в тази посока, защото гаджето ѝ живееше в конкретния квадрант.

Стигнах до улица без изход с три къщи, разположени в дъга около тревна площ с форма на полумесец. Гаджето на гледачката ни обитаваше пригоден за жилище гараж две улици по-нагоре и да стигна дотам означаваше да изпусна от полезрението си къщата, която трябваше да наблюдавам, заради виещите се улици и сливащи се корони на дъбове и акации. Към сляпата алея не водеше нищо, нямаше къщи с откриващ се чист прицел от тях. Празен парцел с изоставен строеж беше още една пречка пред възможността да потърся помощ. Мястото, до което дотичах, беше отделено и изолирано от всичко, за разлика от струпването на сгради навсякъде другаде в предградието. Трите къщи в улицата без изход бяха с еднаква архитектура, очевидно строени от един и същ предприемач. Едната, бяла, с раздвижени нива, май беше безлюдна, ако се съдеше по вестниците, струпани отпред. Друга, бяла в основата си и кафява нагоре, категорично беше необитаема — през прозорците без завеси се виждаше празна дневна, а тревата бе отдавна некосена. Жълтата предпазна лента около липсващите стълби потвърждаваше, че имотът е изоставен. Третата къща, онази отляво, с лющеща се тъмносиня боя и бели капаци на прозорците, изглеждаше пуста, ако не се броеше кафявият датсун на алеята за паркиране. Точно там, където го бях зърнал при една от разходките ни. Същият регистрационен номер: Айдахо, ХХУ56790. Вратата с мрежа на тъмносинята къща леко се притвори, пропуснала някого вътре секунди по-рано.

Статистически повечето жертви на отвличане са скрити или телата им са захвърляни на броени километри от мястото на похищението.

Тежка ситуация. От една страна, не можех да нахълтам вътре от страх, че двамата възрастни мъже щяха да ме надвият и да пленят и мен. А нищо чудно вътре да имаше и още мъже. От друга страна, не смеех да отместя очи от къщата да не би да решат да избягат нанякъде с моя мил Моци. Вкопчих се за болезнената надежда споменаването на „полунощ“ да означава, че ще тръгнат тогава, а аз вече щях да съм готов със засадата си. Пред мен имаше един избор: да чакам и да се крия в акацията срещу къщата, насочил пушката към предната и страничната врата, и да стрелям, когато стане полунощ и те се покажат, за да тръгнат.

А беше едва пладне.

Един господ знаеше какви изтезания търпи Моци вътре.

Онзи ден на дървото. О, онзи ден на дървото.

Ако се нервирате, като четете това и крещите срещу страницата, че има друг изход от бъркотията, по-лесно и очевидно решение, поздравления. Аз бях на тринайсет, не толкова опитен като вас в житейските дела.

Бързо се изкачих по ствола с пушката, праметната на гърба ми, и сачмите в джоба ми. На около три метра височина идеално прав хоризонтален клон, предвиден от бог за увесване на люлка, ми даде възможност да прехвърля първо единия, а после и другия си крак. Седнах на този благословен дебел клон, притиснал тяло отстрани към ствола и хванал за равновесие друг, по-малък крив клон. И зачаках. Чаках дълго.

От време на време се налагаше да размърдвам дупе, да премествам тежестта си вляво, после вдясно, за да раздвижа кръвта в напрегнатото си тяло. Същото упражнение прилагах за стъпалата, за краката, за ръцете и дланите. Най-голямата ми битка този ден беше да предотвратя изтръпването на мускулите си в това ограничено пространство. Като новоизлюпен снайперист, но пък бързо учещ се, измислих как да увелича притока на кръв с възможно най-простия подход и упражнявах прицелване и изстрел, без да се налага да се държа за опора. Някъде привечер вече бях израснал до „експерт по стрелба от дърво“. Превърнах се и в орнитолог, изпечен наблюдател на прилитането и отлитането на майка кардинал, която хранеше малките си в гнездо, отстоящо на метър и половина от мен. По някое време завидях на малкото семейство за сигурността им, докато кълвяха

червейчета и наперено чуруликаха, за да обявят колко недокоснати от злото се чувстват. Защитени и доволни в миниатюрния си дом, те подаваха главички и издаваха тънички напевни звуци сякаш за да ме подмамят да се разсмея умилен. Идеше ми да насоча пушката към тях, дотолкова ме вбесяваха с щастието си. Но реших да се въздържа от подобен безсмислен акт и фокусирах омразата си към мъжа с черния анцуг и към онзи с червения анцуг.

Някъде около часа за вечеря зърнах повишена активност пред жилището на гаджето на гледачката ни. Родителите ми спряха колата си отпред и сред голяма суматоха, прегръдки и плач поеха заедно с гледачката ни и приятеля ѝ, всичките понесли свещи или фенери. Не можех да чуя нищо от думите им, само отваряне и затваряне на врати. Така че не извиках за помощ, нямаше да изоставя Моци и за част от секундата. Ами ако те отпътуваха през това време? *Ами ако заминеха и никога повече не успеехме да го открием?* Твърдо реших, че трябва да остана на мястото си.

От сегашната си позиция и способен на по-логични разсъждения, виждам, че е имало милион неща, които съм могъл да направя. Не минава и ден да не се упреквам, че не съм проявил достатъчно добри способности да реша проблема.

По някое време след часа за вечеря по кръговата улица мина голяма кола зелен металик. Възрастният шофьор бавно въртеше волана, пееше песен на висок глас и дори не подозираше, че над главата му на дървото има момче. Катерица се приближи твърде близо, докато не я отпъдих с жестове.

И ето че падна мрак, газовите улични лампи светнаха. В сляпата улица имаше една-единствена лампа — отдясно — и тя примигна с мъждива светлина като на лондонска улица в далечното минало, когато са осветявали основно със свещи. Луната беше безполезна, мъничка като нокът, светеше едва колкото да си вържеш обувките. Краката ми бяха вече в десетия си етап на изтръпване и започнах да ги разтърсвам леко, като се държах здраво за горния клон. Бях изгубил всякакво усещане в задника си още преди часове.

Някъде около десет вечерта през прозорците с дръпнати до половината завеси на дневната, която наблюдавах, за кратко се мернаха Черния анцуг и Червения анцуг. Черния анцуг отиде до коридор в съседство с дневната, а Червения анцуг го последва, понесъл раница.

После още няколко пъти прекосиха напред и назад с чанти, хартии и разни вещи. Явно стягаха багаж и се приготвяха. Взирах се напрегнато за Моци, но не го видях. При светнатите лампи в къщата тя се виждаше като на длан, подобна на самотна звезда в черно небе. Контрастът улесняваше следенето на обектите.

Въпреки че бях чакал цели дванайсет часа, изцяло фокусиран върху ужасната синя къща, напрегнах се шокиран, когато страничната врата най-после се откряна и навън се показа Черния анцуг, прехвърлил небрежно раницата през лявото си рамо и хванал пътна чанта в дясната си ръка. Огледа периметъра на предната морава за скрити зад храстите врагове. Електронният ми часовник показваше 12:02 часа. И тогава се наложи да затисна уста с длан, за да спра реакцията си при вида на следващия, който излезе къщата.

Моци, с неуверена походка, твърде покорен, ако се съдеше по това как кротко следваше Черния анцуг, пое зад него, побутван отзад от Червения анцуг. Отпуснатите рамене на Моци ми подсказаха, че е силно упоен. Тримата вървяха в колона по един към датсуна и имаха вид на бежанско семейство, тръгнало да прекосява границата посред нощ.

Нагласих пушката си, прицелих се в дясното око на Черния анцуг и стрелях. Право в целта. Той падна на колене върху алеята и закрещя. Червения анцуг хвана Моци, сякаш да го използва като щит, само че Моци бе толкова нисичък, че гърдите и главата на шофьора бяха изцяло видими, макар да се беше привел. Отново стрелях, този път в лявото око на Червения анцуг. И пак улучих право в целта.

— Моци, Моци, тичай, приятелче! Бягай към мен! Бягай, Моци! — закрещях, докато скачах от дървото. Вторият ми скок от дърво за деня. Този път изтръпналите ми крака ме подведоха при приземяването и пушката изхвърча от ръцете ми. Ала адреналинът се прояви като верен мой приятел. Напук на убийствения огън в краката си се изправих, грабнах пушката и се прицелих отново към мъжете, стенещи на алеята.

— Моци, Моци, тичай, моето момче!

Ала Моци беше твърде дрогиран и объркан. Залитна напред, май ме видя, направи още една крачка с препъване. Беше само на разкряк от Черния анцуг и Червения анцуг. Трябваше да ида по-близо.

Досуц като решен да убива войник, вървящ към невъоръжен враг, насочих пушката напред, без да изричам никакви предупреждения. Стрелях пак и пак, улучих нечий крак, нечий ръка, всичко, попаднало в обсега на оръжието ми. Телата им се гърчеха от болка, сломени от силата ми. Единият обърна ухо към мен, така че се прицелих в дупчицата и пратих сачма право в ушния му канал. Сигурен съм, че този изстрел е бил още по-болезнен от оня в окото. Или пък не. Но на кого му пука.

— Моци, бързо при мен! — извиках.

Зад мен най-после някой забеляза случващото се.

— Какво става, дявол го взел? — писна жена зад гърба ми.

— Викайте полиция! — креснах й. — Викайте полиция!

После научих, че излязла да разходи пудела и колито си.

Двамата мъже забързаха с куцане към датсуна и без дори да затворят вратите, преди да дадат назад, изфучаха по алеята, по улицата без изход и извън града. Ченгетата пипнаха идиотите при провалила се престрелка в „Макдоналдс“ в близкия град Сисероу.

Моци падна на тревата и аз изтичах да го уловя и предпазя. Нямаше и най-малка представа какво се случва. Онази нощ. Онази нощ той спа в милостиво неведение след хапчетата, дадени му от лекаря.

Моци никога не заговори за деня, прекаран с онези отрепки. Никога не сподели какво се е случило в къщата. Но и никога не се върна към шегите си. Не запя весела песен. Сигурен съм, че през всички тези години не го видях да се усмихне. След втория му опит за самоубийство и третия му провален брак Моци се върна в къщата на родителите ни и отказваше да стъпи в мазето им или в което и да било мазе.

Веднъж заведох Моци на риба в Монтана с надеждата да извлека от него отровата, напълнила вените му. Но той само ловеше риба, и толкова. Една вечер го чух да плаче в палатката си. Не исках да го сконфузвам, затова стоях безпомощен отвън, обикалях около огъня, вирах се в пламъците, какъвто си ми е навикът, гризах си ноктите и недоумявах какво мога да предприема. Молех се да свали ципа на входа, да изпълзи навън и да говори с мен. Копнеех да го прегърна и да го стисна така силно, че да пропъдя всички лоши спомени. Но той така и не излезе.

Все още ми се къса сърцето, когато Моци влезе в стаята, потътрил чехли; следва го някаква празнота и изсмуква малкото енергия, която носи у себе си. Тъмните кръгове под очите му, увисналите клепачи са знаци за безсънните му нощи.

И така, аз ловувам. Преследвам всички онези окаяни и презрени нищожества, онези демони, които похищават деца и заслужават по-малко милост от болен от бяс плъх.

У родителите ми се зароди новооткрита цел, твърдо намерение дечицата им никога вече да не им бъдат отнети — отговорност, която прехвърлиха на мен. Тътреха ме на стрелбището, настоявах да спортувам стрелба с лък. И насън чувах нашепването им как трябва да тренирам, за да стана служител на закона. Това бе съкровено им желание, техният начин да се справят с ужаса. Дарбата ми да виждам надалеч бе изкарана наяве и аз станах регионален шампион по стрелба с лък, като неизменно пращах стрелите в центъра на мишената.

Добре де, все едно.

Въпросът е, че мога да осъществя всякакъв изстрел. И най-невъзможния.

Федералните се опитаха да ми натрапят програмата за обучение на снайперисти. Но аз настоявах да специализирам в отвличания. Или се поддадох на моите настоявания, или дружно решиха да затворят очи пред психотестовите, които би трябвало да дават сигнали против такова решение. Накрая ми зачислиха Лола като партньор или като проблем, зависи как ще го погледне човек. В началото на запознанството ни бях категоричен, че е проблем, но много скоро след това я почувствах като партньор в най-висшия смисъл на това понятие.

* * *

И така, докато с Лола пътувахме наред равнинната територия на щата Индиана с взет назаем форд F-150, зрението ми се изостряше едновременно с притъпяването на слуха и аз си наумих, че ще застрелям някого този ден. Всеки, който отвличаше дете и ме провокираше, също така похищаваше Моци, плашеше Моци, ограбваше го от живеца му отново и отново. Чувствах, че всеки един от тях трябва да страда от ужасна болка и непоносимо унижение.

Завихме там, където ни бе казала да го сторим собственичката на колата. Универсалните за всички сезони гуми пръскаха встрани камъчета по черния път, части от който имаха настилка, а други не. Обрамчваха го неподкастрени ябълкови дървета с възлести и изкривени от старост клони, а отвъд тях се простираше най-дългото поле, което бях виждал, и то бе пълно с крави. Колко ли вълнуващо е било настъпването на есента за учениците, когато това провинциално училище е било в разцвета си, помислих. Сега бе студено и изоставено, тормозено от летаргичен дъжд, на който му се свидеше труда да вали върху тънещата в забрава сграда. Всичко бе обвито от мрак отгоре и пропито от зло отвътре.

ГЛАВА 20

ДЕН 33 ПРОДЪЛЖАВА

Имах върховната придобивка във фолксвагена на Брад: оръжието му, Придобивка №42, стига само да можех да я измъкна от гадните му пръсти. След като ме нарече с ужасната мръсна дума, очите ми започнаха да се въртят в орбитите и хлътнаха надълбоко. Това ми се случва понякога, макар и много рядко. Съзнанието ми ме отвежда в рефлексно състояние, при което извънгабаритната ми мозъчна кора работи в режим на претоварване. Изпадам в нещо като транс и усещането за лекота и активност в мозъка ми е направо върховно — подобно на опиянение с първокласно вино, само че мисълта ти става по-изострена, не замъглена като с алкохола. Изживяването си е пристрастяващо, обаче не можеш да го извикваш по своя воля — просто трябва да изчакаш и да се оставиш да те обземе.

Нужно ми беше единствено някакво разсейване отляво на Брад. Ако извърнеше глава, дясната му ръка — по-близката до мен и държаща пистолета — би се преместила назад. Достатъчно ми бе да действам в тази част от секундата, когато мускулите му щяха да са отпуснати, като бутнех с длан дясното му рамо; тогава лакътят му щеше да е затиснат към облегалката и ръката му в долната си част щеше да отслабне. Хватката му щеше да се разхлаби. С другата си ръка и с помощта на елемента на изненада, който още повече щеше да отпусне хватката му, можех да изтръгна пистолета. Щях да разполагам само с една секунда време да реагирам, щом дойдеше разсейването.

Но какво разсейване?

Бяхме наред гората, блокирани в края на път, който трябва да е бил миньорско трасе.

Отново заваля дъжд, слаба работа. Ръменето му не бе достатъчно силно дори да извика в паметта ми гърмежа от епизода ми със стрелбата в първи клас.

Можеше катерица да прескочи от едно дърво на друго. Можеше да прелети птица. Подобни движения не стигаха за истинско отвличане

на вниманието. Нямах плюсове на своя страна извън тази кола. Или точно тогава не ми бе известно за такива.

Бих могла да кажа: „Хей, виж, бяла мечка!“. И тъй като той беше един тъп психопат, току-виж, извърнал шия. Но първо щеше да се усъмни в думите ми, макар и за наносекунда, и при това съмнение щеше да стегне хватката си. Трябваше ми нещо, което сериозно да го стресне и да го накара да се извърне, защото така щеше да е в идеалното физическо и умствено състояние за моя план. Шок и мускули като желе. Ето това ми беше нужно.

Тъй като не открих поводи за разсейване след огледа на гората извън фолксвагена, очите ми продължиха да трепкат, да прехвърлят възможности, да изчисляват и да свързват точките, да чертаят нов план. Колата беше зарината от евентуални придобивки. И докато ги регистрирах, а очите ми се въртяха, той ме заяде със зловни думи.

— Побъркана малка кучка, лунатичка такава. Виж се само — процеди и лицето му се сгърчи от отвращение.

Отвертка на пода пред задната седалка, на половин метър от лявата ми ръка, долу, ъгъл ляво, Придобивка №43.

— Стига си мигала с шибаните си очи!

Ролка плътно тиксо около лоста за скоростите, Придобивка №44.

Химикалка на пода до десния ми крак, допираща се до маратонките ми „Найк“ от страната на малкия пръст, Придобивка №45...

Вратовръзката на шията му, Придобивка №46.

Телефонът му в жабката, Придобивка №47.

— Леле, как ме плашиш. Ще ти се, а?

Продължих да пърхам с ресници, макар мигането да ставаше все по-малко естествено и повече принудено. Хрумна ми, че скеч на обладала ме лудост може да вдъхне у него чувство за сигурност. Той май вече се разсейваше. Хватката му върху пистолета отслабваше, личеше си по появяващите се бръчици около кокалчетата на ръката му.

И тогава...

Като върховен дар, тъкмо когато се канех сериозно да обмисля отвертката, за моя голяма изненада взе, че дойде отвличане на вниманието отвън. Ако не бях толкова тренирана и изпразнена от емоции, сигурно щях да се шашна.

— Горе ръцете, шибан мръсникo! — кресна мъж извън колата.

Дори не вдигнах поглед. Брад се извърна към гласа в гората, точно както секунди преди това се бях надявала да го стори, и едновременно с това аз блъснах дясното му рамо към облегалката. Лакътят му отиде назад, пръстите му се разпуснаха и аз грабнах проклетия пистолет.

Когато погледнах навън, видях мъж от смесена раса, наполовина азиатец, наполовина бял, с разкрасени крака и насочен револвер. Сивият му костюм безпогрешно го издаваше като федерален агент.

Зад колата стоеше набита жена, късо подстригана и с мъжки нос. По сивите ѝ панталони и бяла риза личеше, че също е федерален агент. И тя държеше Брад на прицел. До нея стоеше възрастен мъж, не очевиден агент, а по-скоро с външност на фермер, насочил пушка.

— Излез от проклетата кола, гадно изчадие — нареди жената.

— Лола, прикрий се, аз имам грижата. Бойд, стой мирен. Да, стой мирен, старче — повтори агентът някак прекалено спокойно. Зажумя, за да се прицели, и съм убедена, че ми намигна, сякаш предоволен да извърши убийство заради мен.

Познах, че е решил да накаже болезнено Брад.

Харесах го мигом.

Придвижих се назад с намерение да изляза от колата и осъзнах твърде късно, че още съм закопчана с колан. И тогава Брад прибегна към безумен ход, за който се бях сетила, но го отписах като прекалено смахнат дори за него. Преди да успея да се махна от колата, той натисна газта и подкара с крайно неуместна скорост по оставащата къса отсечка напред. На косъм пропуснахме няколко дървета, когато той рязко изви волана вляво и излезе от пътя. Ниски храсталаци закачаха калниците на колата, докато се движехме по гранитния склон в долния край на кариерата.

И тогава паднахме във водата.

Изпуснах пистолета и не можех да го напипам.

ГЛАВА 21

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Още с пристигането ни в Апълтрий Бойд излезе от едно от крилата на сградата и размаха ръце към нас. Надписът на избледнялата табела отстрани гласеше „Пансион Апълтрий“. Бойд праметна пушката си през рамо. Повика ни с жест да излезем от колата и да тичаме към него. Слухът ми се завръщаше на вълни с неприятно редуване на замиращ и възстановен шум. Съскане, пукане, серия откъслечни думи с нарастваща сила, после бързо заглъхване.

Думите на Бойд ме заляха като поток.

— Хайде, побързайте. Боби е почти сигурен, че са хванали по черния път към кариерата. Там неизбежно ще попаднат в капан. Боби изтича само да ми каже, че отива да отведе в болницата момичето. То твърди, че имало и друго. Тази, която е с Боби, се казва Дороти. Съвпада ли с каквото знаете, господин Лиу?

— Да, Бойд. Накъде да тръгваме?

— Елате с мен, ще ви заведа.

По правилник би трябвало да конфискувам пушката на Бойд, да го накарам да ни посочи пътя, да му наредя да остане в училищната сграда и да повика длъжностни лица от околността.

Но майната му на правилника. На нас с Лола ни трябваше подкрепление. А няхах време да чакам други да се мобилизират.

Оказа се, че Бойд е ловец шампион. Беше ловувал през целия си живот. Още държеше рекорда на Индиана за най-голям елен, свален с един изстрел. Така че Бойд умееше да стъпва безшумно по нападали листа. Беше удоволствие да го гледа човек как се движи като същински Фред Астер през гората. Двамата с Лола бяхме обучени да проследяваме незабележимо следи от стъпки и направихме точно това. Честно казано, аз почти нищо не чувах, та не можех да съдя колко тихи бяхме в действителност. В ушите ми бучеше нещо като вятър. Долавях откъслечни думи от шепота на Лола.

— Лиу... там... мирише... бензин... кола... работещ двигател.

Аз не подушвах никаква кола. За мен мирисът наоколо бе просто на гора — влажни листа, дървесна кора и мокра пръст. Точно същият, който всеки друг на планетата би усетил, като върви през гора. Но тъй като Лола беше спец по миризмите, доверих се на нейния нос.

Бойд кимна одобрително, защото и той самият се бе отправил в същата посока.

И ето че наистина стигнахме до задницата на спрял фолксваген. От ауспуха се виеше дим, ясно видим в студения въздух.

Бавно се промъкнах откъм страната на шофьора. И съвсем ясно, сякаш бе само на крачка от мен, видях Лиса, изпаднала в нещо като транс, да мига трескаво. Изглеждаше точно като на училищната снимка, сканирана за досието ѝ — досието, което бяха дали на погрешния екип. Онзи, за когото реших, че е Динг-Донг, беше обърнат с лице към нея, не към мен. Явно ѝ крещеше нещо. Колко странно изглеждаха — престъпникът и жертвата му, седнали в кола на сред гората, втренчени един в друг.

Креснах на шибания мръсник да си вдигне ръцете.

Лола също му нареди нещо. Чух само „гадно изчадие“.

Видях как Лиса спря да мига, когато мъжът се обърна да ме погледне. Видях я как изтласка рамото му и му отне пистолета.

Нима тя наистина го стори? Бях стъписан да стана свидетел на подобен акт, извършен от дете. Но зрението ми не оставяше съмнения. Бях само на десет метра разстояние. Видях каквото видях, сякаш бях до нея в колата и наблюдавах действията ѝ на забавен каданс. *Момичето му отне пистолета.*

И все пак продължавах да го държа на прицел.

Усетих у мен да се разлива непознато спокойствие. По-скоро в действителност не чувствах нищо, което бе утешително. Може би просто изпитвах облекчение, че ще почеша онзи отдавна съществуващ у мен сърбеж, като ми падне възможност да причиня болка на ужасно човешко същество. И имах толкова много съмишленици и помощници: Лола, Бойд, дори жертвата. Чел бях досието ѝ, знаех, че притежава дарба, припомних си борбата ѝ с емоциите. Изглеждаше така спокойна в колата, след като му взе оръжието.

Забелязах дори бегло пламъче на гордост в очите ѝ, когато стисна дръжката му.

Аз чукам ли, чукам и ти отговаряш.

Дяволът наистина е от женски пол.

Защо не стрелях, когато имах тази възможност? Защо не му пръснах черепа? Да, със сигурност можех да го сторя. И всичко щеше да свърши толкова по-бързо. Но от мястото, където стоях, единственият изстрел, който можех да осъществя, би бил фатален. Мъжът бе прекалено потънал в ниската седалка на фолксвагена, а вратата бе твърде висока и само кръглата му малка глава бе видима в стъклото. Изстрел в главата щеше да му е краят. Нямах нищо против да го убия. Не в това беше проблемът. Проблемът бе там, че имах желание той да страда до края на живота си. Исках го осакатен, мъчен от болка, затворен в единична килия или дори по-добре — сред всички останали в щатски затвор. Може и да бях федерален агент на федерална мисия, но бих работил задкулисно да поднеса случая му на тепсия за щата. Затвор в Индиана с нисък ресурс щеше да е толкова по-добър вариант за това човешко подобие, особено ако можех — а щях непременно да го сторя — да пусна сред останалите затворници сведения за неговите престъпления срещу деца. О, да, щях да го направя, а и Лола също, но само след като първо тя самата го обработи. Насаме. Аз на драго сърце щях да се разсея.

Защо Лола е такава ли? И тя си има своята житейска история и горко на онзи, който се опита да измъкне от нея нещо за миналото ѝ. След всички тези години знам само, че е понесла много мъки в разни приемни семейства, и нищо повече.

Сега знам, че можех да отправя изстрела, би било разумно, и сам щях да го схвана, ако разполагах с още две секунди за размисъл. След още две секунди моята прекрасна Сандра, по силата на спомена ми за нея, щеше да прошепне в ухото ми. Ала този миг на самонаблюдение ми беше отнет, когато внезапно той подкара напред. Лиса бе запратена назад към седалката и извадена от играта, която играеше, каквато и да бе тя. Сега се бореше да си върне равновесието. И макар да бях облекчен, че е още жива, когато изчезнаха сред дърветата и зад ръба на склона, изпитвах единствено смразяващ ужас.

Бойд ни насочи вляво към виеща се през гората пътека. Без да каже нито дума, ни поведе под балдахин от студени дървета. Небето бе станало по-тъмносиво, изпъстрено с черни облаци, сякаш предишните с хубав цвят на насинено око бяха обвити с разрастваща се плесен.

При една просека струпване от гранитни скали образуваше кръг. Появи се кариера и внезапно опитът ме принуди да приема, че онова, което Бойд се канеше да ни покаже, щеше да унищожи всякаква надежда да открием Лиса жива. Лола бясно ръкомахаше и тичаше с всичка сила към ръба на кариерата. Беше пред мен, в един момент се обърна и ако се съдеше по вените, които се издуха на шията ѝ, закрещя. Ала някакво странно шумолене блокираше думите ѝ, после изведнъж звуците се върнаха и до слуха ми долетя бълбукане на вода. Хукнах към ръба на кариерата да настигна Бойд и Лола и успях да видя само как стоповете на фолксвагена се плъзват под черната повърхност. Вълнички се разплискаха по гранитните стени, но някак бавно, без особена сила, сякаш водата бе гъста като сироп и трудна за отстраняване.

С Лола събухме обувките си и се затичахме към една по-ниска точка, откъдето да се гмурнем по-лесно.

— Не, никакви такива. Да не сте посмели да влизате там — спря ни Бойд.

— Какви ги дрънкаш, Пилчар? — кресна Лола със смръщено чело. Насочи револвера си към Бойд. Аз сторих същото. Дватамата с Лола обикновено на никого не се доверявахме. Най-мъничък повод щеше да ни е достатъчен.

Бойд остави пушката си на земята и вдигна ръце. Аз свалих револвера, доволен, че нашият фермер е така послушен и че всичките ми сетива работят.

— Ама кротко де. Исках да кажа да сте предпазливи. Това тук е мина, изоставена отпреди четиридесет години. Още преди да построят училището. Моят баща и бащата на Боби ловуваха по тия земи. Казваха, че тук са захвърлени коли, старо желязо. Боклуци. Та ако скочите, като нищо може да си счупите крак и да се удавите.

Виждате ли как следването на бюрократичната процедура би могло да убие и двамата ни с Лола? Понякога да се довериш на местните наистина е от помощ. Ама идете обяснявайте на шефовете, които ръководят Бюрото, как сте се отклонили от предписания план. Как сте изоставили прочутите им обектно ориентирани метрики. Как е редно да ви командват инстинктите и изострените сетива. Ще ви видя докъде ще стигнете. Пък после елате да си поприказвате с мен и Лола.

Сандра вероятно би ме спряла тук с мек предупредителен поглед, с леко присвиване на очи и едва доловимо поклатяване на глава. Би

поставила нежната си и розова, мазана с лосиони ръка на рамото ми, за да ме успокои без думи, какъвто бе маниерът ѝ. И щеше да е права, както обикновено. Тогава, преди да вляза в кариерата, се опитах да открия нещо хумористично в заобикалящата сцена. Но после упрекнах сам себе си, че ми е хрумнало да търся нещо смешно в такъв момент. Може би подсъзнателно се стремях Сандра да ме спаси, покрусен, задето съм разделен с нея, задето съм тук, на студено, и се каня да се гмурна в тъмата, за да спася давецо се момиче и бебето ѝ. Искях верига от безопасност: Лиса да спаси детето си, аз да спася Лиса, Сандра да спаси мен. Но Сандра я нямаше там. Сандра никога не беше с мен, когато се спусках в дълбините на ада.

Внимателно, с предпазливо опипващи стъпала, но бързо, колкото можех, стъпих във водата. И тогава забелязах въжето, привързано отстрани на кладенеца.

ГЛАВА 22

ДЕН 33 ПРОДЪЛЖАВА

Аз бях вързана с колан. Брад не беше. Когато се гмурнахме през глава във водата, пресметнах, че ъгълът ни на падане е около десет градуса. За щастие бяхме откъм плиткия край на кариерата. Насреща стената беше около десет метра висока от водата до ръба; падане от онази страна би било далеч по-тежко. Нашето беше само от височина метър и двайсет. Един вид като да се спуснеш по трамплин за лодки. Ала макар и кратък, полетът ни бе скоростен, така че се захихме във водата със сила.

Само дни по-рано моят вече покоен, но тогава жив похитител ме бе информирал, че на места кариерата е дванайсет метра дълбока, та се бях приготвила да падаме ли, падаме. Но всичко свърши веднага щом колата се потопи под водата. Прецених, че сме на около три метра дълбочина. Не беше чак чудо голямо, но пък и да не омаловажаваме съвсем ситуацията. Хора са се давили и в пет сантиметра вода. Доказателство А: мъжът в моята килия.

Задницата на фолксвагена започна да потъва и се установихме водоравно. Озовали се бяхме върху скала в кариерата и разпознах, че е скала, защото макар да разпръснахме цял тон утайка и да размътихме водата, тя беше много по-светла горе, а надолу ставаше съвсем тъмна. Това означаваше, че непосредствено отпред дълбочината бе далеч по-голяма.

Също така нещо плаваше пред нас, вързано на въже, а въжето отиваше по-надолу от мястото, на което се бе спряла колата. Знаех точно какво има на края на това въже, макар че за да се види по-ясно, мътната вода трябваше да се уталожим.

До мен Брад беше захлупен върху волана в безсъзнание или защото си беше ударил главата, или просто от шок колко е тъп — нямах представа. Така или иначе, бях благодарна, че не е в състояние да вилнее като пълен глупак. Придобивка №48: припаднал Брад.

Нивото на водата в колата започна да се повишава, тя проникваше през процепите на вратите и стъклата. Прекалено големите ми маратонки бяха покрити от нея, стигаше ми до глезените. Качваше се още и още, вече ми беше до хълбоците. Водата около нас все повече се избистряше. Удивих се колко бързо се възстановяваше тази кариера, все едно просто бе погълнала нова жертва, поредната купчина метал беше попаднала в огромния ѝ черен стомах. Оф-уф, сякаш пъшкаташе течното ѝ тяло.

Дъното на кариерата беше като сметище за скрап: огънат лост, маломерно метално тракторче, преобърнато наопаки, кофи, тухли, вериги — и не щеш ли, от дълбините пред колата като дълъг накъдрен език, подаващ се от дяволска паст, наистина се виждаше телена ограда.

Водата прииждаше като течност, изхвърляна през стиснати зъби. Покри таза ми, едрия ми корем, бебето ми. Седях неподвижно.

Пред мен картината все още бе мътна, но тя се виждаше — плаваше върху дъска за сърф, овързана с въжето през разрязания торс. Полюшваше се леко в подводния си гроб с плавно развяваща се коса. Трупът ѝ върху дъската приличаше на спихнат балон, летящ без полза над изоставена автокъща някъде в Запада, където никой не припарва вече, освен ако не се е изгубил или не му е свършил бензинът. В очакване на лешоядите.

Вдясно от мен онзи мъж, агентът, започна да удря с голи ръце прозореца откъм моето място, блъскаше ли, блъскаше. Бум, бум, бум — и ето че се завърна стрелецът в училището ми и взе да гърми с пушката си. Чувах стрелбата, писъците, трясъците, свистенето на куршумите му из класната стая.

Преборих се да не се отключи гневът ми; седях неподвижна. Притиснах юмруци един в друг. Обърнах се към агента, който беснееше до прозореца, ударите му бяха притъпявани от водата и, естествено, забавяни от нея.

Размахах длан срещу него, за да го спра. Главата ми все още беше във въздух, където можех да дишам, но водата вече стигаше до шията ми. Казах му:

— Първо водата трябва да се изравни от двете страни. Тогава налягането ще е равномерно и вратата ще се отвори. Успокой се!

Никой ли не помни уроците по физика от гимназията?

Водата покри корените на косата ми. Откачих колана си. Пресегнах се за ключовете на Брад, висящи на стартера, и се обърнах към агента, който все така глупаво блъскаше по прозореца ми и възпроизвеждаше звуците от побъркания стрелец в училището.

Вечно ли щеше да ме преследва този шум? Непрестанно ли щях да си припомням онзи ден? Кого трябваше да погна, та адската дандания да спре? Кого бих могла да изтезвам с нея?

Погледнах агента и вдигнах ръце с жест, който казваше: „Добре де, сега какво чакаш?“.

Той отново се пробва с дръжката и отвори вратата.

Изплувах трите метра до повърхността.

ГЛАВА 23

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОДЖЪР ЛИУ

Последвах Лиса, за да се уверя, че е стигнала до повърхността и благополучно се е озовала в ръцете на Лола. Като се успокоих, отново се гмурнах долу и макар и спиран от силно нежелание, измъкнах шофьора от онова, което трябваше да се превърне в подводния му гроб. Избутах го до повърхността, а Бойд го хвана под мишниците и го изтегли. Единствен Бойд не го догнуса да му направи дишане уста в уста, което, макар че беше фермер, някак бе успял да овладее. Аз не бих допрял устни до тая студена риба.

Шофьорът се прокашля и с мъка се върна към живот, като взе да крещи и да се мята върху гранитните скали. Лола го приближи и злобно го изрита в крака. Аз бях превит одве, като още се мъчех да си поема дъх, застанал близо до Лиса.

— Ще ти се иска да те бяхме оставили долу, отрепко. Затваряй си устата. Да не си гъкнал повече, че ще ти избия зъбите до един. — После се обърна към Бойд и добави: — Пилчар, дръж му ръцете зад гърба.

— Той се казва Брад — подвижна Лиса спокойно, но с непогрешима неприязън, сякаш „Брад“ беше позорно, достойно за подигравка име.

— Имаш правото да запазиш мълчание...

Прочетох му правата бързо и монотонно, като му дадох да разбере колко ми е гадно да му призная права, каквито не заслужаваше. Налагаше се аз да му прочета правата, защото Лола никога не би го сторила. Тя самата грубо му постави белезниците и тъй като той не преставаше шумно да поема въздух и да скимти по всякакъв повод, тя измъкна шала, подпъхнат под ризата си, и стегнато му завърза устата с него. Сега вече се чуваше само приглушен непрестанен стон.

Бойд отстъпи назад и вдигна пушката си срещу Брад.

— О, дявол го взел, Пилчар, не го гръмвай. Лично на мен би ми било драго, но няма как да стане вече — обади се Лола, поомекнала към Бойд.

— Госпожо, то се знае, че няма да го гръмна, освен ако не рече да бяга. А в този случай ще се сдобия с още една глава трофей на стената си — заяви Бойд, без да изпуска Брад от поглед. — Хей, младеж, за сведение ще ти кажа, че държа щатския рекорд за убиване на едър дивеч с един изстрел. Много ми се ще да побегнеш. Давай де. Хайде, давай. Припни напред като заек.

Лола се усмихна на Бойд. Аз също. Той вече напълно се бе вписал като член на бандата ни.

Лиса, застанала със скръстени ръце на ръба на кариерата, близо до въжето, което бях зърнал вързано към стената, повдигна устни от една страна, което скоро се научих да разчитам като усмивка. Та ето ни четиримата, нашия негласно основан екип от преследвачи на злодеи. Поне разполагахме за прикритие с легитимността на значките ни — моята и на Лола. Бях разсъждавал върху странното съвпадение, че Бойд бе продал на нашия похитител вана си и че този похитител бе избрал да го паркира тъкмо на фамилен имот на Бойд на километри далеч от мястото на сделката. За други със сигурност би изглеждало съмнително в единия край на спектъра за достоверност и невъзможно в противоположния. Ала аз си спомнях и думите на свидетелката, видяла регистрационния номер от Индиана, който ѝ бе направил впечатление, защото предишната вечер гледала със съпруга си „Най-добрият изстрел“ с действие, развиващо се в Индиана. „Божествено съвпадение“, така го бе нарекла. И наистина си беше божествено съвпадение. Тя сякаш бе предоставила следа, или предчувствие, или подтекст за цялото разследване.

Приближих се до Лиса, която зъзнеше от студ. Аз самият здравата бях измръзнал във водата и наведох рамене като костенурка, подава глава от черупката си, докато изтръсках първо единия, а после и другия си крак. От мен течеха струйки като от изцеждана гъба. Мокрият ми сив костюм ми опъваше на лактите. Термос с горещо кафе би ми дошъл добре в този момент — простичко всекидневно удоволствие, превърнало се в нереалистичен лукс при дадените обстоятелства. Със същия успех можех да си пожелаая от дървото да се

спусне еднорог и да ни отнесе в Страната на лакомствата за бонбони и захарни пръчки.

Лиса разтриваше издадения си корем като един вид усилие да стопли бебето вътре. Нямаше вид да желае мигом да се махне от мястото, което бих очаквал от всяка жертва. Също така не беше в истерия, не плачеше и не крещеше, че иска родителите си. Не настояваше за лекар, нито предявяваше други обичайни претенции. Безмълвно ме гледаше как вървя към нея, преценяваше походката ми, вероятно броеше стъпките. Лола и Бойд вече бяха притиснали окования Брад към едно дърво и аз исках да поведя Лиса, за да напуснем всички гората.

— Аз съм Лиса Йиланд. Да не сте посмели да викате линейка или да съобщавате нещо по радиостанцията. Искam да пипна останалите мръсници, които участваха в това.

Лишеният ѝ от емоции поглед пробиваше като свредел костите ми. Безразличието ѝ към цялата сцена, решимостта ѝ, силата ѝ — всичко у нея ме стъписа невероятно. Изпаднах в ступор. В шок. Вдигнах ръка в посока назад като предупреждение към другите и сякаш обладан от духа ѝ, повторих дословно изреченото от нея:

— Не смейте да викате линейка или да съобщавате нещо по радиостанцията.

— Ще заловим останалите днес, още не се обаждайте на родителите ми. Никой не бива да знае, че съм открита. А ако сте на мнение, че сте длъжни да уведомите семейството ми или началниците си, ще ви разколебая, като ви покажа нещо. Откачете въжето, застанете зад онази скала и теглете.

Въжето. Докато се намирах под водата, бях избягвал да гледам в онази посока. Знаех, че на другия му край има нещо ужасяващо. Изпълних точно инструкциите на Лиса: откачих въжето, седнах зад скалата и задърпах.

Виждах какви ли не кошмарни гледки по време на служба. Ще ви ги спестя. Достатъчно е да кажа, че на този етап от живота си би трябвало да съм претръпнал към обезглавени трупове, глави без лица, смазани, обгорели, изпотрошени до неузнаваемост тела. Ала нещо в черната кариера, в полюляващите се, извръщащи се с гръб дървета, в стоманеносивото небе, в изпразнената като вакуум атмосфера, във втренчения към бълбукащата вода присмехулен поглед

на Лиса ме доведе до такова състояние, че ми се повдигна неудържимо при вида на изкорменото момиче, когато трупът ѝ се показва над повърхността. Представях си думите на Лола по време на някое от храненията ни в бъдеще след този ужасен ден: „Лиу, след всичко, на което съм се нагледала в мазета, бордеи и изоставени кариери, спести ми упреците за моя избор на храна, за тютюна ми, за пиенето ми или за оригването ми“ или в каквото друго се впускаше, за да притъпи глождещите я спомени.

Лиса бе вперила студен поглед в мъртвото момиче, сякаш я хипнотизираше. Едната ѝ длан лежеше върху издутия корем, а с другата подпираше брадичката си, сякаш изнасяше лекция по философия във висше учебно заведение. Мократа ѝ коса бе прилепена към скалпа и лицето.

Когато Лиса се извърна от водата, пуснах въжето. Трупът с дъската полетя отново в дълбините на кариерата. Лиса тръгна по ръба ѝ към мястото, където стояха Бойд, Лола и Брад. На минаване покрай Брад му смигна, отправи му въображаем изстрел и духна въображаем дим от показалеца си. В този момент си пожелах да беше моя дъщеря. Отправи се по пътеката, по която Брад ни беше довел, без да се обяснява и да подканя да я последваме, но ние, естествено, го сторихме, поехме по следите ѝ в калта и се опитахме да я настигнем, като мрънкащият Брад бе побутван с пистолет, за да върви напред.

С Лола бяхме достатъчно наясно, че да я последваме без въпроси. Дадохме знак на Бойд с пръсти пред устните и той да запази мълчание. Върнахме се чак до сградата на училището, прекосихме малка площ за паркиране и поехме по гориста пътека, в края на която имаше открито пространство под клоните на върба. Бременната Лиса крачеше като разгневена котка и когато Бойд понечи да каже нещо, аз му шътнах.

Отново поехме след младата ни водачка обратно по гористата пътека до училището. Там спряхме пред едно от крилата в очакване на инструкции, всички вперили очи в Лиса. Лола бе настанила окования с белезници Брад в багажното пространство на форда с крака, привързани към кука.

— Не знам къде работи Доктора. Къде е Дороти? Трябва да е заминала с вана — каза ми Лиса.

— За какво говориш? Кой е Доктора? — попитах.

— Онзи, който изражда бебетата — уточни Лиса.

— Онова момиче Дороти... Братовчед ми я откара в спешното отделение.

Лиса кимна в знак на одобрение.

Канех се да задам още въпроси, но зърнах с крайчеца на окото си как Лола души по посока на друга врата в друго крило. Изглеждаше като изпаднала в транс от нещо зад вратата и влезе в сградата, без да даде знак на мен или на някой от другите да я последва.

— Вероятно е подушила гадняра, когото изгорих в затворническата си килия. Кажете ѝ да не пипа водата. Може още да тече ток.

Зад мен Бойд промърмори:

— Аха, ясно. Ей за тази миризма ви разправях. Вратата горе е заключена.

Лиса ми подаде ключовете, които стискаше в ръка.

Изтичах след Лола.

Всякакви истории за циркови мечки, облечени в пембе, бледнеят пред онова, което заварихме на третия етаж.

* * *

След като с Лола видяхме каквото видяхме в стаята, където Лиса бе държана като затворничка, момичето не се разпростря в подробности. Каза ми само:

— Агент, трябва да им устроим ужилване този следобед. Аз ще ги примамя. Вие ще ги заловите.

Лола вече бе убедена и кимаше в знак на съгласие с всичко, което поискаше нашата млада майка. Партньорката ми надушваше кръв и копнееше да я изгълта на големи глътки.

— Агенти, предвидено беше и аз да правя компания на онова момиче в кариерата. — Тя поглади корема си, сякаш прегръщаше бебето. — Нямам думи да изразя омразата си към тези хора. Видяхте на какво съм способна, какво сторих с онзи негодник горе. Искам да ги съсипя. И ще го постигна. Ще ги открия и ще ги отрова бавно, ако не се съгласите да им заложим капан и да ги арестувате всичките още

днес. Аз трябва да съм примамката. Това е единственият начин. Хиляди пъти съм го премисляла.

Не се съмнявах, че действително го е направила.

— Лиса, кажи ни какъв е планът ти — подкани я Лола.

С гримаса, за която впоследствие научих, че се равнява на широка усмивка у лишеното от чувства момиче, Лиса събра вежди и леко повдигна брадичка към Лола. Знак за респект. Знак за благодарност.

Лиса изложи плана си в подробности. Беше прост по същество. Каза, че трябва да принудим Брад с пистолет, опрян в слепоочието му, да се обади на Доктора и да му съобщи, че тя ражда.

— Доктора пътува с Очевидната двойка и ще ги доведе със себе си, тъй като нямат търпение да вземат бебето ми. Ще ги спипаме всичките закуп. Разбрано?

Споразумяхме се, че ще разположим подкреплението ми от агенти, които щяха да пристигнат съвсем скоро, да наблюдават хотела на Очевидната двойка и кабинета на Доктора, и то преди да накараме Брад да се обади, за да не би съучастниците му да са известени за действителното развитие на събитията. Много исках планът на Лиса да проработи и да ги заловим всичките заедно в „Апълтрий“ по няколко причини.

„Апълтрий“ беше с изолирано разположение и при евентуална престрелка нямаше да пострадат цивилни.

Фактът, че щяха да се явят тук при повикване от Брад, щеше да е солидна улика за участието им в заговора.

Лиса поиска да ги види лице в лице в обстановка без ограничения на съда и затвора, както и без свидетели, и аз се съгласих, че го заслужава.

По-късно узнах достатъчно подробности, за да разбера какво имаше предвид Лиса с названията Доктора и Очевидната двойка. Тя ми обясни също така, че Брад не е „Рон Смит“ — Динг-Донг — както аз си мислех, а неговият брат близък. Естествено, бях шокиран и горях от нетърпение да й задам милион въпроси. Но на момента просто казах:

— Добре, нека преговорим плана ти още веднъж.

Нямаше начин да вмъкна свои кроежи във войната на Лиса. Явях се просто неин войник. Лола на драго сърце прие ролята на

снайперист в ябълково дърво в съседната овощна градина. С неохота ѝ припомних, че не бива да стреля, ако бандата, която очаквахме, е невъоръжена. Лявата ѝ ноздра потрепна, като че се канеше да излае, а пръстът ѝ се обви по-плътено около спусъка. Оставих я на дървото с надежда, че ще се подчини на командата, но вече кроях планове как да ѝ осигуря алиби, ако не го стори.

Обадих се на подкреплението си и уговорих с тях среща у братовчеда Боби, за да предам Брад на единия екип и да инструктирам другия къде да заеме снайперистки позиции. Не споменах за проваления опит на Брад „да избяга“ от колата, където го бяхме вързали, пристегнат с белезници; не споменах и частната сделка, която сключихме с него. Частна сделка между мен, Брад и Лиса. Махнахме му шала от устата, преди да го предадем на другите агенти — те стриктно следваха протокола и не биха запушили устата на пленник — вследствие на което бях принуден да му слушам дудненето, че имал дупка в лицето, и чак ми се прищя да го бях оставил на дъното на кариерата. Влудяваше ме с модулациите си между момичешки дискант и тембър на побъркан демон, докато го бутах към къщата на братовчеда Боби. Минахме покрай мучаща крава, а той се обърна към нея и рече:

— Беси, каква си ми хубавица ти. — След което ревна: — Ще направя телешки стекове от децата ти, мръснице!

Сериозно се разтревожих, че ще се позове в съда на невменяемост.

Всичко мина точно според предвижданията на Лиса. Доктора довтаса в шоколадовокафяво елдорадо, в което се возеше и Очевидната двойка. Господин Очевиден и съпругата му, госпожа Очевидна, бяха отседнали в местен хотел, наименуван по една ирония „Веселия щъркел“, да чакат появата на белия свят на своето вързопче открадната радост. Възнамерявах да духнат в Чили в шикозната си планинска вила, сгушена сред пет лозя, и да се наслаждават на блаженство в Южното полукуълбо. Руси бебчета щяха да са последният щрих в техния пълен с картини и скулптури дом, буквално подобен на замък. С Лола бяхме допуснати да го посетим, докато наш екип правеше инвентаризацията. Открихме толкова много документални улики, свързващи ги с нашето престъпление и с няколко други — като кражби

от голям мащаб на произведения на изкуството — че им изгубихме бройката.

В деня, в който ги заловихме, Лола скочи от дървото и взе да рита пръст в очите им, задето я бяха ограбили от шанса да ги очисти, като бяха цъфнали напълно заблудени и невъоръжени.

— Шах — отсече Лиса, докато поставях бележниците на Доктора.

Бидейки нелош шахматист, се почудих защо тя не каза „шах и мат“ в смисъл на „играта свърши“, но скоро узнах, че Лиса е предвидила още нещо за Доктора.

ГЛАВА 24

ДОПЪЛНИТЕЛЕН ИНЦИДЕНТ, ЧАС 4-ТИ

Този Лиу е толкова драматичен. Знам, че ви е разказал всичко за онази уплаха в детството си. Как станал какъвто е сега. Според мен онова, което е сторил за брат си, е повече от прекрасно. Гениално. Когато ми разказа случката, реших, че го искам за вечен пръв приятел.

Разбира се, аз бих подхождала много по-различно към ситуацията с брат му Моци. Но да не изпадаме в неучтиви критики. Освен това Лиу заслужава възхищение заради върховните свойства на очите си, а подозирам, че притежава впечатляващи амигдала и хипокампус плюс невероятно добре развита връзка помежду им. Тя е като супермагистрала с огромни камиони — неврони — шетащи нагоре-надолу по нея, натоварени с безценен товар от сетивни и фактологични данни: паметта. Моята теория е, че свръхразвитото зрение на Лиу в съчетание с по-големи от нормалното амигдала и хипокампус обуславя изумителната му памет за подробности. Нужно е да му отворя черепа и да направя дисекция на очите му, за да бъде напълно сигурна, защото не се доверявам на точността на ядрено-магнитния резонанс. Само че не бих правила аутопсия. Не и на приятел.

И все пак колко самоотвержено, пресметливо и далновидно е действал Лиу за спасяването на Моци. Колко хладнокръвен е бил. С тази история ме накара да се докосна до чувствата Обич, Възхищение и Преданост и всичките те, адресирани към самия Лиу. Но в началото, когато ме спаси — или по-точно когато ми помогна сама себе си да спася — не изпитах никакви чувства. Просто го отметнах като поредния актив: агент Лиу, Придобивка №49.

Лиу предостави разсейването, на което се надявах, отвори вратата на потопената под вода кола, помогна ми да заловим останалите. Така че в този ден за мен той изглеждаше максимално полезен. Когато приключи с поставянето на белезници на Доктора и на Очевидната двойка, той и „Лола“ — така ми беше казано да се обръщам към партньорката на Лиу — ме откараха с форд до

болницата. Лола се настани в средата, защото с моите размери нямаше как да се сместя зад лоста за скоростите. Как уютно си пътувахме тримката, същинско фермерско семейство на път да се сдобие с нов член. Предполага се, че при дадените обстоятелства линейка би била правилното средство за транспортиране, ала те не желаеха да ме поверят на другото, пък и аз самата бих отказала да се кача.

Останалите агенти прикlescиха Бойд, фермера, в къщата на „Братовчеда Боби“ да го разпитват. Много харесах речта, която Бойд дръпна на Брад край кариерата, насочил пушка към лицето му. По-късно накарах баба да ми избродира монолога му на възглавничка и, ако щете вярвайте, предвид бездруго по-мрачния ѝ поглед към света покрай писането ѝ на кримки и голямата ѝ радост от спасението ми, тя не отхвърли молбата ми. Пошегува се, че щяла да използва лилав конец и курсив, както и приложения от тичащи в гора зайчета като илюстрацията на репликата на Бойд „Припни като заек“. В крайна сметка, както и очаквах, баба използва разговора, за да ми преподаде правила за уместните емоционални реакции при стресови ситуации. Накрая направи възглавничка само с приложения на заек и надпис „Обичам те“. И аз обичам баба. Никога няма да изключа бутона на обичта си към баба.

Най-лошото нещо, на което съм ставала свидетел в живота си — дотук — се случи само четири часа след като изпържих тъмничаря си и заловихме съучастниците му. Този ужасен образ на Допълнителен инцидент, час 4-ти затвърди решимостта ми за още мъст. Тройна мъст.

Почти веднага щом арестуваха Доктора и господин и госпожа Очевидни, бях приета в болницата за преглед. Агенти Лиу и Лола не се отделиха от мен и за минута. Сега знам, че Лиу за нищо на света не би приел да е другаде. Уви, тогава бях само едно от четирите изчезнали деца, които той бе открил живи — като в сметката не влиза Дороти, но пък влиза брат му. Цъфна в стаята ми, след като бе взел кока-кола и чипс от автомата, и се усмихна виновно. Лола крачеше в преддверието като кръвожаден тигър в клетка, отпъждайки с вида си всеки, на когото би му хрумнало само да ме заговори дори. Много я харесвах. Майка ми страшно би си паднала по нея.

— Здравсти, боецо — каза ми агент Лиу.

— И на теб здравсти.

— Казаха, че си в много добра форма.

— Да, така е. Ами Дороти? Може ли вече да ида да я видя?

— Дороти никак не е добре. Ако те заведе, трябва да си подготвена. Прогнозите за нея не са обещаващи.

— Ще оживее ли?

— Честно казано, показателите на кръвното ѝ налягане са много лоши. Как не можах да ви открия по-рано?

— Единствен ти ли ни търсеше?

— За съжаление, да, с партньорката ми, естествено.

Той кимна към Лола. Тя изсумтя навъсено.

— Това е много тъжно, агент Лиу.

— Направо си е шибано престъпление. — Замълча и изду бузи, после изпусна въздуха. — Прощавай, не бива да говоря такива думи пред теб.

— О, не си го слагайте на сърце. Та аз съвсем скоро овъглих човек. Все ще мога да понеса някоя по-солена дума.

Лола се облещи и произнесе само с устни „овъглих“, като че съхраняваше думата в личния си речник за бъдеща употреба.

— Може ли да взема малко пари назаем до идването на родителите ми? Искам да купя нещо на Дороти.

— Колкото пожелаеш.

Той извади портфейла си и ми подаде две двайсетачки.

Лиу и една сестра ми помогнаха да седна в количка, което приех като уничително и оскърбително. Но бяха категорични, че няма да ми позволят да ходя из болницата, макар да се бях изтръгнала от плен и да бях спасила друго момиче. Сега, като си помисля, имали са основание. Бях бременна в осмия месец, тежко дехидратирана, изтощена, с наранено лице и, да, признавам си го, физически отслабнала. Хубаво де.

В магазинчето за подаръци избрах за Дороти кичест букет в изящна розова ваза — комбинация, която баба много би харесала.

Когато с Лиу отидохме на втория етаж и поехме по коридора към стаята на Дороти, видях полицейска охрана, хора, за които после разбрах, че са родителите на Дороти, и съсипан от мъка приятел — оказа се, че го показвали в новините заедно със семейството ѝ, когато се обърнали с молба към света да помогне за откриването на обичната им Дороти. Дороти бе отвлечена в Илинойс, само на три часа път от тук, така че техните бяха пристигнали бързо, докато моите родители

още чакаха самолета си на летище „Логан“ в Бостън. Моят Лени нямаше да дойде, той мрази самолетите. Напомних си да му се обадя след посещението при Дороти. Това, че отлагах, не значи, че не го обичах. Знаех, че той ми е предан от цялото си сърце. Нямаше нужда от прибързана сълзлива среща за доказателство.

Родителите на Дороти се втурнаха към мен да ме прегръщат, като хлипаха и ме засипваха с благодарности. Още мога да усетя вкуса на солените сълзи на госпожа Салучи, мокреци бузата ми и стичащи се в ъгълчето на сухите ми устни.

Дълго и силно ме прегръщаха в коридора и ме забавиха да ида и да видя Дороти.

Тъкмо се канехме да се откъснем от тристранната си прегръдка, когато писъкът на Дороти ни накара да замръзнем. Проточихме шии по посока на нея като триглав дракон.

Трябва да ви пощадя на този етап. Онова, което видях, бе толкова покъртително, толкова тъжно, че не мога да го повторя. В широки мазки, като на импресионистична картина, избледняла от времето и покрита с прах, ще кажа само, че беше изхвърлила всичката си кръв, заедно с още нещо, и двацет минути по-късно почина в мъчителна агония.

Казаха, че прееклампсията ѝ била в лека форма и тя би могла да се справи при минимални грижи, каквито би могла да получи в най-скромното акушеро-гинекологично отделение. Казаха също, че нелекуваната прееклампсия, невероятен големият стрес, който бе преживяла, и инфекцията, получена по времето ѝ на плен, са превърнали тялото ѝ в тенджерата под налягане, гръмнала от събраната топлина заедно с кожата, органите, вените и живота ѝ — нейния и на детето ѝ.

Не, няма думи, които могат да опишат този момент, защото аз видях не кръв, а самата същина на смъртта. Смърт, каквато никой човек не може да зърне, освен ако не е прокълнат и не се озове в последните си минути в къща с огледала. Стоях в коридора и гледах как смъртта върлува в стаята. На фона блъбукеше кожа. На преден план се лееше река — буквално река — от кръв и тази сцена изпълваше цялото помещение. Нямаше нито точица светлина, нищо бяло, никакви ангели, никаква милостива ръка, която да закрие

плътната черна рамка. Може би някой ме издърпа встрани. Може би някой подскочи, когато разбих на пода вазата с божури.

Може би някой ме повлече плачеща, съпротивляваща се, пищяща. Може би някой ме успокои с бърза инжекция в бедрото. Може би. Няма как да съм сигурна.

Събудих се осем часа по-късно, насинена и с пресипнал глас, с няколко шева на глезена от стъкло, отскочило от пода по време на моята бурна реакция при вида на смъртта. До мен стоеше майка ми и ме държеше за ръката, над рамото ѝ надничаше баща ми с обляно от сълзи лице. Агенти Лиу и Лола кръстосваха преддверието като часовои и обръщаха в уплашен бяг всеки, дръзнал да приближи стаята ми.

Може и само да си въобразявам предсмъртните мъки на Дороти, не знам. Наясно съм само, че първият ѝ образ и вик са се запечатали у мен за цяла вечност.

Ето защо не бива да включваш бутона на обичта, освен ако не е абсолютно наложително.

ГЛАВА 25

СЪДЕБНИЯТ ПРОЦЕС

Знаех достатъчно за *mens rea*, за да бъда опасна. Макар че сферата на майка ми като адвокат е гражданско право и правителствени правоохранителни агенции, тя все още пази учебника си по криминално право. Главата за престъпно намерение, или *mens rea*, ориентирано към престъпление състояние на духа, силно ме заинтригува. Изчетох я, като бях на четиринайсет години, и отново на петнайсет, и отново на шестнайсет, след премеждието си. Бях прираствала към сериала „Закон и ред“ и документални филми за действителни престъпления. За да бъде дадена смъртна присъда или като крайна отстъпка от моя страна доживотен затвор без право на помилване, трябваше да съм сигурна, че у съдебните заседатели нямаше да остане и капка съмнение как Доктора — единственият, който стигна до процес — е имал *mens rea*. Също както и с похитителя ми моят план за отмъщение към този злодей имаше три слоя осигуровка. Рецепционистката постигна извънсъдебно споразумение с признание за вина. Очевидната двойка — също. Брад? Брад е друга история, така че нека не избързвам за него.

Ако сте юрист теоретик и четете това, може да се почудите защо федералното правителство не изправи Доктора на федерален процес и защо Индиана обра бойната плячка. Всъщност не знам подробностите, но налице беше някакво взаимодействие между Лиу, ФБР и Индиана, при което щатът, онзи, който най-много си падаше да праща престъпниците в мръсна дупка, получи златните ключове към света на прокълнатите.

Докато месеците минаваха и процесът приближаваше, Докторът се проявяваше като все по-закоравял злодей. Единствен той не прие обременителното прокурорско предложение за сделка с признаване на вина, нито тръгна по пътя на Брад за отложено явяване пред съда, а държеше да бъде съден от „равни нему“. Ама какви „равни нему“, не спирах да се чудя. Как бе възможно да съществуват „равни нему“? Та

той уби Дороти, а можеше да я спаси. Не беше човек. Недостоен бе да бъде наречен и животно дори. Далеч по-низша форма е. Той е едно нищожество. Равни нему?!

Тъй като не биха ме допуснали с мачете в килията на Доктора в предварителния арест, започнах да се трудя усилено за осъждането му. Заговор за отвлечане и опит за убийство — и двете углавни престъпления — щяха да са лесноосъществими обвинения и тъй като при извършването им бяха умрели хора, провинението беше наказуемо със смърт. Дотук добре. Смърт, случила се при извършване на углавно престъпление, е убийство, в което могат да бъдат обвинени всички съучастници, макар и да не са дръпнали спусъка, образно казано, а в моя конкретен случай да не са бутнали умрелия в локва, където тече ток, или да не са оставили предумишлено бременно момиче в юношеска възраст и плода ѝ да умрат, ако това е можело да бъде избегнато.

Съвсем предсказуемо Доктора изтъкна аргумента, че Дороти би умряла и без наличието на углавното престъпление и не поради него самото. Давещ се плъх би се заловил за най-крехката тресчица, плаваща в океана. Не можех да допусна аргументът на Доктора да остане неопроверган, затова внимателно подготвих показанията си.

Съдебните зали в действителност са много подобни на онези, които виждате по телевизията. Онази, в която аз свидетелствах, беше с тъмна дървена ламперия на височина от около два метра и четиридесет сантиметра по четирите стени без прозорци. Местата за зяпачи, заинтересовани роднини, любители на съдебни дела, представители на медиите и художници, правещи скици, бяха разположени в десет реда. Отвъд ниска до кръста летяща врата имаше големи маси — лявата за обвинението, дясната за защитата на гадината. Най-отпред беше издигнатото върху подиум бюро на съдията, отстрани до него — свидетелската скамейка, а отпред — мястото за съдебния стенограф.

Процесът на Доктора започна шест месеца след освобождаването ми и всъщност беше доста скоростно насрочен. Вече си бях върнала фигурата отпреди бременността. В деня, когато бях призована като главен свидетел, седях отвън на дървен стол, от онези с хлътнатини за дупето, и поклащах крака в елегантни кожени сандали „Мери Джейн“. Мама отказа да позволи на прокурорския екип да ме облече като опърпана нещастница само и само да предизвикам

съчувствие у съдебните заседатели. Заяви, че подобно шоу би насърчило предубеждение или „дискриминация с обратен знак“ и би било чисто и просто признак за „претрупана адвокатска работа“. О, не се бойте, мама бе изцяло наясно със стратегията на обвинението и знаеше какво прави. Беше най-добрият пледиращ адвокат, когото някой би могъл да се надява да има.

Черните ми сандали бяха в тон със семплата черна рокля с къс ръкав и две плохи от ханша надолу. Беше с подплата, естествено. От Италия, естествено. И, то се знае, струваше цяло състояние. Мама ми послужи с най-хубавите си огромни диамантени обици; отсече, че с друг вид бижу няма да ме пусне в съда, и предизвика недоволството на неугледна жена от прокурорския екип, която ме искаше с невинни перли.

— Перли? Перли?! Боже господи, та перлите са за невзрачни студентки и пренебрегвани съпруги. Изобщо не са подходящи за дъщеря ми. Тя заслужава нещо по-добро.

По-късно мама ми обясни, че перлите били за повлекани и идиотки, които грам не разбирали от мода и ги мислели за изискани само защото Одри Хепбърн ги носела в „Закуска в Тифани“. Шумно издиша през носа си и добави:

— Но киното си е кино, а тя е Одри Хепбърн и е единственият пример в историята за жена, на която перлите ѝ стоят добре.

И тъй, седях аз на дървения стол в коридора на съда, облечена в скъпата си черна рокля като опечалена на погребение, но пък богата, и без никакви перли, когато ме извикаха да вляза в съдебната зала. На прага се разминах с госпожа Очевидна, която тъкмо слизаше от свидетелското място и бе извеждана от пристава. Обвинението ѝ бе предложило сделка в замяна на свидетелски показания срещу Доктора. На нея също бяха предложили облекло, каквото иначе само насила би се оставила да ѝ надянат, макар че всъщност тя излежаваше наказание в затвора по извънсъдебното си споразумение. Обвинението и мама не искаха никакво визуално напомняне към съдебните заседатели, че госпожа Очевидна е престъпничка. „Равните“ на Доктора бездруго знаеха достатъчно.

И така, госпожа Очевидна се размина с мен; изглеждаше забележително. Носеше розова копринена блуза, черна пола от кашмир, копринени чорапи, черни лачени балеринки и, то се знае,

перли. Големи, кръгли, скъпи перли. Беше с прическа и грим, сякаш отиваше на галапредставление. Нямаше още четиридесет години и макар да бе абсолютен демон, всъщност бе доста красива с дългата си и пищна кестенява коса, вдигната на кок, който да подчертае високите ѝ скули. Имаше изряден тъмночервен маникюр и венчалният ѝ пръстен трябва да беше дванайсеткаратов. Вървеше с походка, излъчваща безразличие, с изправен гръб и вирнат нос и ме изгледа презрително, сякаш бях някоя въшка.

Въздържах се и не намигнах на мама, седнала на мястото зад щатския прокурор. Бе предсказала, че госпожа Очевидна ще се държи тъкмо така, и именно тя настоя на точния синхрон при влизането ми. И двете с мама погледнахме към съдебните заседатели. Беше ясно, че те също са забелязали показната ѝ надменност. Спретнат мъж с пуловер в цвят съомга изрече с устни „по дяволите“ и написа нещо в бележника пред себе си.

Манипулирането на тези тънки детайли, предвиждането на личностните характеристики и действията на другите, обхващането на всички дребни подробности в правна стратегия бе тъканта на адвокатската игра, защото по съществото си тя не се различава от театрална постановка. А адвокатите са едновременно продуценти и главните герои. След това преживяване за малко да ми влезе мухата и аз да се заловя с право, но колко ужасно би било да прекараш живота си в тези лишени от прозорци ковчези, които наричат съдебни зали.

Вече познавате изцяло взаимодействието ми с Доктора. Както ви казах, той се появи в три различни дни: веднъж сам на визитата си със студени пръсти, по време на която не каза нищо; един път с господин Очевиден за общо минута и отново на практика не каза нищо; и последния път, когато упражни агресия върху мен със слушалката за ултразвук пред господин и госпожа Очевидни и нарече похитителя ми „Роналд“. Това беше. Нищо не знаех за него, освен че е причинил смъртта на Дороти с отказа си да я лекува. Дори нямах представа как изглежда до деня, когато го спипахме в „Апълтрий“. Тогава беше пиан, запуснат и със свръхтегло. Носеше бежов елек върху светлокафява риза с петна от пот под мишниците. Каdifени панталони допълваха изцяло кафявото му облекло. Приличаше на дървесен дънер. Когато Лола му слагаше белезниците, забелязах, че ципът на панталоните му е

отворен. Казах му „Шах“ и той извърна глава към мен, така че можах да погледна право в кървясалите му очи, и тогава той се оригна.

Ала шест месеца по-късно, когато минах през летящата вратичка в Съдебна зала 2А, за да застана на свидетелското място, видях пред себе си един напълно преобразен човек. Защитата го беше пременила в костюм на тънко райе, риза с бяла яка и подбрана с вкус червена вратовръзка. Като нищо можеше да е политик или banker. Лицето му бе свежо и опънато, а косата — пригладена с гел като на Супермен. Честно казано, ако не знаех, че е чудовище, и ако бях подвластна на развилнели се женски хормони, току-виж, си бях паднала по него. Вместо това, тъй като съдебните заседатели ми бяха отляво и нямаше как да видят извърнатото ми лице, едва забележимо му смигнах и размърдах вежди, за да му дам да разбере, че играта започва.

Той се вцепени, пое дълбоко дъх и сгуши глава в раменете си като котарак, уплашен от пълна луна.

Нали помните, защитата на Доктора се градеше на тезата, че Дороти би умряла „и без наличието на углавното престъпление и не поради него самото“. А знаех това, защото майка ми ме държеше напълно осведомена.

Седнах на свидетелското място и кимнах за поздрав на благата, но и строга съдия Роузън, кацнала по-високо от мен на съдийското си кресло. Заклех се над Библията, отговорих на въпросите коя съм, къде живея и други биографични уточнения, идентифицирах Доктора като човека, който ме преглеждаше, и после добавих липсващите елементи, нужни на обвинението.

Бях свела очи и мърдах носа си по начин, за който знаех, че причинява сълзи. Щом очите ми се навлажниха достатъчно, погледнах към съчувствената бабка на масата на съдебните заседатели и обясних как при два случая Доктора е казал на моя похитител: „Ако иде в болница, Дороти ще се подобри, но на кого му пука? Бездруго ще я хвърлим в кариерата веднага щом роди“. Разкрасих тази лъжа, като добавих, че е придружил думите си със смях, който ми е прозвучал като на злодей от анимационен филм. Отидох и по-далеч, заявих как е казал: „Нека изчакаме. Може да се посъвземе и бебето да е добре, тогава ще имаме две бебета за продан. Ако ли не, ще ги хвърлим в кариерата, както беше по план. Очевидно няма да я пратим в болница. В случай че продължи да се влошава, спрете да я храните“.

Докторът ревна и прекъсна показанията ми:

— Не е истина! Нищо вярно няма в това!

Смъкнах се ниско на стола си и го раздадох уплашена, прехапах долната си устна и обърнах огромни молещи очи към добрата съдийка да ме защити. По бузите ми се затъркаляха едри крокодилски сълзи.

— Ваша Светлост, вярно е! Вярно е! — изплаках.

— Седнете си, господине! Ще си затваряте устата в тази съдебна зала — викна тя. — Още едно такова обаждане и ще ви обвиня в неуважение към съда. Разбрахте ли ме?

Мълчание.

— Разбрахте ли ме?!

— Да, госпожо съдия — рече Доктора и си седна с наведена глава.

Но тогава се изправи пледиращият адвокат на защитата и на масата им подхванаха играта „Горе/долу“. Ту Доктора ставаше и сядаше, ту защитникът. Трябваше да си ухапя бузите отвътре и да отклоня поглед към мокро петно на тавана, за да не се разхиля на тази клоунада. Изпълних отново маневрата с очите, та сълзите да продължат да се стичат по хубавкото ми лице.

— Моля за извинение, Ваша Светлост, няма да има повече прекъсвания — обеща адвокатът на защитата.

Мама ми беше обяснила, че ще се случи така. Уверила ме беше, че мога да кажа всичко от свидетелското място, защото защитникът няма да посмее да ме нарече лъжкиня пред съдебните заседатели. Най-много можеха да си позволят да поставят под въпрос способността ми да си спомням точно подробности и събития, но не биха ме обвинили в лъжа. Не исках тя да носи това бреме. А да го нося аз, няхах проблем.

И все пак улових скептичния ѝ поглед, който се превърна в горда усмивка, щом разплакана уверих съдията в искреността на думите си. Мама знаеше, че аз не плача, и бе чула разказа ми за времето, прекарано в плен, хиляда пъти, при което бях достатъчно далновидна да намекна бегло, че съм чувала Доктора да казва разни неща, но така и никога не се разпрострях в подробности пред нея. Не исках предварително да си ограничавам възможностите докъде мога да стигна с версията си, за да мога да я моделирам според нуждите на обвинението.

След като всички си седнаха по местата, съдия Роузън кресна на прокурора:

— Добре, хайде, продължете. Искам да стигнем до съществен етап, преди да обявя прекъсване. — После се обърна към мен и ме попита: — В състояние ли сте да продължим?

— Да, госпожо съдия — отвърнах плахо, но категорично.

Прокурорът се обърна, взе чиния и обяви:

— Веществено доказателство 77.

Беше порцелановата чиния „Уеджууд“ на Дороти.

— Да, господине, това е чинията. Човекът, който ми носеше храната, в началото носеше и нейната чиния. Веднага забелязах буквата „Д“, залепена отпред. — Лъжа.

Прокурорът показва бележката с буквата „Д“, която бях намерила в кухнята.

— Веществено доказателство 78.

— Да, това е бележката. Явно е носел храната първо на мен. Но около седмица преди бягството ми той престана да носи нейната чиния, когато влизаше в моята стая. Понякога преди това го виждах през дупката на ключалката да яде от същата тази чиния. В кошчето за боклук в банята имаше самозалепващи се листчета с буквата „Д“ на тях. Той е ядял храната й. — Все лъжи. — Трябва да е следвал заповедите на Доктора да остави Дороти да гладува. — Най-вероятно лъжа.

Адвокатът на защитата изпадна в апоплектичен пристъп. Едва не избухна в ругатни при възраженията си за „предположения“ и „неоснователни твърдения“, но аз видях с периферното си зрение ахкащите съдебни заседатели и бях пределно наясно за размера на вредата, която бях нанесла. Камбанката удари, съобщих с красноречив поглед на Доктора, който пишеше бележки и шепнеше шумно на адвоката си.

Шах и мат, гадино.

Продължих да лъжа безпощадно и да хлипам на подходящите места. Трима съдебни заседатели, единият от които мъж, се разплакаха. Денят бе пълна катастрофа за Ел Доктор. *Ехо! Изгний в ада.* Нямам никакви угризения за фалшивите си показания. Всичко друго, което казах, беше вярно и аз бях убедена, че говоря истината. Ако известното преувеличаване доведеше до най-строгата възможна

присъда и изключеше евентуални презрени споразумения за смекчаването ѝ, толкова по-добре. Правдата щеше да възтържествува. Поднесена студена в чиния от порцелан „Уеджууд“.

Претърсиха кариерата и намериха три момичета и два зародиша. Оцелялото бебе откриха в Монтана, живееше с двойката, която го беше купила. Тяхната история е друга правна сага. Доктора енергично протестираше, че няма нищо общо с кариерата, и отричаше да е замесен в „предишни убийства“. Каза, че при едно от честите си прескачания до Вегас, когато бил замаян от дрога в продължение на цяла седмица, се запознал с рецепционистката чрез своя букмейкър, на когото бил задлъжнял с цели седемдесет бона покрай пристрастеността си към хазарт и кокаин. Рецепционистката — жена, фалшифицирала данни за образованието и стажа си, за да постъпва в различни провинциални клиники — била тази, която свързала членовете на бандата. Тъкмо тя набелязала Дороти месеци преди отвличането ѝ само защото горкичката бе постъпила както е редно и потърсила медицински съвет веднага след като пропуснала цикъл. Престъпниците я оставили да изкара повечето от бременността си у дома, докато не я отвлекли, и на този етап за моя зла участ рецепционистката се бе преместила в нашия град.

Така или иначе, Доктора твърдеше, че не е бил замесен в нищо, случило се преди отвличането на Дороти и по време на държането ѝ в плен.

— Повикаха ме, защото преди това бяха оплескали случаи с цезарово сечение. Може сами да са правили операциите, не знам. Или пък са повикали друг лекар — казал беше той на агент Лиу.

Както можеше да се очаква, на делото той се позова на Петата поправка. Обвинението проучи по-раншните му движения и представи неубедителни свидетелства за предишна намеса. Съдия Роузън забрани споменаването на телата в кариерата, но не и съществуването на самата кариера в имота. Добрата стара съдия Роузън се тросна на прокурора:

— Свършете си работата както трябва и ми поднесете обосновано искане за повдигане на нови обвинения по другите убийства.

Нямах желание да продължавам с мисионерските си измислици чак дотам, така че се отказах аз да сервирам обосновката. А можех

лесно да дам показания в духа: „Доктора споменаваше за някакви други в кариерата и предлагаше да бъдем хвърлени там, както са сторили с предишните“. Но и аз си имах своите съмнения относно степента на участието му с тези жертви и ми остана да се уповавам, че по един или друг начин истината ще излезе наяве и ще бъде въздадено правосъдие.

Както се оказа, „Д“, Дороти, беше прекарала в плен една седмица повече от мен. Когато детективите бяха претърсили училището с пансион, което Брад беше купил на търг след фалит две години по-рано, бяха се натъкнали на шкаф с изгубени вещи и учителска стая. Стигнаха до извода, че моят калъф с моливи е дошъл от шкафа за изгубени вещи, а куките и преждата за Дороти, както и книгите — от учителската стая. Предполагаха, че Дороти е оплела моето червено одеяло преди пристигането ми и че похитителят ми го е задигнал от нея. Аз предпочитам да вярвам, че го е плела на пожар, за да подсигури оръжие за нас.

Защо похитител би предоставил куки за плетене на жертвата си? Не са ли те остри? Не могат ли да наранят? От първа ръка мога да ви кажа, че Дороти беше слаба, ръцете ѝ бяха по-тънки от моите. Беше и нисичка, около метър и петдесет и три. Но, което е още по-лошо, беше измъчвана от болки и нямаше сили да слезе по стълбите, без да я подкрепям. Може да си кажете, че адреналинът от освобождаването ѝ е вдъхнал сила. Не е така. Затова съм сигурна, похитителят ни не се е боял, че куките ще бъдат използвани срещу него. Плюс, че беше тъп.

От повърхностния разпит на двойката Очевидни узнахме за побъркания план как аз съм била отвлечена като презастраховка, в случай че Дороти и бебето ѝ не оцелеят, и как Очевидните щели да отгледат и двете бебета като близнаци, ако се родят живи и здрави. В идентични, репетирани с адвокатите им показания, те настояваха:

— Заклеваме се, никога не сме помисляли момичетата да бъдат убивани. Беше ни казано, че ще бъдат изпратени у дома.

И как това намалява вината им? Водещият обвинител каза, че присъдата им ще е по-малка от смъртна. Обясни ми как най-доброто, на което можем да се надяваме, е максимален престой в затвор. Изсипах кафето му в мивката и му изръмжах да се постарее повече. Мама ме призова настоятелно да не му се нахвърлям така. Изсипах и

моето какао в мивката. Казах ви, че е мекушава. Няма значение, че беше права.

Като че пристъпите ми на гняв се поуталожват с годините. И все пак понякога, само понякога, се улавям, че чакам освобождаването им. Признавам си, че в далечно кътче на съзнанието си съм нахвърляла начален план, по-точно *съставила съм подробна номерирана и подредена програма за действия, налични оръжия и активи.*

По отношение на Доктора бях безпощадна, изпълнена с диво и неутолимо желание за мъст. Конспирация с цел правораздаване не е отклонение от природните закони, макар и да е отклонение от прекалено обобщените и недостойни постулати на правосъдната система.

Майка ми си взе дълъг отпуск. Използва всичките си връзки, за да бъде назначена като помощник на прокурора. Шефове на корпорации, които беше отървала от затвора, чрез синовете си сенатори поместиха планини, само и само да отстранят пречките от пътя ѝ.

— Нямам намерение да оставя това дело в ръцете на недоучили чиновничета — отсече тя. Носи дявола у себе си също като мен.

Пробвах се с нея точно преди процеса. Отново бяхме в нейния кабинет у дома; тя седеше на подобния си на трон стол, погълната да редактира предложенията от страна на обвинението и защитата за неоповестяване на някои факти и аргументи в съда. Тъй като беше началото на декември, домът ни в Ню Хампшър беше украсен като на картинка и коледната елха в съседното преддверие грееше с дъга от цветове, отразяващи се в изрядно излъскания под. Прожекторът пред прозореца на кабинета осветяваше падащия на парцали сняг на фона на черното небе. Топлех се пред бумтящия огън в камината и я чаках да вдигне глава от проектопредложенията, които безмилостно изпъстряше с поправки. Момченцето ми похъркваше кротко горе и кръглото му коремче под гащеризончето бе толкова пълно с мляко, та имах чувството, че може да спи цяла вечност така със сладката си усмивка и идеални бузки на херувимче.

Наблюдавах я. Тя все така продължаваше да не щади страниците, гневно драскаше с молива и мърмореше срещу писанията на прокурора: „Пълна помия“, „Е, хубава работа!“, „Простотии“, „Абе ти

да си чувал за запетайки?“ и финално „Това май изцяло трябва да го пренапиша“.

Докато я чаках, си припомних времето, прекарано с Брад във фолксвагена. Сетих се как си бях обещала да опитам с мама. Протегнах длани над пламъците, за да събера повече топлина, и продължих наблюдението си над нея. Прехапала устна, размахваше молива и зачертаваше цели абзаци. Запитах се: *Бих ли могла да я обичам? Открито?*

Включих бутона си за обич към мама. И като го сторих, си припомних, че го бях опитала вече много отдавна. Тогава експериментът не приключи добре, а имах опасения, че и сега ще стане така. Чувството към нея беше прекалено болезнено. По шията ми изби пот и в стомаха ми се надигна усещане за гадене. Сякаш нечия длан бе стиснала сърцето ми. Продължавах да се опитвам, но през това време мускулите ми се вцепениха от напрежение и тревожност. *Кога тя ще замине във връзка с друго дело и за колко дълго? Ще вдигне ли някога поглед да ме види как стоя тук, в нейния кабинет? Ще прекъсне ли работата си, за да отдели време за мен? Ще изиграем ли някоя игра? Ще си побъбрим ли за маловажни неща? Ами шега? Ще ми подхвърли ли някоя шега?*

Продължих да се опитвам. И продължих да се тревожа. Безпокойството ми се изрази в тежко дишане и тогава се разплаках. В нейния кабинет. Пред нея. И в обичта ми се примеси смущение.

— Лиса. Лиса. О, боже, Лиса. Какво има? — възкликна тя.

Скочи от стола си и прекоси стаята с такава бързина, сякаш бях паднала сред пламъците в огнището. Прегърна ме, целуна ме по бузата и не спираше да повтаря:

— Лиса, Лиса, Лиса.

Не знам дали си спомни как като осемгодишна бях опитала това и тя реагира по същия начин, но аз го помнех, а също и как бях заглушила всички чувства у себе си тогава, както бях обречена да го сторя сега.

След като можех да изразя онова, което действително изпитвах, реших да задържа Обичта минута по-дълго, още притеснена, че тя ще ме пусне и ще се върне към работата си.

Разплакана промълвих:

— Мамо, аз те обичам. Надявам се да го знаеш. Просто ми е прекалено болезнено да...

— Лиса — изрече тя и ме накара да замълча, като притисна лицето ми към кашмирения си пуловер. — Лиса, Лиса, Лиса. Аз съм ти майка. И макар да ми се къса сърцето, когато те оставям да си студена с мен, прекалено егоистично би било от моя страна да искам да ме обичаш открито. Аз разбирам. Ако научих нещо през времето, когато те отглеждах, то е, че си по-силна, отколкото бих могла да се надявам за себе си, и че много те харесвам такава. Ти си такава, каквато аз се стремя да бъда, и си моята светла надежда, моята любов. Тъй че ако ти е нужно да продължаваш да си силна, стори каквото намериш за добре. Ти спаси мен, спаси себе си и искам винаги да бъдеш която си. Съвършена си. Ти си съвършена. И си всичко за мен. Някои от нас имат потребност да заровят миналото в документи, скъпа. А други, всъщност ти единствена, имат късмета да боравят с включване и изключване. Мисля, че си благословена. Да, ти си благословена, мила моя. Обичам те. Хайде, не плачи повече.

Позволих на Обичта да облече думите ѝ в титаниева капсула, заключих вътре и прегръдката ѝ, съхраних целия момент дълбоко в банката на паметта си и се поклащах с нея още няколко секунди сред проблясъците от огъня. Когато тя се отдръпна малко, за да погледне очите ми, с длани върху раменете ми, отново изключих бутона на Обичта, но решително оставих Признателността.

Колкото до действията ми по времето на плен и показанията ми на процеса, тогава бях момиче, но сега разбирам как е действал умът ми, макар все още да не бях овладяла рационализма зад постъпките си. Моят похитител заплашваше да убие или отнеме детето ми и не би се поколебал да изпълни всяка от заплахите. Поради това той заслужаваше да умре от моята ръка. Другите съучастници в тези заплахи също заслужаваха да умрат или да изгният в затвора, подложени на мъчения. Не се срамувам, че търсех мъст, нито че се наложи да лъжа с тази цел. Ала се срамувам, че не успях да постигна по-ефективно отмъщение и с един акт да ги сразя всичките. Моите активи и придобивки, макар и прекрасни, не ми предоставиха подобен лукс.

А най-вече се срамувам от неразумното си пренебрежение към времето. В някои дни не мога да се погледна в огледалото, задето

толкова дълго упражнявах съвършеното изпълнение, когато е трябвало да действам бързо и да спася Дороти.

ГЛАВА 26

ИМПРОВИЗИРАНИ ЗАТВОРИ

Днес, на възраст трийсет и три, седя в лабораторията си и отвличам вниманието си от изследване на пръстови отпечатъци, като пиша тази история. Върху бюрото ми, сковано от необработени дъски, има снимка на сина ми, на когото поставих етикет... занасям се, когото кръстих Вантаджио. Ако не знаете, на италиански това означава „актив, придобивка, облага“. Галено го наричаме Ванти. Той е на седемнайсет години и също е учен — да благодарим на Бог и на *ангела му хранител черната пеперуда*.

Ванти скоро би трябвало да се прибере у дома след училище. Купеното му на старо ауди, за което сам си спести пари, ще изтрещи на алеята долу. Добавя към стила му, когато обикаля с него кампуса на гимназията. Сигурна съм, че всички момичета от випуска му, да не говорим за по-малките, копнеят да заровят лице в шията му и в русата му коса. Не ме вълнува за колко сладък го мисли останалият свят; работата му след училище е да ми помага в лабораторията, така че да не се помайва и да си идва скоро, а също да не забравя да прибере пощата в далечния край на толкова дългата алея. Бездруго няма никоя достатъчно добра за Ванти. И не го казвам, защото съм предубедена. Просто съм реалистка. Аз съм му майка. Бих убила отново и отново заради него.

Над червеното кресло в ъгъла до камерата за обеззаразяване в рамка е поставено парче порцелан, което откраднах, преди експертите да го приберат в пликче като веществено доказателство. Върху него има петно от *неговата* покафеняла кръв. Когато се омъжих, едва преди три години и точно както бе замислено да стане още преди седемнайсет, попитаха ни с Лени дали искаме да изберем специални порцеланови чинии. Едва не се задуших от смях. Лени, който бе наясно каква фобия и омраза съм развила към всякакъв вид порцелан, отвърна също през смях: „Не желаем порцелан, благодаря“.

Днес гледам този символ на престъпността в рамка и си мисля за онова, което трябва да сложа в джоба си утре, когато с Лиу ще посетим затвора на Брад.

След премеждието ми родителите ми отново наеха надеждната ми бавачка Гилма, която ме предпазваше от урочасване. Тъй като Ванти се роди през юни, завърших втория гимназиален клас с помощта на домашен учител и имах цялото лято на разположение да гушкам бебчето си. Знам, че съм истинска щастливка, наясно съм с това. Много други момичета не са имали моя късмет. Отдавам им почит, като оставям отворени чувствата на благодарност и облекчение; от друга страна, съм блокирала страха, угризенията и несигурността. И макар да съм сигурна, че мнозина биха изказали критики по повод бременността в юношеска възраст, в историята ми не са предвидени извинения или поуки на тази тема.

Родителите ми пръснаха куп пари по семейни и индивидуални психолози консултанти за мен и за себе си и получих от тях пълна подкрепа. За мое щастие се радвам на безрезервна обич от тяхна страна. Но извадих късмет с тях и в друго отношение. През цялото време те подсигуряваха Придобивки номера 34 и 35 — съответно научно ориентиран ум и презрение. Ако не бях успяла да се отърся от сполетялото ме и да го погледна отстрани като научен проблем, щях да рухна под тежестта на страха. Ако не смятах себе си за по-добра от онези презрени създания, можеше да не прекарам толкова часове да обмислям ликвидирането им. Онези от вас, които ще ме приемат за социопат, ще попитам вие какво бихте сторили, ако някой опре дулото на огнестрелно оръжие до детето ви и заплаши да дръпне спусъка. Тогава бихте искали да притежавате моята решителност, моята научна мисъл, моята душевна сила. Разбира се, вие бихте използвали активите си посвоему и аз последна ще ви съдя за това, както се надявам и вие да не ме съдите. В крайна сметка всички търсим справедливост по своя си начин. Аз търся своята без угризения на съвестта.

Времето на тежкото ми изпитание отдавна отмина, но мислите, които имах по време на него, никога няма да избледнеят в съзнанието ми. Ще скрия и заключа този ръкопис, защото се боя, че намирането му може да промени онези доживотни присъди, които планирахме. Господин и госпожа Очевидни ще бъдат освободени следващата

година, но нека просто кажа, че по отношение на тях има подсигурени други мерки.

Имам да спомена още три неща. Първо, моя съпруг Лени. Лени ми е най-добър приятел още откакто бяхме четиригодишни. Изживял истинска агония при изчезването ми и не престанал да моли разследващите да не изоставят търсенето. „Не е избягала“, крещял им. Самият той организирай групи за издирване и будувал много нощи заедно с родителите ми, за да съставят стратегия за спасяването ми. Лени ми осигури най-голямата придобивка от всичките, като ме направи бременна, а по една ирония тъкмо това ми състояние ме вкара в цялата бъркотия. Лени е компасът на малкото ни семейство: аз, Лени и Ванти. Има една идеална песен с идеален текст, която винаги свързвам с него. Основно е соло на китара, изпълнявано от Сантана, заедно с малко текст, който пее Евърласт: *Има ангел, положил ръка на главата ми... Има тъма, загнездена дълбоко в душата ми...*

У мен все още има тъма. Всеки ден, всяка минута се боря с мрака, с бутоните. Лени е ангелът с ръка на главата ми — помага ми да се охладя до някоя не толкова злонамерена цел. Може би Ванти също е компас, но той е подрастващ и трябва да се вземат предвид други съображения. Разчитам, ние разчитаме, най-вече на Лени да ни води в правия път на морала. Лени е онзи, който подсеща да поздравяваме роднини за рождени дни, той се оправя със сметките, с поддръжката на дома и с житейските отговорности. Аз и Ванти подлежим на друг вид изисквания.

Второ, моята компания. Аз съм собственик, президент, изпълнителен директор, върховна императрица и владетел на консултантска компания за експертизи в областта на криминалистиката. Сключваме договори с юридически фирми, полицейски участъци, корпорации, милиардери и с шепа федерални агенции, които нямам право да огласявам. Една такава агенция наследи „Лола“ от ФБР, та по тази линия получавам добрите случаи. Както спомена Лиу, предвид неконвенционалните тактики на Лола, очевидния ѝ конфликт на интереси при влизане в договорни отношения с мен и постоянния ѝ статут на „нелегална и в сянка“, в тази история трябва да запазим нейната самоличност неразкрита. Понякога тя заличава заподозрени от официалните протоколи и ги докарва в мазето ми за разпит. В такива случаи обикновено включвам

зеления миксер в служебната кухня на пълни обороти, за да не чувам заниманията ѝ. После я черпя с цели тави от любимите ѝ курабийки, поръсени с канела и захар, и я гледам как една след друга ги налапва цели.

Проучвам местопрестъпления, анализирам кръвни проби, определям химични съединения, разследвам и решавам случаи и, както днес, сравнявам пръстови отпечатыци в лабораторията, ако техникът ми отсъства по болест. Била съм експертен свидетел в безброй дела. Сградата ми е пълна с мощни компютри с големи плоски монитори. Набирам персонала си от Масачузетския технологичен институт и Бъркли и вземам само отличници, привличам топ учени от мегакорпорации и правителствени учреждения, като ги изкушавам с високи заплати и пазар с по-ниски цени на имотите. Наех и отличен консултант по трудови ресурси, бивш агент от ФБР на име Роджър Лиу. Той е около дваисет и пет години по-възрастен от мен и след мъжа ми е моят най-добър приятел на света. Съпругата му Сандра поддържа психическото ни равновесие, като ни чете сценариите за сериали, които пише в общия си офис с Роджър.

Притежавам толкова високотехнологични инструменти, че от НАСА биха си казали, че доставчиците ми са извънземни, и разработвам още по-добри, за каквито притежавам няколко патента и прибирам грандиозни лицензни такси от същите онези корпорации, от които крада учени. Притежавам сградата си, която купих с парите от доверителния фонд, основан за мен от баба при раждането ми — на възраст дваисет и една вече можех да разполагам с тях. Още пет години преди това бях хвърлила око на въпросната сграда. Помолих мама да упражни намеса пред банки, щатски и федерални служби, които искаха да я имат с нейната разчупена конструкция с крила и обкръжаващ терен с хълмисти поляни и ябълкова градина. И кариера. Мама се справи отлично и успя да убеди конкурентите ми да не ми се пречат.

Ремонтирах и обнових останалата черупка от бившето училище с пансион, доминиращо в поле с мирис на крави, в което някога имаше кухня с дълги метални маси и черна готварска печка. В Индиана. Да, онова същото. Има две стаи в крила 1 и 2, които превърнах в терариуми — срещу баснословна сума, държа да добавя. В тези терариуми развъждам екзотични отровни растения, гърмящи змии,

африкански дървесни жаби и всичко друго, което откривам в природата, способно „да остави отпечатък“. Всички тези придобивки обозначах „Дороти“ и посветих двете стаи на „Дороти М. Салучи“.

Отровните придобивки може да се окажат нужни един ден, знае ли човек. В случай че поискат от мен да разреша престъпление, в което е замесена подобна отрова. Или, да речем, ако някой друг, а не Доктора, е помогнал да бъдат убити три момичета и две неродени бебета и да бъдат хвърлени в кариера. Кой знае...

В терариумите „Дороти М. Салучи“ кипи живот, те са екзотични и опасни и само глупак би влязъл там неподготвен.

Кариерата отдавна е изгребана и отводнена. Екип озеленители запълниха празнината с камъни, а горните два и половина метра — с обогатена с витамини плодородна почва. В продължение на години вече имам удивителна градина с рози наред гората. Сред изкусителните червени, целунатите от слънцето жълти, румено розовите и редките черни сортове тръните изобилстват.

Ако човек застане пред моята сграда — вече не бяла, а боядисана в синьо — ще види логото на компанията ми точно под един триъгълен прозорец. То гласи „15/33 Инкорпорейтид“.

Точно там стоя и го гледам в момента, докато Ванти фучи с аудито си по черния път малко прекалено бързо за вкуса ми. Никога не съм изключвала бутона на Обичта за Ванти, дори и за милисекунда, и поради това съм непрестанно травмирана едва ли не от всичко, което прави. Когато играе баскетбол — дали няма да получи сътресение при всичките фалове в тази игра? Когато най-добрият му приятел се премести в друго училище — ще си намери ли Ванти нови приятели? Когато излезе с някой друг, а не с мен, дали няма да яде хотдог, или грозде, или пуканки, или друга потенциално смъртоносна храна и ще се намери ли някой наоколо, който да владее техниката на Хаймлих (у дома тя е задължителен курс за всички и наемам парамедик да идва всяко тримесечие, за да го повтаря)?

Ванти слиза от колата, грабва раницата си, усмихва ми се и ме поглежда в очите като десетгодишен, макар че си е напълно развито седемнайсетгодишно момче. Постоянно ми се иска да го целувам и дори когато по лицето му се появят бръчки, ще усещам с майчините си устни свежестта на детските му бузки.

— О, Ванти, какво си ми сладурче — казвам.

— Мамо, аз съм на седемнайсет.

— Добре де — махвам с ръка. — Слушай, Хал се обади, че е болен, така че ни чака голяма партида от пръстови отпечатьци, които да обработим. Ще ми трябваш да подготвим пробите за онзи случай в университета. Ще стигна до тях чак късно вечерта.

— Да, мамо — отвърща той, потупва ме по рамото и лепва бърза целувка на бузата ми, сякаш научният ми анализ на мащабни престъпления е най-маловажната задача в живота на това ведро и красиво момче.

Ако друг мой служител се отнесе така лековато към проби, свързани с убийство в престижен университет, сигурно бих се втреничила в него, докато не се разтрепери и не ме засипе с извинения. Но това е Ванти, той има уникално качество, което само по себе си е актив. И действа не само на мен, а на всички, с които контактува. Веднъж приятелчето му Франки ни придружи при пазаруване. Тогава бяха около десетгодишни. Франки пъхнал в джоба си шоколад с тримата мускетари на опаковката, без аз или Ванти да знаем. Когато алармата засвири и един охранител ни спря на паркинга, Ванти, а не аз, пое контрол над ситуацията. След много крясъци от страна на охранителя и циврене от страна на Франки и след като блокчето шоколад с мускетарите беше паднало върху асфалта, Ванти го вдигна, подаде го на охранителя и без никакво угодничество или високомерие му заговори като равен. На баджа на мъжа пишеше „Тод Х.“.

— Тод, искрено съжалявам за случилото се. Франки е мой приятел и с мама го изведохме да го поободрим. Баба му почина снощи, а „Тримата мускетари“ бил любимият ѝ роман. Нали, Франки? Ти какво, искаше да сложиш шоколада в ковчега ѝ ли?

Впечатляващ бе маниерът, с който го изрече. Именно това излъчва Ванти, усещане за равенство с човека насреща си. Предаде това умение и на мен, защото аз постоянно изучавам техниките му. Усещането за равенство неутрализира, а после грабва хората. Теорията ми е, че то въздейства върху егото и когато бъде пуснато в действие, кара човека насреща да обърне внимание на външността на Ванти и съответно да се поласкае, че някой толкова красив е отделил време да разговаря с него.

Накрая Тод плати от джоба си за шоколада.

Никога не бих могла да го изиграя като него. А дали се разсърдих, че той излъга? Не. Съществуват проблеми. Съществуват и решения. Проблеми и решения. Ако Лени присъстваше, моралният ни компас щеше да ни прати в друга посока. Но го нямаше и се подчинихме на изхода, предложен от Ванти.

Дали у Ванти има отклонения? Не мисля така, но го наблюдавам. И се тревожа. Според мен е способен на обич, но държа да съм сигурна.

С Ванти отдавна имаме две наши си шеги. И милион други помимолетни наши си шеги. Двамата с него много се смеем. Още откакто беше бебе, седя в стаята му и или му чета, или си говорим, докато той не се сгуши в позата си за сън. Отгатвам, че Лени слуша сериозните ни разговори или смеха ни, прилепил ухо до стената, разделяща нашата спалня от тази на Ванти. Мисълта, че това дава спокойствие на Лени, успокоява и мен. Отново се проявява като ангел, положил ръка на главата ми.

Едната от отдавнашните ни шеги е преди четенето вечер да определя произволно колко време ще трае то и да наглася вибриращ таймер в джоба си. „Ще чета 21,5 минути“, например. Когато таймерът се включи, спирам, подхвърлям шега за това каква буквалистка съм и затварям книгата, при което неизбежно някаква сцена е недовършена или мисъл недоразвита, или изречение е прекъснато по средата, така че Лени остава в напрежение. Направих го за пръв път, когато Ванти беше петгодишен, и той се разплака, защото беше много заплепен от случващото се в книгата и се уплаши, че ще го накарам да чака до следващата вечер. И макар само да се шегувах, че съм приключила с четенето за вечерта, изпитвах огромно облекчение, като виждах колко силно се вживява момченцето ми в история и плаче с истински сълзи. А това означаваше, че не е като мен. Той не би се изолирал от света като мен. Следващия път, като прекъснах четенето поради изтичане на произволно определеното време, той се разсмя на несръчната ми шега, че съм буквалистка, а това е нещо, в което често бивам обвинявана сериозно, затова Ванти разбра, че всъщност се подигравам сама на себе си. И тъй, той се разсмя. Аз също се разсмях. И всеки път без изключение се смеем. Надявам се тази наша интимна шега да не се е изтъркала, когато бъда на шейсет години и той ме посещава с внуците ми.

Другата ни отдавнашна шега е да говорим фалшив френски пред хора. Но поради обезоръжаващия чар на Ванти хората вярват, че той говори истински френски. Дори една францужойка веднъж го попита на развален английски от коя провинция е! Макар че ми харесва да разиграваме този скеч с Ванти за наше собствено забавление и за укрепване на капсулования ни живот заедно, от известно време се тревожа за изострените му социални способности и се питам дали те не го отделят от света също като мен, но по различен начин. Нямам точна представа докъде може да отведе това свое умение или какво означава то, дали е нещо добро, или лошо. По отношение на Ванти много се старая да не попадам в плен на навика си да категоризирам всичко и всички в черни или бели краски и се опитвам да му позволя органичен растеж. Но сега се чудя дали някои негови способности не трябва да бъдат укротени, или доизпипани, или туширани. Нормално ли е да разчита езика на тялото със същата лекота, с която диша? Естествено ли е да доведе група хора до мълчание само с поглед? Не ми ли каза директорката на гимназията едва снощи, че разчита на Ванти като на свой ценен съветник?

Въпреки изключителните способности на Ванти в общуването с хора все така Лени си остава човекът в нашия триумвират, който помни семейните рождени дни и подходящите коледни подаръци за роднини и приятели. Ванти не „отива“ при хората, те идват при него. И започвам да се притеснявам, че това е плашещо, макар и полезно качество. Или може би просто съм обсебена от всякакви евентуални опасности, които могат някой ден да навредят на скъпоценното ми момче, а той всъщност си е съвсем добре. *Ще бъде ли някога истински спокойна, ще приемам ли с лекота идването и заминаването му? Ето го сега пред мен и отново ми отправя присмехулната, но любеща гримаса.*

— Хайде, вдигай гълъбите и върви да ми подготвиш онези проби. А ако имаш уроци, най-добре се заеми с тях още сега, господин Умнико. Чака ни много работа. О, между другото, ще имаме домашно бурито за вечеря, татко ти ще ги приготви. Явно отново си надделял, защото му бях казала, че ако пак поднесе тия футболни топки, ще се подложа на гладна диета — казвам и го подкарвам вътре. — В случай че ти се иска да говорим за „Сто години самота“ довечера, аз съм на линия. Ще ти прочета любимия си пасаж за 1,2 минути.

— Жунасе ин куа а туй — изрича той на много убедителен фалшив френски.

— Да, да, и аз те обичам. Върви сега.

Гледам как красивият ми и безгрижен — макар и може би евентуално плашещ — син влиза с грациозна походка в главната квартира на 15/33. Започвам да скубя сухи листа от лилавите петунии в сини саксии край входа, за да прогоня тъжното треперене на брадичката си. Другата година той заминава в колеж, напомням си.

Да изпитваш към някого такава любов, че да ти се къса сърцето само като го погледнеш. Това е то да имаш дете.

* * *

Казах, че има три неща, които искам да спомена. Лени. Компанията ми. А сега, третото и със сигурност най-маловажното — Брад.

Ванти, Лени и баба са единствените, за които държа Обичта постоянно включена. За някои други от време на време я изключвам. А има и такива, за които обичта никога не е включена, за тях съществува единствено несекваща омраза и дори определени желания за ликвидирането им. Ако не беше ангелското докосване на Лени по главата ми, още няколко души на планетата вече нямаше да дишат.

В „15/33“ е нов ден. След като съм редактирала този ръкопис за последен път, заключавам го, за да бъде отворен и оповестен след смъртта ми. В същия момент Лиу пристига с колата си отпред. Жена му Сандра скача от пътническата седалка на техния форд F-150, единствения модел, който Лиу кара вече. Мисля, че това е четвъртата му такава кола, откакто се познаваме. Сандра му прави серия от нелепи физиономии и го пита коя най-добре илюстрира реакцията на човек, изял „лайнобургер“. Както обикновено тя работи над някой нов скеч.

Лично моето мнение е, че човек, сдъвкал лайнобургер, ще изглежда като котка, глътнала топка косми, така че когато Сандра стига до вратата на кухнята на „15/33“, изобразявам най-добрата гримаса на котка, глътнала топка косми. Собствената ми котка Стюи Поу измяуква неодобрително при моето превъплъщение. Изтегнал се е по корем в пълното си великолепие и подразнено протяга ленива лапа, защото съм

нарушила първата от трийсетте му дремки за деня. Сивата му козина се е разстлала встрани и той прилича на фараон, разположен царствено върху тюркоазеното си килимче възможно най-близо до паничката за храна. Стюи ми е много досаден с навика си да скача върху лицето ми, докато спя, и гръмогласно да настоява за кълцано филе и бяла риба тон вместо обичайната котешка храна. Но само себе си мога да виня за това. Винаги съм се възхищавала колко изкусно котките демонстрират недоволството си почти от всичко, колко пренебрежително посрещат дори ръката, която ги храни. Така че угаждам на всичките прищевки на Стюи. Обаче за отмъщение го карам да носи розови звънчета на лилавия си нашийник.

— Здравсти, момиче, готова ли си? — пита ме Лиу, застанал до колата си с все още работещ двигател.

— Да, да, хареса ми, направи го пак — казва ми Сандра, като влиза в кухнята, одобрила изображението ми за лайнобургер.

— Лиу, изчакай само да си взема връхна дреха — подвиквам и грабвам от червената дървена закачалка до вратата бяло яке тип „сафари“. Едновременно с това повтарям комичната гримаса за Сандра.

— Идеално. Точно такава ще я опиша в сценария. А вие двамата гледайте да не сте много жестоки днес — подхвърля и си сипва кафе от каничката, която съм приготвила за нея. Тръгва към писателския си офис, като пътьом прикляква, за да погали тлъстата брадичка на Стюи.

Излизам заднешком през вратата, задържала на лицето си смешната физиономия за Сандра, и се качвам в колата на Лиу.

— Тя поръча да не сме жестоки днес — казвам му.

Лиу почесва нос и сподавя усмивка.

По-скоро днес ще сме жестоки с всичка сила.

Лиу вече наближава шейсетте. Косата му е все така гъста, но бяла. Все още работи с хъс, сякаш е на федерална мисия да преследва похитители през горите, така че тялото му се е запазило стегнато, а бицепсите му изпъкват, когато завърта волана на колата.

Знам какво му е в главата, защото е и в моята. В задната част на същата кола като тази преди седемнайсет години Брад успя с език и зъби да смъкне шала, с който му беше вързана устата, и се опита да избегне наказанието ни, като засмука бензин от тубата, коленичил с ръце на гърба, стегнати с белезници, и крака, привързани към кука.

Лола беше тази, която помириша бензина във въздуха, а Лиу изтича и така силно зашлеви Брад, че му счупи челюстта. Планирахме залавянето на Доктора и Очевидната двойка, застанали в кръг пред колата, когато за късмет тежката миризма бликна в студения въздух като вода по стоманен улей. Ако Брад беше успял да смае света, щях да съм принудена да чакам смъртта си, че да го погна в ада за изтезания. Благодарна съм, че не се налага да чакам.

С Лиу сме правили пътуване като това два пъти за седемнайсет години. Това ни е третият път. Предприемаме го, когато Брад направи опит за предсрочно освобождаване пред комисията за помилване. Понякога на Брад трябва да му се напомня какво го чака отвън и какъв късметлия е, дето е измъчван вътре. Двамата с Лиу имаме приятели в системата на щатските затвори в Индиана, както и информатори сред затворниците с доживотна присъда, на които може и да сме, а може и да не сме правили разни услуги. Така че знаем всичко. Буквално всичко.

В дъното на онази кола с Брад сключихме сделка: той да си даде възможност да живее, а ние да не търсим смъртта му. Вместо това щяхме да го предадем на щата до живот, но под нашия неофициален надзор. Точно тогава пред Брад имаше две перспективи: смърт на мига или очакване на екзекуция в затвора (не забравяйте онези тела в кариерата). Когато му представихме сделката, у него припламна мижава надежда, достатъчна колкото да събуди желанието му да живее, а на нас точно това ни трябваше. Не без намесата ни с Лиу Брад получи не смъртна, а доживотна присъда и затворът в Индиана, където се пържи сега, бе превърнат в мой частен затвор по отношение на него.

На Лиу не му беше нужно кой знае колко убеждаване, за да ми съдейства да тормозя Брад. Душата му доста закоравя, откакто преди пет години брат му Моци направи трети неуспешен опит за самоубийство. Понякога се тревожа за Лиу, за това как работи по цяла нощ върху някои от случаите, за които сме наети като консултанти, но изключвам емоцията загриженост, щом вляза в общия им офис със Сандра и ги заварвам как тя се е сгушила в него и рисува карикатури на смръщеното му лице. Някои хора приемат жребия си в живота, стисват зъби и продължават напред, а част от тях са благословени с добър партньор, който им е подкрепа в тежката борба срещу демоните.

Спираме на паркинга за посетители пред нашия приватизиран затвор на щата Индиана. Показваме документите и пропуските си и разменяме по няколко думи със служителите, които са ни приятели, на път към помещението за свиждания. Оставам облечена с якето си за сафари, чиито джобове са закопчани и затворени с ципове и крият подаръка ми за Брад.

Помещението за свиждания е ужасно — квадратно, от бетонни блокове, боядисани в отровназелено. Най-евтиният цвят, който властите могат да си позволят при ограничения бюджет. Мен ме устройва. Нямам желание щатът да пилее парите ми на данъкоплатец за постигане на уют в затвора. Стига ти да прекараш малко време сред тоя гаден цвят, за да се откажеш от всякакви намерения за престъпление, така мисля.

Правоъгълните прозорци със стоманена мрежа са на разстояние три метра от пода, застлан с линолеум. Вътре има десетина квадратни маси. Около шейсет и пет годишна жена с ръчно плетен черен пуловер нервно върти в ръцете си хартиена салфетка и нито веднъж не поглежда към мен и Лиу. Прилича на добродушна бабка с плетиво, седнала на пейка в парка. Вероятно чака сина си, който жестоко я е разочаровал. Друга жена, малко над трийсетте, но сбръчкана около устата като шейсетгодишна пушачка, се е привела със скръстени отпред ръце пред друга маса. Самата тя прилича на престъпничка и като че замисля как да ми оскубе цялата коса от скалпа. Срецам леденосините ѝ очи и съм в почуда как жена, дарена с такава красота, се е оставила да я похаби заради някоя отрепка зад решетките. Искам да поговоря с нея, да я питам защо пуши толкова много и как така човек с тъй мъдри очи не е успял да прозре истината. Но се въздържа и си припомням, че не бива да съдя хората. *Всички си имаме своите проблеми и демони, които да преодоляваме, но не всички получаваме еднаква подкрепа,* казвам си думите, с които баба така често ме е вразумявала.

Отваря се врата с решетки и влизат трима мъже с белезници, последвани от петима пазачи, които се разполагат по периметъра на помещението с готови на кръста оръжия.

— О, мили! — изплаква жената с черния пуловер и става да прегърне неонацист с пречупен кръст, татуиран на лицето му. Когато

се изправя, черният пуловер се повдига и виждам под кръста ѝ татуировка с флага на конфедерацията.

— Здравей, татко — казва синеоката на белокос мъж със същите като нейните леденосини очи. Тя също се разплаква, заровила глава в рамото му и повтаря „Татко, татко, татко“. Очевидно копнее за ответна прегръдка, но няма да я получи, защото ръцете на татко са зад гърба му в белезници.

Не съди по първи впечатления. Винаги проучвай по-нататък, напомням си. Всеки човек е загадка. Стереотипите рядко са изцяло верни.

Брад вижда мен и Лиу и се опитва да се върне назад.

— Сядай — изръмжава му един пазач и грубо го избутва към ъглова маса, далеч от слуха на расисткото семейство и синеоките баща и дъщеря.

С Лиу сядаме широко усмихнати срещу тежко дишания притеснен Брад. Годишите не са били милостиви към фръцльото. Влезе в затвора на четиридесет и три, така че сега е на шейсет. По онова време вече оплешивяваше и имаше очертано шкембе, но пък бе винаги гладко избръснат, с изряден маникюр, изобщо грижливо поддържан. Сега е като спаружено грозде. Отслабнал е с около двацет килограма през този период, и то не благодарение на фитнес, а на безпощаден стрес, който може и да съм, а може и да не съм причинила аз.

Оранжевият гащеризон се е надиплил около мършавото му тяло като завивка за легло кингсайз върху едва проходило детенце. Скалпът му е напълно оголен и той го е скрил с жълта плетена шапка. Ноктите му са изпилени, но не и с маникюр, а потъмнелите му зъби вонят.

— Гаджето ли ти изплете тая шапка? — подкачам го за смехорията на главата му.

— Все си същата злобна малка кучка.

Поставям ръка върху крака на Лиу, за да го спра да не скочи да зашлеви Брад.

— О, Брад, разбирам, че ти се налага да носиш шапката. Харкин много ще се разсърди, ако заподозре, че не я харесваш.

Пазачът, който е изблъскал Брад в помещението, се размива.

Брад се обръща към него:

— Хи-хи-хи, грозна муцуно.

— Внимавай в картинката, Брад. Ще седиш тук и ще ги слушаш, докато аз нарежда. А шапката ти е отвратителна. Харкин не го бива в плетенето. Ще му предам, че така си казал — заявява предупредително и напълно спокойно пазачът.

Брад се обръща към нас примирен, защото пазачът го е притиснал в ъгъла.

Брад е притежание на Харкин. Купи го с хилядата долара, които му пробутах чрез един от пазачите. Харкин е от най-опасните вътре, удушил е трима свои „любовници“ в друг затвор, преди да бъде преместен тук. Излежава десет последователни доживотни присъди за убийство с брадва на десет членове на конкурентна рокерска банда, докато спели. Съсаякъл и домашните им любимци. Тежи сто и седемдесет килограма и е висок два метра и шестнайсет сантиметра и се извисява като гигантска секвоя сред затворниците. Психотерапевти го бяха убедили да плете, за да уталожи постоянната си раздразнителност, и тъй Харкин плете, но само с жълта прежда, защото само с такава разполага щатът след конфискуването ѝ от склад с незаконно внесена стока.

Харкин плете ужасно. Жълтата шапка за Брад е на светлинни години далеч от времето, когато се бе издокарвал с велурени сака и копринени шалчета.

— И тъй, Брад, чуваме, че отново се опитваш да увещаващ щата за предсрочно освобождаване — заговаря Лиу.

Брад се втрещва само в Лиу, към мен се е извъртял странично и се е издърпал максимално далеч на стола си, сякаш го ръчкама с острия връх на дълга сабя.

— Много добре знаеш, Брад, че сделката беше да излежиш доживотна присъда без право на помилване срещу това ние да не настояваме за смъртна присъда. А лесно щяхме да ти я издействаме при онези нарязани момичета и мъртвите бебета, които бяха открити в кариерата ти и на други места. Спомняш ли си уговорката ни, Брад?

Той потръпва.

— И защо въобще ти се е приискало да излезеш от тук? Неудобно ли се чувстваш? — намесвам се.

— Майната ти и на теб, и на злобната ти кучка — процежда Брад към Лиу, докато продължава да се дърпа надалеч от мен.

С Лиу мълчаливо се взираме в него и изчакваме. И, разбира се, скоро той изрича с писклив глас:

— Ха-ха, много сте смешни и двамата.

— Чувам, че си се запалил по градинарство — казвам и поставям ръка върху масата така, че да го принудя най-после да ме погледне.

— И какво те засяга теб това, малка кучко? — промърморва, като обхожда масата с поглед и все още се бои да срещне очите ми.

Разкопчавам един от осемте джоба на якето си и изваждам листо в полиетиленово пликче.

— И така, запалил си се по градинарство преди около година, нали така? Обработваш леха в затворническата градина.

— Правиш се на много хитра. Накарала си твоите бандити да ме шпионират.

— Аз не бих ги нарекла бандити, те са ми приятели — отсичам с много сериозен тон.

— Брад, слушай много внимателно сега — съветва го Лиу.

Брад се сгушва още повече на стола си.

— Знаеш ли какво е това? — питам и побутвам пликчето с листото по издрасканата маса към Брад. Листото е издължено, заострено, тънко и тъмнозелено.

Брад само изсумтява, кръстосва и разкръстосва крака, подпира глава ту на дясната, ту на лявата си ръка. По вдълбалите се бръчки на лицето му личи, че е уплашен.

— Сама го отгледах, Брад. Отидох чак до Южен Китай да се снабдя със семена. И всичко това за теб, Брад.

Брад вече е в плен на тикове.

— Това е специален хибрид между олеандър и някакво друго растение, което вирее само в изолирани райони на Азия. От най-отровните, достъпни за човек. Една хапка от него и сърцето ти експлодира. Пуф!

С устни и връхчетата на пръстите си имитирам фойерверк, после поглаждам равномерно туптящото си сърце.

Пазачът зад Брад се отдалечава и отива при колегата си, с което показва, че не желае да чуе тази част от разговора, но също и че ще позволи той да продължи.

Навеждам се към Брад и му промълвявам с меден гласец, сякаш се опитвам да го съблазня, което, така или иначе, би било невъзможно.

— Достатъчно е само да стрия едно листенце и да го пробутам когато си наумя в картофеното ти пюре полуфабрикат. Може да стане, докато си тук, или ако по някаква невъзможна причина излезеш навън, където ще си безработен и сврян в окаяна дупка. Чувам, че този хибрид предизвиквал непоносима пареща болка, сякаш газ гори хранопровода ти, бушува в гърдите ти и праща нажежена лава в червата ти, които не издържат дълго и се пръсват отвътре навън. Никой няма да си направи труда да извърши токсикологични тестове заради теб, Брад. Ще го броят за инфаркт. Това листо много прилича на онези на растенията, които отглеждаш в лехата си, лесно може да се маскира там.

— Кучка такава — изстрелва Брад и най-последно ме поглежда с неистов гняв.

Ето заради този момент съм дошла. Моментът, който той не искаше да ми даде. Моментът, в който мога да му напомня.

— Жив си по моята милост. И не смей да го забравяш — изричам и забождам показалец в пакетчето със смъртоносното листо.

Лиу се усмихва. Вземам пликчето и бавно го пъхвам в джоба си.

Ясно е, че бих могла да убия Брад по сто хиляди различни начина. Но убиването на Брад не беше основна цел нито на мен, нито на Лиу. Номер едно в списъка ни по отношение на него беше да гарантираме, както Лиу се изрази, че той „ще прекара живота си в кански болки и непоносими унижения“.

Когато научих, че Брад проявил ентусиазъм към градинарство и се записал в съответните курсове в затвора, ставал рано, за да копае и плеви, и докато го правел, се усмихвал и си подсвирквал, дадох му година да се порадва на това хоби. Искях да изживее истинска емоционална загуба. Като го заплаших с отровно листо, всях у него страх, който никога нямаше да го напуска, щом влезеше в тъпата си леха с мизерни рози и диви цветя и зърнеше зелено листо. Можех да му пратя чрез пазачите набор от листа, придружени с научни факти относно отровата им. Не че някое от тях щеше да е отровно, защото не бих му дала в ръцете оръжие. Съвсем скоро жалката му градинка щеше да бъде превзета от глухарчета и боклуци и той отново нямаше да има разтуха.

Някои жертви искат да теглят чертата по отношение на правосъдието, стремят се към смъртна присъда или опрощават

деянието. Напълно го приемам. Но има други като мен, готови дълго време да упражняват натиск по всички фронтове, водени от целта „око за око“. Предвид гнусните престъпления на Брад, бих могла да го изгоря жив и да го издърпам от пламъците, когато тялото му е обгоряло, но органите му не са се изпържили докрай. Ала в моето съзнание дори така не бих постигнала деликатното равновесие „око за око“.

Лиу ме поглежда въпросително, за да провери дали съм приключила. Кимвам му утвърдително, за да му дам възможност за думи на раздяла. Той се прокашля, за да прекъсне кръстосаните ни убийствени погледи с Брад, изправя се и казва:

— Приключихме тук. Стой мирен и скоро, ако бъдеш послушен и вече не подаваш молби за предсрочно освобождаване, каквото бездруго няма да получиш, ще умреш от естествена смърт или пък Харкин ще те удуши. И тогава наказанието ти в този живот ще свърши. — Тупвам Лиу по крака и двамата се разхилваме заговорнически. — Макар че — добавя Лиу — дяволът със сигурност има интересни планове за теб, Брад.

— О, има и още как — добавям и аз, като си мисля за Дороти, за Моци, за всички момичета и бебета в кариерата, които не са оцелели.

* * *

С Лиу подкарваме обратно към „15/33“ и слушаме колекцията му от кьнтри песни на Рей Ламонтейн, идеалната смесица между Севера и Юга. Той тананика думите на песента „Беда“, която буквално ме опиянява. Познаваме се твърде отдавна, няма нужда от разговор; няма нужда той да се притеснява да припява в мое присъствие.

— Лиу, останете със Сандра за вечеря днес. Лени пак ще прави бурито.

— Футболните топки? Готово, там сме.

— А после може да поработим върху проби за случая в университета. Няма начин този пясък и камъчета да са от Масачузетс.

— Както кажеш, Лиса. Ти си шефът — отвръща Лиу и ми намига, преди да се присъедини отново към гласа на Ламонтейн.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.